

கதைப் பூங்கா

[இலங்கைப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகப் பூங்காவில்
மலர்ந்த பன்விரு சிறுகதைகள்.]

✱

தொகுப்பாசிரியர்கள்:

க. குணராஜா

க. நவசோதி

✱

பல்கலை வெளியீடு

பேராதனை,

இலங்கை.

முதற்பதிப்பு: ஜனவரி 1962

விலை: 1-50

விற்பனை யாளர்:

நூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
27, பெரிய சுடை,
யாழ்ப்பாணம்.

பாரி நிலையம்,
59, பிராட்வே,
சென்னை-1

○ சிறந்த இலக்கிய விமர்சகரும், எழுத்தாளரும், தினகரன் முன்னாள் பிரதம ஆசிரியரும், பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளருமான திரு. க. கைலாசபதி அவர்கள் அளித்த,

முன்னுரை

பல்கலைக் கழக மாணவர் சிலர் தாம் வெளியிடும் தமது சிறு கதைத் தொகுதிக்கு முன்னுரை ஒன்று வழங்க வேண்டும் என்று என்னைக் கேட்டபொழுது பெருமகிழ்வுற்றேன். இன்று ஈழத்திலே ஏற்பட்டுவரும் தேசிய விழிப்பின் விளைவாகப் புத்துணர்ச்சியும் வேகமும் பெற்று வளரும் கலை இலக்கியப் போக்கோடு, பல்கலைக் கழக மாணவரும் இயைந்து செல்கின்றனர் என்பதை அவர்கள் முயற்சி துலக்கிக் காட்டுகிறது. ஒரு நாட்டின் சிந்தனைத் துறையில் மறுமலர்ச்சியோ மாற்றமோ நிகழும் போது அது பொதுவாக இளைஞர் மத்தியிலும் சிறப்பாகப் பல்கலைக் கழக மாணவர் மத்தியிலும் பிரதிபலிப்பதை நாம் உலகெங்கும் காணலாம். உலகப் பொதுவான ஒருண்மைக்கு இலக்கியமாக நமது மாணவர் விளங்குகின்றனர் என்பது கண்டு களிப்படைகின்றேன்.

ஈழத்திலே வாழும் எழுத்தாளரும் தமிழ் அறிஞரும் தமது பாரம்பரியத்தின் பெருமையுணர்வுடன் இன்று இலக்கியம் படைத்து வருகின்றனர். ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் ஈழத்திலே சமயத் துறையிலே வாதப் பிரதிவாதங்கள் நடைபெற்றகாலே, பெருந் தொகையான நூல்கள் வெளிவந்ததைப்போல, இன்றும் திடீரெனப் பல துறைகளைச் சேர்ந்த நூல்கள் நாட்டின் பல பகுதிகளினின்றும் வெளிவருகின்றன. தேசிய உணர்வின் வெளிப்பாடாக அவை அமைந்துள்ளன என்பதில் ஐயமில்லை. கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை, ஆராய்ச்சியுரை, நாட்டுப் பாடல் ஆகிய பல்வேறு துறைகளிலும் இன்று பல நூல்கள் வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன. இதுவரலாற்று வளர்ச்சியின் நியதிக்கேற்ப நடைபெறும் ஒரு நிகழ்ச்சியாகும். வரலாற்றின் போக்கு இலக்

கியத்தை நிர்ணயிக்கிறது. நாட்டிற்குப் பொதுவான எழுச்சியின் ஓர் அமிசமாகவே பல்கலைக் கழக மாணவரின் ஆர்வமும் அமைந்துள்ளது. அதனை நாம் பாராட்ட வேண்டும்,

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பல்கலைக்கழக மாணவர் இத்தகையவொரு சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டிருந்தால் அது ஆச்சரியமான சம்பவமாகவிருந்திருக்கும். தேசிய உணர்வு போதியளவு வளராமலிருந்தது; தேசியப்பற்றின்மையால் நம்பிக்கை வரட்சியுற்றிருந்தனர் பல மாணவர்; தேசிய மொழிகளின் வளத்தையறிந்துகொள்ளப் பல மாணவருக்கு வாய்ப்பும் ஊக்கமுமில்லாதிருந்தன; இவற்றின் காரணமாகத் தொகுதியொன்று வெளியிடுவதற்கு வேண்டிய குறைந்த பட்ச அளவு எழுத்தாளர் தொகை பல்கலைக் கழகத்திலே இல்லாமலிருந்தது. இப்பொழுது நிலைமை மாறி வருகின்றது. மாற்றத்தின் முதற் சின்னமாகப் பன்னிரு மாணவரின் சிறுகதைகளடங்கிய இந்நூல் வெளிவருகின்றது. சுயமொழிகளிலே தமது பாடங்களைப் பயின்று வரும் மாணவர் மொழியார்வம் மிக்கவராய் இருப்பதில் வியப்பெதுவும் இல்லை. தாய் மொழி மூலக் கல்வியின் முதல் அறுவடையாகவும் இந்நூல் விளங்குகிறது எனக்கொண்டால் அது தவறாகாது என்று எண்ணுகிறேன்.

இன்று பெருவழக்கிலிருக்கும் இலக்கிய வடிவம் சிறுகதையே என்பதில் ஐயமில்லை. மேலைப்புலத்திலிருந்து கொணரப்பட்டு நமது இலக்கியச் சோலையில் நன்கு வேருன்றிவிட்ட சிறுகதைச் செடி தமிழிலக்கிய இரசிகரின் மனதைப் பெரிதுங் கவர்ந்துவிட்டது. கவிதை, சிறுகதை ஆகிய இரு துறைகளுமே ஆரம்ப எழுத்தாளரையும் இளம் எழுத்தாளரையும் கவருகின்றன. இளம் உள்ளங்களின் துடிப்பையும் உணர்வையும் வெளிப்படுத்தச் சிறுகதை ஏற்ற வடிவமாக அமைந்துவிடுகிறது. பல்கலைக் கழக மாணவர் சிறுகதை வடிவத்தினூற் கவரப்பட்டிருப்பதில் வியப்பெதுவுமில்லை. சமுதாயப் பிரச்சினைகளையும் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையும் ஆராயச் சிறந்த

சாதனமாகச் சிறுகதை அமைந்துவிட்டது. இது தமிழ்
லக்கிய உலகிற்குப் பொதுவான ஒருண்மையாகும். இத்
தொகுதியிலுள்ள கதைகள் யாவும் இவ்வுண்மைக்கு உதா
ரணமாகத் திகழ்கின்றன எனக் கூறமுடியாது. எனினும்
ஒரு குறிப்பிட்ட பருவத்து மாணவர் தமது மனோநிலையை
வெளியிடச் சிறந்த கருவியாகச் சிறுகதையைக் கொண்
டிருக்கின்றனர் என்பது தெளிவாகிறது.

இத்தொகுதியிலுள்ள சிறுகதைகள் யாவுமும் ஒரே
தரத்தன என்றோ ஒரே அளவின என்றோ கூறமுடியாது.
பல்கலைக் கழக வாழ்க்கையையே பிரதிபலிக்கின்றன என்
றும் சொல்வதற்கில்லை. எனினும் ஏதோவொரு மனோநிலை
யாவற்றிற்குமுடாக இழையோடுகிறது. வாழ்க்கையின்
ஏற்ற இறக்கங்களை முற்றாக உணர்ந்து கொள்ளாத ஒரு
விதமான இலட்சிய மனோபாவம் கதைகளுக்கு உணர்வு
ஒருமைப் பாட்டையளிக்கிறது. ஆனால் அதனை அதிகம்
வற்புறுத்த நான் விரும்பவில்லை. பலகதைகளிலே சோகச்
சுவை காணப்படுகின்றது. ஆனால் அதிலும் இலட்சிய
வேகமே தெரிகின்றது என்று நினைக்கிறேன். அதனை
வென்றுஎல்லா மாணவரும் எழுதியிருக்கமுடியும் என்றும்
நான் கூறமாட்டேன்,

பல்கலைக் கழகத் தமிழ் மாணவர் சிலரின் இலக்கிய
ஆர்வத்தைப் பாராட்டி முதுகில் தட்டிக்கொடுப்பதற்கா
கவோ, இளம் எழுத்தாளர் சிலரின் கன்னிப் படைப்புக்
களுக்குக் கைகொடுத்து உதவவேண்டும் என்பதற்காக
வோ இத்தொகுதியை இலக்கிய இரசிகர் ஆதரிக்கவேண்
டும் என்று கருதிக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. தேசியப்
பண்பு பொருந்தப் பெற்று ஈழத்திலே வளம் பெற்று
வரும் ஆற்றின் கிளையாகக் கருதித் தெளிந்த சிற்றருவி
ஒன்றின் துள்ளலழகையும் சுவைத்துப் பார்க்கலாம்
என்று எண்ணுகிறேன்.

விஜயவர்த்தனா விடுதி,

பேராதனை.

க. கைலாசபதி

26-12-61

முகவுரை.

இலங்கைப்பேராதனைப் பல்கலைக்கழக வரலாற்றிற் ‘கதைப்பூங்கா’ புதிய ஒரு சகாப்தத்தைத் தொடக்கி வைக்கின்றது; பல்கலைக்கழக இளம் எழுத்தாளர்களினது சிறு கதைகளைத் தொகுத்து வெளியிட்ட பெருமை நம் முடையது.

சிறுகதைத் தொகுதியொன்று வெளியிடவேண்டும் என்று நாம் முடிவு செய்தபோது ஊக்கமும், ஆக்கமுந் தந்தோர் பலர்; அவர்களை என்றும் மறவோம். வந்த சிறு கதைகளிலே தரமானவற்றைத் தெரிந்தெடுத்துத் தவிரிய கலாநிதி. க. வித்தியானந்தன் அவர்களுக்கும், ‘கலைச் செல்வி’ ஆசிரியர் திரு. சரவணபவன் (சிற்பீ) அவர்களுக்கும் எம்நன்றி முதற்கண் உரியது; பல வேலைகளுக்கிடையே சிரமம் பாராது முன்னுரை தந்த எமது குரு திரு. க. கைராசபதி அவர்கட்கு நாம் எப்படி நன்றிகூறுவோம்?

பன்னிரெண்டு சிறுகதைகளுக்குமேற் சில சிறுகதைகள் ‘கதைப்பூங்கா’ வில் இடம்பெறத் தகுதியானவையாக விருந்தன. செல்வி. ச. தம்பிநாயகம் எழுதிய “நைந்தவுள்ளம்”, “இதி” எழுதிய “தியாகவுள்ளங்கள்”, கே. வி. எழுதிய “அலைகடல்”, “விஜயா” எழுதிய “கொடியும் கொம்பும்”, செல்வி. பேரின்பநாயகம் எழுதிய “முடிந்த கதை”, செல்வி. ம. முருகேசு எழுதிய “மாற்று மருந்து”, மௌனகுரு எழுதிய “அமைதிக்குப் பின்னே”, செல்வி. இ. ப. ஆறுமுகம் எழுதிய “இன்னாது இனியார்ப் பிரிவு” முதலிய சிறுகதைகள் வெளியிடத் தகுதியானவையாகவிருந்தன.

கதைப்பூங்காவின் மேலட்டையை வரைந்துதவிய செல்வன் எஸ். தங்கராசா அவர்களுக்கும், அழகிய முறையில் இந்நூலை அச்சிட்டுதவிய ஆனந்தா அச்சகத்தினருக்கும் எம் இதயங் கலந்த நன்றி.

எமது “பல்கலை வெளியீடு” டின் முதல் வெளியீடு இதுவாகும்; தொடர்ந்து பலவெளிவர உங்கள் ஆதரவு தேவை.

வணக்கம்.

பல்கலைக் கழகம்,

பேராதனை,

10-1-62.

— அன்பு —

“குண - சோதி”

உ ள் ளே.....

1. மலர்கள் ... ... செ. யோகநாதன்
2. அவன்சமாதியில் ... ... க. குணராஜா
3. சமரசம் ... ... “கோகிலா”
4. இடிநிழ ... வெ. கோபாலகிருஷ்ணன்
5. சுவடு ... ... அங்கையன்
6. இறைவன் எங்கே? ... ... “வாணி”
7. எட்டு மாதங்கள் ... ... செ. கதிர்காமநாதன்
8. வாரிசு ... ... எம். ஏ. எம். சக்ரி
9. ஏமாற்றம் ... ... அ. சண்முகதாஸ்
10. பாதிமலர் ... ... “செம்பியன் செல்வன்”
11. இறுதி மூச்சு ... ... முத்து. சிவஞானம்
12. வாழ்க்கைத் துணை ... ... க. நவசேரதி

ம ல ர் க ள் .

செ. யோகநாதன்

1

“அவர் வாழ்வைத் தந்தார்
அவரே வாழ்வை எடுத்தார்”

பாதிரியாரின் குரல் அமைதியிலூடே வலிமையுடன் ஒலிக்கின்றது. வாழ்வின் அந்தியக் கனவுகளின் பிடிகளி லிருந்து விடுபட்டு அமைதியுடன் மரண நித்திரையுள் ஆழ்ந்து கிடக்கிறான், ரோஸலின்.

தன் தாயின் தலைமாட்டிலே சிலையாகிச் செயலற்றிருக் கிறான் அல்பிரட். கண்களிற் சுரக்கும் நீர் எவ்வித தடையுமின்றிக் கன்னங்களில் வழிந்து முழங்காவில் தெறித்துச் சடுகின்றது.

ரோஸலினின் தலைமாட்டின் இரு புறங்களிலும் மெழுகுவர்த்தி எரிந்துகொண்டிருக்கின்றது. அந்த மெழுகுவர்த்திகளின் நடுவே ஒரு சிலுவை வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அல்பிரேட் தன் தாயின் முகத்தைப் பார்க்கின்றான். அமைதியான ஆழ்ந்த நித்திரையில் அவள் லயித்துவிட்டாள். நெஞ்சம் விம்மாமலே அவள் மற்றவர் நெஞ்சில் நின்று விம்முகிறான்.

மணிக்கூட்டு ஒலி அமைதியைக் கீறி அழிக்கின்றது.

“அல்பிரேட் இங்கே வாடா!”

அல்பிரேட் தன் உடலை மண்ணில் வைத்து விட்டுக் குரல் வந்த திக்கை நோக்கி ஓடுகிறான்.

அந்த மென்குரல் அவன் முனையின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் பேரிரைச்சலோடு ஒலிக்கிறது. அவன் கால்கள் மின்னலாய்த் தாவுகின்றன.

“தம்பி! என்றுமே அக்காளோடு சண்டை போடாதே”
மீண்டும் அதே குரல்தான்.

அல்பிரெட்டிற்கு நெஞ்சினுள் அக்கினி குமுறுகிறது.

நெஞ்சு அவன் உயிரையே சுட்டியாற் சூத்துகிறது.

“ஐயோ அம்மா!”

அவன் மயங்கி விழுகிறான்.

2

மெழுதிரி ஒளியைச் சிந்திக்கொண்டே அழிகின்றது.

துயரம், அல்பிரெட்டை நினைவுப்பாதையின் சுவடுகளின் மீது மீண்டும் நடக்க வைக்கிறது.

“தம்பி...”

வில்லி அவனை அழைக்கிறான்.

“என்ன?”

“எனக்குக் கடையில் ஒரு நிபன் வாங்கவேணும்”

“என்னுலை முடியாது!”

“ஐயோ... நல்லபிள்ளை...”

“முடியாது என்றால் முடியாது!”

அல்பிரெட் எழுந்து செல்கிறான்.

வில்லி கண்களிற் கண்ணீர் ததும்ப நிற்கிறான்.

வில்லியின் பின்னால் அவன் தாய் ரோஸலின் நிற்கிறான்; அவளை அறியாமலே ரோஸலின் பெருமூச்சொன்றை விடுகிறான்.

“வில்லி... என்னம்மா வாங்கவேணும்?”

வில்லி திகைத்துத் திரும்புகிறான்.

“சொல்லு, வில்லி?”

“றிபன் வாங்கவேனுமம்மா!”

“என்ன நிறத்திலை...?”

வில்லியின் கண் க ளி ற் கண்ணீர் துளும்புகிறது; அவள் விம்முகிறாள். “அம்மா! ஏனம்மா என்னோடை தம்பி அன்பாயிருப்பதில்லை? எனக்கு... எனக்கு... அவன் என் றுமே விலகிப் போகிறானம்மா...!”

அவள் பேசமுடியாமல் விக்குகிறாள்; கு லு ங் கி க் கு லு ங் கி அழுகிறாள்.

“அம்மா! என்னோடு தம்பி அன்பாயிருக்க விரும்புவ தில்லை, அம்மா... எனக்கு ஏனம்மா அவன் விலகிப் போ கிறான்...?”

ரோஸலினுக்கு நெஞ்சு வெடிக்கிறது. ஒரே செடியில் மலர்ந்த இரு மலர்கள். அவற்றினிடையே மா று ப ட் ட பண்பா? மணத்தினிற் பேதமா?

ரோஸலின் வாஞ்சையோடு வில்லியை அணைத்துவரு டுகிறாள்.

“அம்மா!”

ரோஸலின் வாயிற்படியைப் பார்க்கிறாள். வாசலில் நிற்பவன் அபிரெட். எவ்வளவு நேரம் அப்படி நின்றாரே? “என்ன?”

“என்றை சட்டை கிழிஞ்சுபோச்சு.. தைக்கவேனும்..”

“இங்கே தா... தம்பி...”

வில்லி லாஞ்சையான குரலில் அவனோடு பேசுகிறாள். அவன் சேட்டை எறிந்துவிட்டு வெளியே போகிறான்.

ரோஸலின் இரக்கமாகச் சிரிக்கிறாள்.

மெழுகுதிரி வெளிச்சம் அணைகிறது.

அல்பிரெட் நினைவு, மண்ணிற்கு வர விம்மியழுகிறான். அன்று இரக்கமாகச் சிரித்த அவனது தாய் இனிச் சிரிக்க மாட்டாள்.

“தம்பி...அழாதே!” அவனை, அவனது தந்தை வாஞ்சையுடன் உள்ளே அழைத்துச் செல்கிறார்.

அவன் கட்டிலிற்போய் தொப்பென வீழ்கின்றான்.

3

“அவர் வாழ்வைத் தந்தார்”

அவரே வாழ்வை எடுத்தார்”

அந்தக்குரல் ஓயாமல் ஒலிக்கிறது. வாழ்வெல்லாம் பழங்கதையாகிவிட்டபோதும் ரோஸலின் சிரித்துக்கொண்டே தூங்குகிறான்.

அல்பிரெட் கட்டிலிற்புரள்கிறான்.

“அல்பிரட்!”

பிரக்ஞைக்கும் பிரக்ஞையற்ற நிலைக்கும் இடையே அவன் நடந்துசெல்வதுபோன்ற பிரமை.

கதவைத் திறக்கிறான்.

“பத்திரமாய் போய்வா...”

அவன் தாய்க்குக் கைகாட்டி விட்டுப் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்கிறான். நெஞ்சம் எல்லாம் ஏதோ வலி; இதயம் இனந்தெரியாத துன்பத்துள் வீழ்ந்துபொகங்குகிறது.

அவனுக்கு யாரிலும் விருப்பமில்லை. தனியே சிந்தித்துக்கொண்டு, தனியே ஏதோ எண்ணங்களின் முனைவில் அவன் வாழ்ந்து வந்தான், வாழ்வில் எல்லாவற்றினையும் இழந்துவிட்ட ஓர் அபாக்கியவான் என அவன் தன்னை மதிப்பீடு செய்கிறான்.

“வில்லிக்கு வீட்டில் எவ்வளவு செல்லம்! அவனுக்கு எவ்வளவு அழகிய சட்டைகள் ... ரிபன்கள் ... அதைப் போல அவனுக்கு இல்லை.”

வில்லிக்கு இரண்டு வயதாகுமுன் அவன் பிறந்தான். ஆனால் வில்லிக்குக் கொடுபட்ட செல்வம் அவனுக்கு இல்லை. எந்த நேரமும் அவனது அம்மா அவளோடேயே கொஞ்சுவாள். அவளோடேயே படுப்பாள். அவன் அப்பாவும் அப்படித்தான்.

“அம்மாவும்...அப்பாவும்! நான் யாருக்குமே பிள்ளையிலல்லையா? நான் யாருக்குமே பிள்ளையிலல்லையா!”

அல்பிரெட்டிற்குச் சின்னஞ்சிறு வயதிலிருந்தே இதே கவலை. அவனுக்கு எல்லோரிலும் வெறுப்பு.

அன்றைக்குக் கிறிஸ்மஸ்.

வீட்டில் ஒரே கொண்டாட்டம்.

அல்பிரெட், வீட்டு மூலையொன்றில் சிந்தனையில் அமிழ்ந்திக் கிடக்கின்றான். அவனை யாருமே கவனிக்க வில்லை. வில்லியோடு எல்லோரும் குதிக்கிறார்கள்.

“அவன்மீது யாருக்கும் அன்பில்லை! அவனை யாரும் நேசிக்கவில்லை! அவனுக்கு யாரும் துணையில்லை!”

நாடிக்கு ஆதாரமாகக் கைகளைக் கொடுத்துக் கொண்டு சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த அவன் முதுகில் பட்ட வாஞ்சையான தடவலில் பின்னே திரும்புகிறான். பின்னாலே அவன் சின்னம்மா மேரி நிற்கிறாள். மேரியின் குழிவிழும் கன்னங்களிலே அவனுக்குத் தனிவாஞ்சை. அவள் புன் முறுவலிலே அவன் நெஞ்சம் நனைகிறது.

“என்ன அப்படிப் பார்க்கிறாய்?”

மேரி, அவன் கன்னத்தைச் செல்லமாக நிமிண்டு கிறாள்.

“சின்னம்மா! நான் ஒன்று கேட்கட்டுமா?”

மேரி, கண்கள் ஆச்சரித்தால் அகன்று விரியத் தலையசைக்கிறாள்.

அவன் வெடிக்கும் நெஞ்சிலிருந்து வார்த்தைகள் உருக்க கீதமாய் ஒலிக்கின்றன. ஒவ்வொரு சொல்லும் இள மனதின், வெடித்த இதயத்தின் துன்ப நினைவுகள்...

“சின்னம்மா! சின்னம்மா! என்னை யாரும் நேசிப்பதில்லை...என்மீது யாரும் அன்பில்லை ... என்னை அம்மா பெறவில்லையா...சின்...னம்...மா...!”

அவன் விக்கலூடே கதறுகிறான்.

மேரிக்கு இதயம் வெடித்தது.

அவர்களின் பின்னால் நின்ற ரோஸலினுக்கு— அவள் துடித்துப் பதறி அல்பிரெட்டை அணைத்துக் கொண்டு அலறினாள்: “டே...டே...நீயடா தம்பி, என்றை பிள்ளை ...!”

ஒரு பிள்ளையைச் செல்வமாமாய் வளர்த்து மற்றப் பிள்ளையின் உணர்ச்சிகளைக் கொன்றுவிட்ட அந்தத் தாய் துடி துடித்தாள்.

இளம் மனதில் விழுந்த அந்தக் கருமை அதன் நெஞ்சிலே தீராத வடுவைக் கொடுத்து, அதன் உணர்வுகளை அழித்து வாழ்வின் ஆசைகளையே கொன்றுவிட்டது.

அந்தத் தாய் ரோஸலின் —

அல்பிரெட்டின் நினைவு நடுங்கியது.

அவன் விம்மி அழுதான்.

4

“தம்பி... நான் உன்ரை அம்மா...ஆசை அம்மா...! நீ ஏன் இப்படி யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறாய்...?”

அல்பிரெட் ஒன்றுமே பேசவில்லை.

அவனுக்கு, அடுத்த வீட்டுப் பிஸிப் சிரித்துச் சிரித்துக் கொண்டு காலையிற் சொன்ன வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வருகின்றன: “டே, தம்பி! உன்னை உன்னுடைய அம்மா ஒரு பிச்சைக்காரியிடம் விலை கொடுத்து வாங்கிவைவடா...!”

அதைக் கேட்டதும் அல்பிரெட்டிற்கு நெஞ்சுள் இடி வீழுந்தது. அதை அவன் மனப் பாரத்துடன் தலையைக் குனிந்துகொண்டு சென்று தன் தந்தையிடம் கேட்டபொழுது அவரும் தலையை அசைத்துச் சிரித்தார்.

அல்பிரெட் அதைப்பற்றி நீண்ட நாட்கள் தனிமையாயிருந்துகொண்டே யோசித்தான். அது உண்மையென அவனுக்குப் பட்டது. அல்லாவிடின் அவன்மீது மற்றவர்கள் அன்பு வைக்காமல் ஏன் வில்லி மீது அன்பு வைக்கின்றனர்? சதா ஏன் வில்லியையே எல்லோரும் புகழ்கின்றனர்?

ஏன் வில்லியையே எல்லோரும் அம்மாவைப்போலப் பிள்ளை என்று சொல்லுகிறார்கள்?

பன்னிரெண்டு ஆண்டுகளாக மனதுக்குள் கிடந்த இந்தப் பிரச்சினையினின்று அவன் சென்ற மாதம்தான் விடுபட்டான்.

அல்பிரெட் வீதியாற் போய்க்கொண்டிருக்கிறான்.

அவனுடைய தாய்மீது இப்பொழுது அவனுக்குப் புரடம் ஏற்பட்டுக்கொண்டே வருகிறது. அவள் அவனை

வாஞ்சையுடன் தடவுவாள். புத்திமதி சொல்வாள்: “தம்பி உன்னைப்போலவே உன் அயலவனையும் நேசி!” என்று அடிக்கடி சொல்வாள். அவனும் அதை அடிக்கடி நினைத்துக்கொள்வான். ஆனால் வில்லியை மட்டும் அவனால் நேசிக்கமுடியவில்லை. “வில்லியாவது சல்லியாவது! அவன் தாய் ரோஸலின் அவன்மீது அன்புகாட்டத் தடையாயிருந்தது அவள்தானே!”

சிந்தனை மூட்டத்துள் அமிழ்ந்திச் சென்றுகொண்டிருந்த அல்பிரெட், குழந்தையொன்றின் வீரிட்டலையும் ஓசை கேட்டதும் திடுக்கிட்டான். அவன் முன்னே ஒரு குழந்தை கார் ஒன்றின் முன்னே நின்று வீரிட்டது. அவன் யோசிக்கவில்லை, பாய்ந்தான். அதற்குப்பின் என்ன நடந்தது என்பது அவனுக்குத் தெரியாது.

மயக்கம் தெளிந்த நிலையிலே அவன் இருந்தபொழுது அவன் தாய் அவனை அழைத்துக்கொண்டு மாலை மாலை யாகக் கண்ணீர் வடித்தாள்: “தம்பி... நீ என்றை பிள்ளையடா! நீ ஒரு சீவனைக்காப்பாற்றியவனடா! சீசாதாரணமானவனில்லை! பெரியவனடா! கர்த்தர் உனைக் காப்பார்! ஆசீர்வதிப்பார். நீ பெரியனாவதை நான் கண்குவிர்ப்பார்ப்பனடா! என்றை ராசா!”

அவள் அவனை மாறி மாறி முத்தமிட்டாள். அவனோ அவளின் தாய்மைப் பேரன்பில்—இதுவரை கிடைக்காது இப்பொழுது கிடைத்த பேரின்பத்தில் மூழ்கி, அவளின் அணைப்பில் தன்னையே இழந்து, தன்னிலிருந்து வேறுகி மனமோகனமான மானசீகமான கனவிற்பறந்தான்.

ஆனால்—

இன்று?

“அம்மா, என்னை விட்டிட்டுப் போட்டீங்களா?”

அல்பிரெட் அலறிக்கொண்டு கட்டிலில் இருந்து வீழ்ந்தான்.

5

சென்ற மாதம் அவனை அணைத்து, அவன் உடலையும் உணர்வுகளையும் அன்புப் பிடிக்குள் சிறையிட்ட அந்தக் கரங்கள் இன்று செயலற்றுக் கிடக்கின்றன. கையுறையால் அவை மூடப்பட்டன. அருள் பொழியும் விழிகளும், அன்பு மொழி சொரியும் வாயும் மூடுண்டன. இனி அவை அவனுக்காக மலரவே மாட்டா. அவனுக்கு எல்லாம் பொய்யாய், கனவாய், பழக்கதையாய் ஆயின.

“இனி அவனுக்கு வாழ்வு ஏன்? அவனுக்கு யாருதுணை?”

கட்டிலில் இருந்து மீண்டும் அவன் விம் முகிறான் : அவன் காலடியில் ஒரு தேம்பல் ஒலி. அப்படித் தேம்புவது யார்?

நீர்த்திரையினூடே வில்விசோகத்தின் உருவமாய் அமர்ந்து கதறுகிறாள். “டே தம்பி! என்னைத் தா வ ணி கட்டிப்பார்க்க அம்மா ஆசைப்பட்டாவடா! நான் ஐயோ! நான் அதற்கு மறுத்தேனே! அம் ... அம்மா... ஐயோ...! உன்னை ஆசைக்கு இல்லாததை எனக்கு வேண்டாமம்மா...!”

அவள் அலறினாள்; அவன் முழங்காலுள் முகத்தைப் புதைத்துத் தேம்பினாள்.

அல்பிரெட்டின் உள் மனம் திடீரென ஹுங்காரமிட்டது. அந்த வேகத்திலே மனம் இருகூறுப்பிப் பிரிந்தது. மனப் போராட்டம். “வில்லியாவது சல்லியாவது அவள்தான் எனக்கு அம்மாவின் அன்பு கிடைக்காமற் செய்தாள்...! அவள்தான் எங்களுக்குக் குறுக்கே நின்றாள்!”

முடி வைத்த முரட்டுத்தனம் கிளர்ந்தெழுந்து எரிந்தது.

அடிமனத்தின் கிளர்வுகள் இ ர க் க த் தை க் கொன்றன.

அவன் அவனை முரட்டுத்தனமாய்த் தள்ளிவிட்டுச் சென்றான்.

6

அமைதி.

பிரேத ஊர்வலம் துன்பநினைவுகளை அள்ளி வீசிக் கொண்டு செல்கிறது. அது வாழ்வின் கடைசி.

அறித்தியத்தின் உருவங்கள், அறித்தியமாகிய ஒன்றின்பின் செல்கின்றன.

அல்பிரெட்?

அவன் தாய் — அவனை இதுவரை காத்து வளர்த்த தாய், இனி வீட்டிற்கு வராமலே செல்கிறாள்.

வீட்டின் உள்ளே அவன் கிடந்த பிரேதப் பெட்டியைச் சுற்றி எத்தனை மலர் வளையங்கள் இருந்தன. அந்த மலர்கள் கமழ்ந்த வாசனை காற்றோடு சங்கமமாகி விட்டது. அவை அவன் தாயைப்போல இனிமை தந்து காற்றோடு கலந்து அழிந்தன.

“அல்பிரெட்டும் இன்று அப்படித்தான் அழியப்போகிறான்!”

அவன் வீட்டிற்குப் பக்கத்தில் ஒருவர் ஒரு சொட்டுச் சிவப்பு நஞ்சைக் குடித்துச் செத்த நிகழ்ச்சி அவன் மனத்தில் அழியாது பதிந்து குமுறுகிறது.

அல்பிரெட் கையுள் பொத்தியிருந்த சிறிய பேர்த்தலைப் பார்க்கிறான். பயங்கரமான மண்டையோட்டுப் படமும்...சிவப்பு எழுத்தும்...

“மயானத்தை விட்டு மற்றவர்கள் போனதும், தாமதம் இல்லாமல் அதைக் குடித்துவிட்டு அம்மாவிற்குப் பக்கத்தில் போய்ப் படுப்பேன்!”

அல்பிரெட்டின் சிந்தனைகள் பிரேதம் செல்லும் வழியைப்போல நீள்கின்றன.

அவனது தந்தை பிரேதப்பெட்டி, வீட்டிலிருந்து எடுத்துச் செல்லப்படும்பொழுது அலறிய அலறல் அவன் நெஞ்சுள் இப்பொழுதும் கேட்கிறது; “ஐயோ! என்னே டை என்றுமே ஒன்றாய் வந்தவள் என்னை விட்டிட்டுப் போகிறாளே!”

அல்பிரெட்டிற்குக் கண்கள் கலங்குகின்றன. ஆனால் அவனில் யார் இப்படி அன்பு வைத்திருக்கிறார்கள்? அவனிற்காக யார் இப்படி வருந்தப்போகிறார்கள்?

திடீரென்று ஒரு அலறல்.

“என்னை விடுங்கோ ... நான் அம்மாவோடே போறன்...!”

அது வில்லியின் குரல்.

அவனுக்கு இதயம் கிழிந்தது.

மனதுள் இரக்கம் அழுது குமுறுகிறது.

அவன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

வில்லி நெற்றியில் இரத்தம் வடிய ஒடிவந்தான்.

அவன் வில்லியா? அல்லது வாழ்வில் எல்லாவற்றையும் இழந்த அனாதையா?

7

பிரேதப்பெட்டி குழியுள் வைக்கப்பட்டது.

அவள்மேல் மூன்று பிடி மண்...

“ஐயோ! எங்கடை அம்மா மேல் மண் போடுருங்க ளடா தம்பி...!”

அவளின் ஒலி இதயங்களைக் கிழித்து ஊடுருவியது.

அவள் அவன் கரங்களை இழுத்துக்கொண்டு குறுக்கே ஓடினாள்.

அந்த வேகத்தில் அவன் கையிலிருந்த நஞ்சுப் போத் தல் எங்கோ பறந்தது.

“எங்கள் அம்மாவிலை மண்போட நாங்கள் விடோம்!”

ஒருவரும் அசையவில்லை.

சவுக்கமரம் காற்றோடு சேர்ந்து கதறியது.

“என்னையும்... தம்பியையும் ஐயாவையும் விட்டிட்டு எங்கடை அம்மா போகவில்லை! நீங்கள் போங்கள்! டே, தம்பி ... எங்கடை அம்மா எங்களை விட்டுப் போகல்லையடா!”

அல்பிரெட் அவள் முன் சிறு தூசானான்.

அவன் இதயம், அவள் அன்பு அலைகளாற் புரட்டி எறியப்பட்டுப் பரிசுத்தப்படுத்தப்பட்டது.

அவன் நெஞ்சு குமுற, அவன் கண்கள் குமுற, அவன் உடல் குமுற, அவன் அலறினான்: “அக்கா!”

பன்னிரெண்டு ஆண்டில் இன்றுதான் பாசம்நெஞ்சில் சுடரிட்டது!

அவன் உணர்ச்சியில் உருகிவழிந்தான்.

“டே தம்பி! எங்கடை அம்மா எங்களை விட்டுப் போகெல்லையடா!”

“டே, தம்பி எங்கடை...!”

அவள் குரல் ஓயவில்லை.

அவன் மனம் பரிதாபத்துடனும், கழிவிரக்கத்துடனும் அலறியது:

“லில்லி என்றை அக்கா! அவளை விட்டிட்டு நான் நஞ்சு குடித்துச் சாவதா?”

“அக்கா! அக்கா? அக்...கா!”

உணர்ச்சிப் பிழம்பாய் நின்று அலறினான். அவளைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழுதான். உள்ளத்தின் வலுவெல்லாம் சேர்ந்து குரலாய் ஒலித்து மயானத்தில் சோகத்தைச் சிந்தியது.

8

மண் முடியாய்விட்டது.

மழைபொழிந்து வெளித்த நிர்மலமான வானம்போல அல்பிரெட்டிற்கு நெஞ்சம் இலேசாகியது. தன் தமக்கையின் நெற்றியில் வழிந்த இரத்தத்தைத் துடைத்துவிட்டு, அவளை ஆதாரமாக அணைத்துக்கொண்டு புதைகுழிக்குப் பக்கத்தில் சென்றான்.

இருவரும் மௌனமாகத் தலைகுனிந்து நின்றனர்.

இதயத்துள் ஒரு நிறைவு.

அழிவின் முடிவில்தான் சிருஷ்டியும் உதயமாகி நதோ?

பாதிரியாரின் குரல் ஒலித்தது.

“.....இதோ, உலகத்தின் முடிவு பரியந்தம் சகல நாட்களிலும் நான் உங்களுடனேகூட இருக்கின்றேன்....”

அவன் சமாதியில்

க. குணராஜா.

“எழுத்தாளனுக்கு இரண்டாவது பிரம்மா என்று ஒரு பெயர்; உண்மைதான். முதற் பிரம்மா எழுத்தாளனைப் படைத்தான்; படைக்கப்பட்டவன் தனது ‘படைப்பு’களிற் பலரைச் சிருட்டித்தான். வாழத் துடிப்பவர்களை அநியாயமாகக் கொண்டும், சும்மா போகிறவனைக் காதலிக்கச் செய்து கலங்க வைத்தும், கிழவனைக் குமரனைக் கிழவனாக்கி, நல்லவனைக் கெட்டவனாக்கிக் கெட்டவனை நல்லவனாக்கி..... இப்படியெல்லாம் செப்பிடு வித்தையை மனம்போனபடி செய்து, அதற்கு கிடைக்கும் அற்ப மனநிம்மதியில் திருப்தியடைந்து..... அதெல்லாம் சரி, இவற்றையெல்லாம் நானிங்கு ஏன் எழுத வேண்டும்...?”

“இதுகூடவா தெரியாது? நீயும் ஓர் இரண்டாவது பிரம்மாவாக முயற்சிக்கின்றாய்!”

“சீச்சி! அப்படிப்பட்ட எண்ணமொன்றும் இல்லை!”

“சும்மா சொல்லு! ஏன் மறைக்கிறாய்? வெட்கப்படாதே...!”

“நானேன் வெட்கப்படவேண்டும்?”

“பொய் சொல்வதற்கு உனக்கு ஒரு திருப்தி! எழுதப்பரா, எழுது... கிறுக்கித் தள்ளு .. எழுத்தாளனாகிவிடலாம்.!”

“என்னத்தைப்பற்றி எழுதுவது...?”

“இருக்கவே இருக்கிறதே காதல்...?”,

“காதலைப்பற்றியா...? எல்லா இரண்டாவது பிரமாக்களும் காதலை அச்ச வேறு ஆணி வேறுகப் பிய்த்து, அலசி ஆராய்ந்து விட்டார்களே? அதைப்பற்றியா...?”

“பின் எதைப்பற்றி? உனக்குத் தெரியுமா..? பசி, காதல் இரண்டையும் தவிர உலகத்தில் வேறென்னவிருக்கிறது? நடைபெறும் செயல்கள் யாவும் ஒன்று பசிக்காக, அல்லது காதலுக்காக! வாழ்க்கைப் போராட்டம் பசிக்காக! காதல்...”

“அதுவும் ஒருவித பசிக்காக!”

“குதர்க்கம் பேசாதே! ... பசி, காதல் இரண்டில் எதைப்பற்றியாவது ஒரு கதையைப் படையேன்?”

“முன்னது பற்றி எனக்குத் தெரியாது! நான் அதை அனுபவித்ததில்லை...!”

“அப்படியானால் பின்னதைப்பற்றி எழுதேன்?”

“எதை..? காதலைப்பற்றியா?”

“ஏன் ஒருவிதமாகக் கேட்கிறாய்? காதலில் உனக்கேன் இவ்வளவு வெறுப்பு?”

“காதலில் ஒன்றும் வெறுப்பில்லை! காதற்கதைகளில் தான் வெறுப்பு..!”

“அப்படியானால் நீ எழுதவே மாட்டாயா?”

“எழுதுகின்றேன் .....காதலை ஒரு புதுக்கோணத்தில் ஆராய்ந்து ..”

“ஏழை ஒருவனையும், பணக்காரி ஒருத்தியையும் காதலிக்கச் செய்து பின், பணத்தைக் காரணம் காட்டிப் பிரித்து.....”

“நிறுத்து, நிறுத்து! உப்புச்சப்பற்ற பழையனிடயம்!”

“பின் .....தாழ்ந்த சாதியில் ஒருவனுக்கும், உயர்ந்த சாதியில் ஒருத்திக்கும் காதலுண்டாக்கி.....”

“இது என்ன புதுக்கோணமா?...”

“ஓ! இப்படி எழுதப்போகின்றாயா? மதத்தால் வேறு பட்ட இருவரைப் பிணைத்து, பின் மதத்தைக் காரணம் காட்டி...”

“இதிலென்ன, புதுமை இருக்கிறது?”

“புதுமை...? புதுமை...?”

“உன் தொல்லை பெருந்தொல்லை! சிறிது அமைதியாக என்னை எழுதவிடமாட்டாயா?”

“விட்டுவிடுகிறேன்! நீ விரும்பாவிடில் நான் ஏன் துள்ளப்போகின்றேன். ஆனால், ஒன்றை மட்டும் கூறி விடு...”

“என்ன...?”

“உன்னை அறியாமல் உன் கண்கள் ஏன் கலங்குகின்றன? உன் கண்பன் பாலகப்பிரமணியத்தை எண்ணிக் கொண்டாயா?”

“பாலா! பாலா!! பாலா!! ... ஐயோ! நீ என்னைக் குழப்பிவிட்டாய். வேதனைப்படுகின்றேன்!”

“பிரசவவேதனையில்தான் இரண்டாவது பிரமாக்களின் படைப்புகள் பிறக்கின்றன!...”

“வேதனையில் தான் அவன் கதையும் முடிகிறது!”

“வேதனையில் தானே அவன் கதை முடியவேண்டும்? காதலித்தவன் ஏமாற்றினான், என்பதற்காக அவனை யே?...?”

“நீ கூடவா அவனைக் குற்றவாளியாக்குகிறாய்? மனமே! உனக்காக அவன் கதையைக் கூறுகிறேன், கேள்!”

அவன் சமாதியில் நான் இரண்டாவது பிரம்மா ஆகிறேன்.

*

*

*

ஊஞ்சல்கள் இரண்டும் மெதுவாக ஆடுகின்றன, ஓர் ஊஞ்சலில் இருக்கும் பாலசுப்பிரமணியம் என்னைப்பார்த்துச் சிரிக்கின்றான்; எண்ணெய் காணாத ஊஞ்சற் சங்கிலிகள் பயங்கரமாக ஒலமிடுகின்றன. மேல் வளை ய ம் கூட நன்கு தேய்ந்து காட்சி தருகிறது.

காங்கேசன்துறை வீதியும், அரசடி வீதியும் சந்திக்கும் இடத்திற்குத் தட்டாதெருச் சந்தி என்று பெயர். அத்தட்டாதெருச் சந்தியின் வடமேற்குப் பக்கத்தில் மாநகரசபையினரால் ஒரு 'பாக்' அதாவது பூந்தோட்டம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன் ஒரு பக்கத்தில் அறிவை ஒளியாக்கும் சனசமூக நிலையம்; மறு பக்கத்தில் நகரை ஒளியாக்கும் மின்சார நிலையம். இவற்றினிடையே அமைந்துள்ள இடத்தைப் பூந்தோட்டம் என்று கூற முடியாவிடிலும், அங்குள்ள சில பூச்செடிகளும், சறுக்கி விளையாடுவதற்காகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் 'சறுக்கீசம்', இரண்டு ஊஞ்சல்களும் பூந்தோட்டந்தான் எனச் சாட்சி கூறிக்கொண்டிருக்கின்றன.

பெரும்பாலும் மாலைவேளைகளில் அந்த இரு ஊஞ்சல்களும், எங்களிருவரால் ஒருநாளைக்கு ஒரு தரமாவது ஆடும் பாக்கியத்தைப் பெற்றன.

பாலசுப்பிரமணியம் என்னைப் பார்த்துத் திரும்பவும் சிரிக்கின்றான்; நான் அவனைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றேன்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?” என அவன் என்னைக் கேட்கின்றான்; நான் திரும்பவும் சிரிக்கின்றேன்.

“நானல்லவா அதை உன்னிடம் கேட்கவேண்டும்?”

“நான் ஏன் சிரிக்கிறேன் தெரியுமா? மகிழ்ச்சி உள்ளத்தில் நிறைந்திருக்கிறது ... .. சிரிக்காமலிருக்கமுடியவில்லை! சும்மா சிரிக்கிறேன்! நீயேன் சிரிக்கிறாய்...?”

“நீ சிரிப்பதைக் காண எனக்குச் சிரிப்பாக விருக்கிறது! பாலா! சும்மா சிரித்தால் என்ன அர்த்தம் தெரியுமா...?”

“பைத்தியம் என்கிறாயா?”

“இல்லை.... உன்னைக் ‘காதலன்’ என்கிறேன்! பைத்தியம், கவிஞன், காதலன் இவர்கள் மூவரும் ஒன்றிற்குள் அடங்குவர்...!”

அவன் ஊஞ்சலை உன்னியாடுகிறான்; அவன் முகத்தில் மகிழ்ச்சி கூத்தாடுகிறது; கண்களில் பெருமித உணர்வு கோடிடுகிறது; தனக்குள் சிரித்துக்கொள்கிறான்.

“சென்றவிரவு நடந்ததை உனக்கு நான் சொல்லவில்லையே...!”

நான் அவனை விழித்துப் பார்க்கின்றேன்.

“ஓ! அப்படியானால் நேற்றிரவு நீ அவனைச் சந்தித்தாயா?”

*

*

*

அவன் அருகே அவள் அமர்ந்திருக்கிறான்; அவன் அவளைப் பார்த்தபடியிருக்கிறான். மரங்களை ஊடறுத்து வந்த நிலவுக்கதிர்கள் அவள் உடலிற் படிகின்றன; சிவப்பான அவள் உடலைப் பார்க்கின்றான். இருவரிடையேயும் நில்லிய அமைதியை, அவன் கீறுகிறான்:

“பாலா! என்ன மௌனமாகிவிட்டீர்கள்? ஏதாவது கதையுங்களேன்!”

“கதைப்பதா....ராஜாத்தி! உன்னைப்பற்றிக் கூறட்டுமா...?”

“எங்கே...கூறுங்களேன்?”

“கனலில் இழைத்த உடல்!... உன் விழிகள் நிதம் கனலில் மிதப்பன!... உன் இதழ் நறுமதுவைப் பிவிற்

றும்...! குழலோ கருமுகிலைப்பழிக்கும்!...முறுவல் எப்படியிருக்குந் தெரியுமா, ராஜாத்தி?... முறுவல் ஒளிக் கதிரை நிகர்த்தும்...!"

ஆசையை விழிகளில் தேக்கி, அவனை விழிகளாற் சிறைபிடித்த அவள் உதட்டைக் கடித்து அழகு காட்டுகிறாள்; காற்றிலே அவள் தலைமயிர் ஊசலாடுகிறது; இப்போது அவள் கலகல வெனச் சிரிக்கின்றாள்.

"நீங்கள் கவிஞராகிவிட்டீர்கள், பாலா!"

அவன் அவள் கரங்களை எடுத்துக்கொள்ளுகின்றான்.

"ராஜாத்தி!"

"என்ன...?"

"எங்கோ பிறந்த நாம், எங்கோ சந்தித்தோம்! பிறந்த போதே பிணைக்கப்பட்டு விட்டோமா...?"

அவள் அவனை நிமிர்ந்து பார்க்கின்றாள்.

"பாலா..."

"என்ன...?"

"இலக்கியத்தைப்பற்றி யெல்லாம் கூறுவீர்களே? சிறிது கூறுங்களேன்..?"

"கற்புக்கரசி கண்ணகியைப் பற்றிக் கூறவா? தாசி வீட்டிற்குக் கணவனைக் கூடையிற் சுமந்த நளாயினியைப் பற்றிக் கூறவா? கணவனுயிரை யமனிடமிருந்து மீட்ட சாவித்திரியைப்பற்றிக் கூறவா?"

அவன் கண்களில் ஒருவித ஒளி.

"வேண்டாம், வேண்டாம்! கற்புக்கரசிகளைத் தான் உங்களுக்குப் பிடிக்குமே?"

“பெண்களால் பெருமை பெற்றது, நம் நாடு, ராஜாத்தி!”

அவன் அவன் மார்பிற் சாய்கிறான்.

“நேரமாகிவிட்டது, பாலா! வரட்டுமா?”

“அதற்குள்ளாகவர்...”

“எவ்வளவு நேரமாகிவிட்டது! யாராவது எழுந்து வந்திடுவினம்! நான் போறேன்... என்ன!”

அவன் விடைகொடுக்கிறான்: ‘இச்’சென்ற ஒலி இரு ளிடையே ஒலித்து மறைகிறது.

*

*

*

என் நண்பனின் காதல் இவ்விதமாக வளர்ந்தது; தன் காதல் அனுபவங்களையும், தான் அவனைச் சந்தித்து அளவளாவினவையையும் ஒன்று விடாமல், ஊஞ்சலில் அமர்ந்தபடி, அவன் எனக்குச் சொல்வான். எனக்கு எதையும் கூற அவன் வெட்கப்படவில்லை. அவன் கூறிய வற்றிலிருந்து, இருவருடைய காதலும், கதைகளிற் படித்தது போன்ற தெய்வீகக் காதல் என நான் எண்ணிக் கொள்வேன். என் நண்பனை மணக்கோலத்திற் காண நான் துடித்தேன். எவ்வளவு உரிமையோடு அவர்கள் பழகிறார்கள்...! ஆனால்.....

*

*

*

அவன் அவனருடே அமர்ந்திருக்கின்றான்; கண்கள் மொழி பேசும் என்பார்களே? — அது நடந்துகொண்டிருக்கிறது. திடீரென அவன் எழுகிறான்:

“ஐயையோ! அதோ பாருங்கள் யாரோ வருகினம்.” எனப் பதறுகிறான்.

அவன் திடுக்கிட்டு எழுந்து நிற்கிறான்.

“எங்கே, ராஜாத்தீ ...?”

“பயந்துவிட்டீர்களா?” என்றவள் சிரிக்கிறாள்.

அவனுக்கு ஆத்திரமாகவும், சிரிப்பாகவும் இருக்கிறது; ‘நறுக்’ என அவள் தலையிற் குட்டுகிறாள்.

“பாலா! இவ்வளவு உரிமையுடன் என்றும் பழகும் பாக்கியம் கிட்டுமா...” என்கிறாள் அவள்.

அப்படிச் சொன்னவள் தான் ...?

*

*

*

நண்பன் ஏதோ அலுவலாகக் கொழும்பு சென்றவன் திரும்பிவரச் சிலநாட்கள் பிடித்தன. அந்தச் சில நாட்களில் இங்கு நடந்த அந்தச் சம்பவம் என்னைத் திடுக்கிட வைத்துவிட்டது; முதலிற் கேள்விப்பட்டபோது என்னுள் நம்பவேமுடியவில்லை. என்னிதயமே வெடித்து விடும்போலிருந்தது. என் நண்பனுக்காக நான் பச்சாத்தா பப்பட்டேன்.

“ஐயோ! நண்பா, நீ ஏமாந்துவிட்டாய்!”

“அவன் வந்தவுடன் இதை நான் எப்படிக்கூறப்போகிறேன்?”

*

*

*

ஊஞ்சல்கள் மெதுவாக ஆடுகின்றன; சங்கிலிகள் மரண ஓலம் எழுப்புகின்றன; பாலசுப்பிரமணியம் பேசுகின்றான்:

“எனக்குக் கொழும்பில் இருப்பே கொள்ளவில்லை! அவனைக் காணுது எப்படி இருக்கமுடியும்!”

எனக்கு அவனை நிமிர்ந்து பார்க்கத் துணிவில்லை; பாவம், அவன் உண்மையை அறியாது பேசுகிறான். அறிந்தால் எப்படித் துடிப்பானோ? கூறுவதா, வேண்டாமா?—கூறித்தானே ஆகவேண்டும்?

“என்ன பேசாமலிருக்கிறாய்?”

அவனை நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன்.

“ஏன் உன் கண்கள் கலங்குகின்றன?” என்றவன் பதறிப்போய் ஊஞ்சலிலிருந்து குதிக்கின்றான்; எனக்குத் துணிவு பிறக்கிறது; ஆவேசமாகப் பேசுகிறேன்:

“பாலா! அவன் உன்னை ஏமாற்றிவிட்டான்! நீ கொழும்பில் இருந்தபோது இங்கு அவளுக்கும், கந்தையற்றமோன் கனகரெத்தினம் சி. சி. எஸ். சிற்கும் கவியாண எழுத்து முடிந்துவிட்டது..!”

அவன் நிலைகுலைந்தவன் போலக் காட்சி தருகின்றான்; அவன் மனதில் ஏதேதோ நிகழ்கின்றன; அவனாற் பேச முடியவில்லை; எதையோ மென்று விழுங்குகிறான்; பேயறைந்தவன்போல அவன் முகம் மாறுகிறது; மெதுவாகப் பழையபடி ஊஞ்சலில் அமர்கின்றான்.

ஊஞ்சல்கள் மரண ஓலமிடுகின்றன.

✽

*

அன்று இரவு என்னால் தூங்க முடியவில்லை; படுக்கையிற் புரண்டு புரண்டு படுக்கிறேன். என் மனம் தவியாய்த்தவிக்கிறது; அவன் நண்பனான எனக்கே இவ்வளவு வேதனை யென்றால் அவனுக்கு எவ்வளவு வேதனையாக இருக்கும்?

திடீரென நான் படுத்திருந்த அறைக்கதவு திறக்கிறது; உள்ளே யாரோ ஒருவன் நுழைகிறான்; நுழைந்தவனுக்கு மேல் மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்குகிறது.

“ராஜா...!” பாலாவின் குரல் ஒலிக்கிறது; துடித்துப் பதைத்து எழுந்த நான், பதறிப்போய் விளக்கை ஏற்றுகிறேன்.

அவன் முகத்தில் ஏதோ வெறி தாண்டவமாடுகிறது; என்னை அவன் வைத்த கண் வாங்காது பார்க்கின்றான்.

“அவனை நான் கொன்றுவிட்டேன்!”

“என்ன...?” — தீயை மிதித்தவனான நான் அவனை உலுக்குகிறேன்:

“என்ன... என்ன சொல்கிறாய்?”

அவன் அமைதியாகப் பேசுகிறான்:

“அவனை நான் கொன்றுவிட்டேன்!”

“அட பாவி! உன்னை ஏமாற்றினான் என்பதற்காகவா அவனைக் கொன்றாய்!”

அவன் தலை, ‘இல்லை’ என்பதுபோல ஆடுகிறது.

*

*

*

அவன் எதிரில் அவன் நிற்கிறான்; அவன் முகத்தில் எவ்வித சலனமும் இல்லை; அவன் எரிமலையெனக் குமுறுகிறான்! அவன் முகத்தில் இருந்த செம்மை அவன் கண்களில் தெரிகிறது.

“அடி, ராஜாத்தி! என்னை நீ ஏமாற்றிவிட்டாய்? காதலிக்க ஒருவன், கைபிடிக்க இன்னொருவனா?”

அவன் சிரிக்கிறான்.

“பாலா! ஏன் ஆத்திரப்படுகிறீர்கள்? அதிலென்ன? நாம் என்றும்போல் காதலர்களாகவே இருப்போம்! அவருக்கெங்கே தெரியுமோபோகிறது...?”

அவன் வெறியனாகிறான்; ‘இப்படியும் ஒரு பெண்ணை?’ என அவன் மனம் கூக்குரலிடுகின்றது; பழைய சில சம்பவங்கள் கண்களின் முன் தோன்றுகின்றன — ‘கற்புக்கரசிகளைத் தான் உங்களுக்குப் பிடிக்குமா?’

அவன் அவளை நெருங்குகிறான்.

‘சீ... களங்கப் பிண்டமே! உன்னைப்போன்றவர்கள் உயிருடன் இருப்பது பெண்ணினத்திற்கே மாசு! தீராத வசை!’”

அவள் பின்னடைகிறாள்; ‘இச்’சென்ற ஒலிக்குப்பதிலாக ‘வீல்’ என்ற அலறல் இருளிடையே ஒலித்து மறைகிறது.

*

*

*

“என்னை அவள் ஏமாற்றினாள், என் பதற்காக அவளை நான் கொல்லவில்லை! ஒருவனுக்குத் தலை நீட்டத் தயாராகவிருந்துகொண்டு ... ..” அவன் குனியத்தை வெறித்துப் பார்க்கின்றான்:

“இத்தகைய பெண்கள் இருப்பதிலும், இல்லாதிருப்பதே நல்லது!”

இருந்தாற்போல் அவன் இருமுகின்றான்; அடிவயிற்றைக் கையால் அழுக்கிக்கொண்டு இருமுகிறான்; முகமெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டுகிறது; அவன் வாய் ஒரு புறமாகக் கோணுகிறது; கால்கள் தள்ளாடுகின்றன; என்னைப்பரிதாபமாகப் பார்க்கிறான்; அவன் கண்கள் குளமாகின்றன: “நானேன் வாழவேண்டும்? விஷமெனக்கு அமைதியைத் தரப்போகிறது, நண்பா!”

“பாலா!...” என நான் வீரிடுகிறேன்.

“என்னை மறந்துவிடமாட்டாயே?”

*

*

*

அவளை நான் மறக்கவில்லை; அவன் சமாதியில் நான் ‘இரண்டாவது பிரம்மா’ ஆனேன்.

சமரசம்

“கோகிலா”

பொழுது இன்னும் நன்றாகப் புலரவில்லை. தை மாதத்துப் பணிப் படலத்தில் அத்தெருவே மிகவும் மங்கலாகக் காட்சியளித்தது. ‘தையும், மாசியும் வையகத்து உறங்கு’ என்று என்றோ ஒரு நாள் கூறிச் சென்றாள், ஓளவைக்கிழவி. அதனை வேத வாக்காகக் கொண்ட திருநெல்வேலி வாசிகளில் ஒருவராவது நன்றாகவிடியுமுன், தெருவில் தலையைக் காட்ட எத்தனிக்கவில்லை. கிராமச் சங்கத்தாரின் புண்ணியத்தால் மங்கலாக மினுமினுத்துக் கொண்டிருந்தது, தெருவில் நாட்டப்பட்ட மின்சார விளக்கு. அதனடியிற் சிறகிழந்த ஈசல்கள் கூட்டங் கூட்டமாகக் கிடந்தன. அவற்றைச்சுற்றிக் காக்கைகள் ஆரவாரித்துக்கொண்டிருந்தன. ஏழைகளைச் சுரண்டி வாழும் செல்வந்தர் கூட்டம்போலச் சிறகொடிந்த நிலையில் துடித்துக்கொண்டிருந்த ஈசல்களை, ஒவ்வொன்றாகத்தின்ன முற்பட்டன, அக் காக்கைகள்.

மூடப்பட்டிருந்த பணிப் படலத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு தெருவின் கோடியில் முக்காடிட்ட சிறிய உருவமொன்று நகர்ந்துகொண்டிருந்தது. அவ்வுருவத்தைப் பார்த்து ஆச்சரியப்படமாட்டார்கள். ஏனென்றால், அது அந்தப் பூச்சாண்டிக் கிழவனைத் தவிர வேறு யாராகவும் இருக்க முடியாது.

‘சில்’லென்று வீசிய வடைக்காற்றில் வெட வெடத்துக்கொண்டிருந்தது, கிழவனின் உடம்பு. கிழித்துப் போட்ட நார்போல வற்றி உலர்ந்திருந்த தன் எண்சாண் உடம்பை ஒரு சாணாகக் குறுக்கிக் கொண்டான். அவன். உள்ளே குழி விழுந்து பஞ்சடைந்து போயிருந்த ‘பூச்சாண்டி’யின் கண்கள் சூனியத்தை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. மொத்தத்திற் கவிங்கத்துப் பரணியில்

வரும் பேய்களின் வர்ணனையின் பிரத்தியட்ச ரூபமாக விளங்கினான், கிழவன். அங்குமிங்கும் தலையைத் திருப்பிப் பார்த்துக்கொண்டு வந்த கிழவனின் நினைவலைகள், சற்றுப் பின்னோக்கிச் சென்றன.

‘பூச்சாண்டிக்கிழவன்’ என்ற நாமகரணத்தை அவனுக்குச் சூட்டியது இந்தத் தெருவிலுள்ளோர்தான். கிட்டத்தட்ட இரண்டு வருடங்ளாக அவன் தினமும் இத் தெருவிலே பிச்சையெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறான். பொல்லுத்தடி, தகரக்குவளை சகிதமாகக் காலையும் மாலையும்—ஒரு நாளைக்கு இரு தடவைகள் அவன் இத் தெருவோரம் பவனி வருவான். நாட்கிழமை தவறினால் தவறும். ஆனால், கிழவனின் சுற்றுலாத் தவறுவது கிடையாது. அத் தெருவிற் குடியிருக்கும் பெண்மணிகள் தம் மழலைச் செவ்வங்களுக்கு அமுதாட்டும் வேளையில்தான் இவன் செல்வது வழக்கம்.

மிரட்டாமல் விரட்டாமற் சாதுப்பிள்ளைகளாகச் சாதம் சாப்பிடும் குழந்தைகளை யாராவதுகண்டதுண்டா? தெருவோரத்திற் போகும் காக்கை, குருவி, மோட்டார், மனிதர்—இவற்றையெல்லாம் வேடிக்கை காட்டிச் சாதம் ஊட்ட முயல்வர் தாய்மார். இடையில் ஒரு குழந்தை சாப்பிடமாட்டேனென்று அடம்பிடிக்கும். அப்போது தெருவோரமாகச் செல்லும் ‘பூச்சாண்டிக் கிழவனை’க் காட்டித் தாய், “அதோ பார்! பூச்சாண்டிக் கிழவன்! உன்னைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்விடுவான்!” என்று மிரட்டுவான். குழந்தையும் தன் அகன்ற விழிகளில் வியப்பும், மிரட்சியும் தோன்றப் பீதியுடன் அவனைப் பார்த்துக்கொண்டே சாதத்தை உண்ணும். இப்படியாக அந்தத் தெருவிலே அவனது இயற் பெயர் வழங்கப்படாது ‘பூச்சாண்டிக் கிழவன்’ என்ற பெயரே நிலைத்துவிட்டது.

இப்பொழுது பூச்சாண்டிக் கிழவன் தனக்குப் பூர்வோத்திரம் என்று ஒன்று இருந்ததா, என்று நினைத்துப் பார்த்தான். ஆமாம். ஒரு காலத்தில் அவன் வாஸிபத்தின் மிடுக்கோடு விளங்கியபோது, எந்த வேலையையும் அனாயாசமாகச் செய்யும் வல்லமை பெற்றிருந்தான். ஆனால்... அதை இப்போது நினைத்து என்ன பயன்? கிழவனிடத்திலிருந்து நெடியபெருமூச்சொன்று கிளம்பியது. இப்போது அவன் யாருமற்ற அனாதை; நாடோடி.

பிச்சையெடுப்பது ஈனமான தொழில் என்று அவன் நன்றாக அறிந்திருந்தான். என்றாலும், வாயும் வயிறும் இருக்கின்றதே? அவை கேட்குமா, பட்டினியிருக்க? பகல் முழுவதும் எங்கும் அலைந்து பிச்சையெடுப்பான். இரவிற்கு சத்திரமோ, சாவடியோ, தெருத் திண்ணைகளோ — எதுவாக இருந்தாலும் சரி, அகப்பட்ட இடத்திற்படுத்துறங்கி விடுவான். ஊருராகப் பிச்சையெடுத்து அலைந்து திரிந்த கிழவனுக்கு அதிக ஆதரவு கிடைத்தது, அத்தெருவில் தான். எனவே இத்தெருவைத் தனது வாடிக்கையிடமாகக்கொண்டுவிட்டான்.

திடீரென்று சிந்தனை கலைந்துபோகக் கிழவனின் கண்களிலிருந்து, இரு சொட்டுக் கண்ணீர் ஒட்டி உலர்ந்த கன்னங்கள் வழியாக வழிந்தோடின. அதைத் துடைக்கக் கூடத் திராணியற்று, 'பூச்சாண்டிக் கிழவன்' தெருவின் மறுகோடியிலிருந்த வீட்டிலுள் நுழைய முற்பட்டான்.

அது முதலியார் செல்லத்துரையின் வீடு. நேற்றிரவு தான் அவர் மகளுக்கு மிகவும் விமரிசையாகக் கலியாணம் நடந்தது. ஊரிலுள்ள பெரிய மனிதர் உட்பட, அயலண்டையிலுள்ளோர், அனைவருக்கும் பெரிய விருந்தொன்று போட்டார், செல்லத்துரையார். தானும் அவ்விருந்தில் கலந்து வயிநாற உண்ணப் பெரிய மனிதர்களில் ஒருவ

ராக இருக்கக்கூடாதா, என்ற எண்ணம் கிழவனுக்கு. எனினும், அவனுக்குத் தெரியும்—பெரிய மனிதர்கள் சம்பிரதாயத்துக்காகத் தான் இலையில் அமருவார்கள். சாப்பிட்டதாகப் பாவனைபண்ணிவிட்டுப் பரிமாறிய உணவை அப்படியே விட்டுச் செல்பவர்களென்று.

இந்த நினைவுகளாற் கிழவனுக்கு நாக்கில் ஜலம் ஊறியது. 'கேட்டு' வாசலில் நாட்டப்பட்டிருந்த வாழை மரங்களின் இலைகள் அவனுக்கு நல்வரவு கூறுவனபோல, மெல்ல வீசிய வாடைக் காற்றில் அசைந்து கொடுத்தன. வீட்டின் முற்புறத்து விளங்கிய தோரணங்கள், பெண்ணொருத்திக்கு வாழ்வளித்துவிட்ட பெருமையில் தலை தூக்கி நின்றன. கல்யாணமொன்று நடந்து முடிந்ததன் காரணமாக வீடு களையுடன் விளங்கியது.

வீட்டு வாசலில் நின்று தலையை உள்ளே நுழைத்து, அங்கே வழக்கமாக நிற்கின்ற 'டைகரோ' 'பேயோ' என்ற எமகாதக நாய், நிற்கின்றதோ என்று எட்டிப் பார்த்தான். சங்கிலியில் பிணைக்கப்பட்டிருந்த நாய் இவனைக் கண்டதும் பிடரி மயிரைச் சிலிர்த்துக்கொண்டு ஒருதரம் உறுமியது. கிழவன் ஓரடி பின் வாங்கினான். 'எசமானிடத்தில் வைத்திருந்த விசுவாசத்தைக் காட்ட ஒரு தரம் உறுமினாற் போதும், என நினைத்தோ என்னவோ மறுபடியும் தூங்க ஆரம்பித்துவிட்டது, அது.

காலை வேளையில் தனக்கடித்த அகிர்ஷ்டத்தை வியந்துகொண்டே மெதுவாக அடிமேல் அடி வைத்து உள்ளே சென்றான். வீட்டின் ஒருபக்கமாக—ஒற்றையடிப் பாதை வழியாகப் பின் கட்டுக்கு அவன் கால்கள் அவனை இழுத்துச் சென்றன. அங்கே கண்ட காட்சி கிழவனை ஸ்தம்பிக்கச் செய்து விட்டது!

அவன் வருகையை அவர்கள் ஒருவரும் விரும்பவில்லை என்பதை, அவர்களின் முகங்களே எடுத்துக்காட்டின. 'சனியன்கள் எங்கே போனாலும் எனக்குப் போட்டியாக வந்து விடுகிறார்கள்!' என முன்கியவாறே முன்னேறினான், கிழவன். காலை வெயிலின் கதிர்கள் முதுகிற்படிந்து உறைக்கவே, பசி அவன் வயிற்றைக் கிள்ளியது. ஒன்றை ஒன்று முந்திக்கொண்டு நின்ற 'சின்னஞ் சிறுசுகள்' அவனை அதற்கு மேல் முன்னேற விடாமல் தடுத்தன.

துடுக்குப் பெண்ணொருத்தி, "ஏ கிழவா! நீ கடோசிலை போய் நில்லு! நாங்கள் வாங்கினால் பிறகுதான், நீ சோறு வாங்கவேணும்!" என்று வாய்காட்டினாள். இதைக் கேட்டுக் 'கொல்'லென்று சிரித்தன, மற்றைக் குழந்தைகள். கிழவன் மௌனமாகத் தன் விதியைச் சபித்த வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தான்.

எச்சில் இலைகளை ஏந்திய வண்ணம் வந்துகொண்டிருந்தான், வீட்டு வேலைக்காரன். அவன் இலைகளை வீசுவதற்கு முன்னாடியே ஒன்றின்மேல் ஒன்று விழுந்தடித்துக் கொண்டு முன்னேறின. "டேய்! சத்தம் போடத் தங்கடா!" எனச் சபித்துக்கொண்டு, அவன் இலைகளை எறிந்ததுதான் தாமதம், அத்தனை பேரும் கூச்சல் போட்டுக்கொண்டு இலைகளைப் பொறுக்கினர். கிழவனும் ஒரு இலையைப் பொறுக்க முயன்றான். பலன்? பூஜ்யம்தான்.

"சரி, இலைதான் கிடைக்கவில்லை. பசி மறைய ஒரு கவளம் சோறுவது போடமாட்டார்களா?... முருகா!" கிழவனின் ஓலம் சாட்சாத் அந்த முருகனுக்கே எட்டியிருந்தால்?..... கிழவன் இந்த நிலையில் இன்று இருந்திருக்க மாட்டான். வேலைக்காரன் மீண்டும் ஒருமுறை வெளியே வந்து எஞ்சிய சோற்றை விரியோகம் செய்தான். ஏகக் கூச்சலும் குழப்பமும், நடைபெற்றது அங்கே. இத்தனை

தில்லு மூல்லுக்கிடையில் ஒரு பிடி சோறு அவன் தகரக் குவளைக்குள் வீசியெறியப்பட்டது. பரம ஆனந்தத்துடன் நின்றுகொண்டிருந்தான், கிழவன்.

“இவ்வளவுதான் சோறு ! ஒடுங்கடா, வெளியே!” வேலைக்காரனின் மிரட்டலுடன், எச்சிலிலை கிடைத்த ஆனந்தத்தில் மூலைக்கு ஒருவராகச் சிதறியோடினர்.

‘பேராசை பெருந் தரித்திரம். வேறு இலைகளை வெளியே கொண்டு வந்தால்?.....நப்பாசையில் ஓங்கியது அவன் மனம். தன் காலில் யாரோ உரஞ்சிக்கொண்டு செல்வது போன்ற உணர்ச்சியினால் கிழவன் திரும்பிப் பார்த்தான். ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது அவனுக்கு. முன்பு ஒரு மனிதனுக்குப் பல மனிதர்கள் போட்டி. ஆனால், இப்போது மனிதனுக்கு மிருகம் போட்டி யாக நின்றது.

ஆமாம், குட்டைச் சொறி பிடித்த நாயொன்று அவனோடே நின்றது. நாயை வெறுப்புடன் பார்த்தவன் “தூ!”வென்று, காரியுமிழ்ந்தான் நாய் அவன் ஆட்சேபணையைச் சற்றும் சட்டைசெய்ததாகத் தெரியவில்லை. மனிதன், மிருகம்—இருவர் கண்களிலும் ஆவல், ஏக்கம். வாழ்த்துடிக்கும் ஆசை, நிராசை—இவை பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தன. மனிதனும் மிருகமும் வயிற்றைக் குளிரவைப்பதற்காக, இல்லாமை காரணமாக ஒரே நிலையில் நின்று ஒருவரையொருவர் வெறுப்பும், உதாசீனமும் பொங்கப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

தூக்கிச் செல்லும்போது வழுக்கி விழுந்துவிட்டது ஒரு இலை. ‘தன் வேலையைக் கவனிக்காமல் நேரம் போய்க் கொண்டிருக்கிறது’ என்ற அங்கலாய்ப்புடன் அதனை எறிய வந்தான், வேலைக்காரன். மனிதன், இலை நிலத்தில்

விழுமுன்பே பொறுக்கத் தயாராக நின்றான். மிருகம் தன் காய்ந்த உடல் சிறிதளவாவது நிரம்பும். என்ற ஆவலுடன் வலை நிமிர்த்திக்கொண்டு பாய ஆயத்தமாக நின்றது. ஏற்கனவே, சேர்த்து வைத்திருந்த சோற்றுக்கும்பலோடு சோறு சேரப்போகிறதென்று நினைத்த மனிதனின் சூனியப் பார்வையிற் பிரகாசம் ததும்பியது.

ஒரே ஒரு கணம். மின்னல் வேகத்தில் இலை வீசியெறியப்பட்டது. மனிதனும் மிருகமும் ஏககாலத்திற் பாய்ந்தனர். ஒருவரை யொருவர் முந்திக்கொண்டு முதலில் இலையை எடுக்க முயற்சித்தனர். உறுமிக்கொண்டே ஆக்ரோஷத்துடன் சோற்றுப் பருக்கைகளை நக்க முயன்றது நாய். அகரவேகத்தினால் உந்தப்பட்ட கிழவன், நாய் நக்குவதற்கு முன்பாக இலையைத் தனக்காக்கிக்கொள்ள முயன்றான். கல்தடுக்கிக் கீழே விழுந்தான்; தகரக் குவளையிலிருந்த சோற்றுப் பருக்கைகள் சிதறி ஓடின. கீழே விழுந்து புரண்ட மனிதன், தன் ஆசைக்கு பங்கம் விளைவிப்பதைக் கண்டு, நகங்களால் மிருகம் அவனைப் பிறுண்டியது. சில நிமிடங்கள் கழிந்தன. மனிதனும் மிருகமும் வெற்றி தோல்வியின்றிப் போராடிக்கொண்டிருந்தனர்.

ஆறறிவு படைத்த மனிதன், கடவுளின் படைப்பில் உன்னத சிருஷ்டியாகக் கருதப்பட்டு வந்தவன், பகுத்தறிவு படைத்தவன்—தன் வயிறு காய்ந்தபோது, மாக்களுக்குச் சமநிலையில் கொண்டுவரப்பட்டபோது, மிருகத்தோடு மிருகமாகப் போராடினான். மனிதன் தன் ஸ்திதியிலிருந்து நழுவியது போல, நன்றியுள்ள மிருகங்களின் பரம்பரையில் வந்த நாய், நன்றி மறந்த நிலையில் நன்றி கெட்ட மிருகமாக மாறிப் போராடிக்கொண்டிருந்தது.

மனிதன், மிருகம் — இருவருக்குமே பிடித்திருந்த வெறியுணர்ச்சி அதன் கடைசிக் கட்டத்தை நெருங்கிக்

ருகாண்டிருந்தபோது நாய் தன் கூரிய பற்களை மனிதனின் உடம்பிற் பதித்தது. மிருகத்தின் ஞாபகார்த்தச் சின்னங்களைப் பெற்றுக்கொண்ட மனிதன், விட்டானா அந்த மிருகத்தை? வெகு சிரமத்துடன் தள்ளாடியபடியே நாயின் பிடியிலிருந்து தப்பியவன், தான் கொடுக்கும் இறுதிப் பரிசாகத் தன் பலங்கொண்ட மட்டும் ஓங்கி அதன் வயிற்றில் உதைந்தான். ஒரு மனிதன் கொடுத்த உதை போதாதென்று வேலைக்காரனும் அதன் மண்டையுச்சியில் ஓங்கி அடித்தான், நாய். 'வாள் ..' என்று கத்திக் கொண்டே ஓடியது.

“டேய், நீயும் போகாவிட்டால் உனக்கும் இதே கதி தான்!” வேலைக்காரனுடைய பயமுறுத்தலைக்கேட்ட கிழவன் போராடி முடிவில் தோல்வி கண்ட களைப்பினால் நாயின் பற்களின் விஷம் உடம்பில் ஏறிய வேதனையுடன் தள்ளாடிக் கொண்டே அங்கிருந்து சென்றான். தகரக்குவளை கவனிப்பாரற்று நசங்கிய உருவத்துடன் மண்புழுதியிற் கிடந்தது.

செல்லத்துரை முதலியாரின் வீட்டுக்கு முன்பாக இருந்த கடையின் விருந்தையிற் படுத்துவிட்டான், கிழவன். என்ன காரணத்தினாலோ, அன்று அந்தக் கடை மூடப்பட்டு இருந்ததால் அவனை எழுப்பி விரட்ட யாரும் முயற்சிக்கவில்லை. அது அவனுக்கு அனுகூலமாக இருந்தது. போராடியதால் ஏற்பட்ட களைப்பும், பசிக்கனையுமாகச் சேர்ந்து—கிழவனை மயங்கிக்கிடக்கச் செய்தன. மணித்தியாலங்கள் செல்லச் செல்ல விஷம் ஏறிக்கொண்டே போயிற்று. இந்தநிலையில், காலை மாலையாகிப்பொழுது இருண்டதுகூட அவனுக்குத் தெரியாது. அவனைப்பற்றி எவரும் கவலைப்பட்டதாகவும் தெரியவில்லை. உலகெங்கும் கரிய இருள் படர்ந்தது. இரவு முழுவதும் கடை

விருந்தையிலிருந்து அரற்றலும், முனகலுமாகச் ச த் த ம் வெளிவந்துகொண்டிருந்தது. நோய் அளவுக்கு மீறியதால் அங்கும் இங்கும் புரண்டு படுத்த கிழவன், விடியற்காலை நான்கு மணிபோல உணர்வு திரும்பப் பெற்றான். அரையுணர்வோடு இருக்கும் நிலையில் விருந்தையின் மறுகோடியில் தன்னைக் கடித்த தெரு நாய் படுத்திருந்ததை அவன் கண்கள் கண்டன.

விடியற்காலையில் மேகங்கள்குறுத்து இருண்டு விளங்கின. இருளில் மினனல் ஒன்று 'பளீரெ'ன வெட்டியது. அதன் ஒளியில் மனிதனும் மிருகமும், பிணமாகக் கிடந்தனர். வேறுபட்ட இரு வர்க்கத்தின் வாரிசுகளாகவிளங்கிய மனிதனும், மிருகமும் போராட்டத்துக்குப் பிறகு ஒற்றுமையுடன் தமது இறுதி யாத்திரையைத் தொடங்கினர். சாவில் என்னாலும், அவர்கள் சமரசமடைந்ததைக் கண்டு வானம் கறுத்து, மழையாகிய கண்ணீரைத் தாரையாகப் பொழிந்துகொண்டிருந்தது.

“ இ டி வி ழ ... ”

வெ. கோபாலகிருஷ்ணன்

“ஐ...யோ... கடவுளே, உனக்குக் கண்ணில்லையா?” என்று மனத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து விரக்தியினை கிளப்பப்பட்ட ஒரு குரல் காதிலே விழுந்து, கண்களைத் தான் வந்த வழியே அழைத்துச் சென்று, ஒரு சிறுகுடிசையில் நிறுத்தியது. வெளியான ஓரிடத்தில் தனித்திருந்த தினாலும், தோற்றத்தினாலும், அதற்கும் மற்றைய வீடுகளுக்கும் ஒரு வித பந்தமுமில்லையென்பதை அறியமுடிந்தது. உள்ளே—மரணத்தின் கடாட்சத்தைப் பெறும் பக்குவமடைந்த ஒரு வயோதிபன் கிடந்தான். அவனது சுருக்கு விழுந்த தேகமும், குழிவிழுந்த கன்னங்களும், மங்கிய கண்களும், தங்கள் சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெறும் நாளை வெகு விரைவில் எதிர்பார்த்தன.

ஆழ்ந்த துக்கத்தின் அழுக்கத்தைக் குறைக்க, அவனது கண்கள் துன்பத்தை நீராக்கி வெளியே தள்ளின. அப்பொழுது உலகின் பொதுவிளக்கு மறைந்து, வீட்டின் அகல்விளக்கு ஏற்றும் நேரமென்பதையோ, இயற்கையினாலேற்பட்ட தரையின் தாகத்தை, இயற்கையே தீர்க்க முயன்றுகொண்டிருக்கின்ற தென்பதையோ, அறியாமற், கிழவன் சிந்தனைப்படிகளில் ஏறிக்கொண்டிருந்தான்.

“பளீர்” என்ற மின்னலைத் தொடர்ந்த பேரிடியொன்று சிந்தனைப்படிகளில் ஏறிக்கொண்டிருந்த கிழவனைத் தள்ளிவிழுத்தியது. “வெடுக்”கென எழுந்தவன் தன்னையே நினைத்துச் சிரித்தான். சேவையிலேடுபட்ட அவனது உடலுறுப்புக்களுக்குச் சக்தியளிக்கச் செலுத்தப்பட்ட தண்ணீருக்குத் தொண்டையிலிருந்த துன்பக் கறள், பிரவேசத்தடை விதித்தது. நிதானமாக மீண்டும் படுத்துக்கொண்டான்.

கண்ணாகிய வைத்தியனால் மாற்றமுடியாத துன்ப நோய்க்குச் சிகிச்சையளிப்பதில், அவனது வாய் ஈடுபட்டது: “ஆ! இதென்ன உலகம்! யார்தான் உலகத்திலே நல்லவங்க. எல்லாங்கொஞ்ச நாளைக்குத்தான். ஆசையோடே வளர்த்த மகனே இண்டைக்கு அடிச்சானே! ‘வெளியே போடா, நாயே!’ எண்டு தள்ளினானே. அட, நன்றிகெட்ட நாயே! உனக்கு இடிவிழ..” என்று பொரிந்து தள்ளினான். இடைவேளையில் இருமல் அவனை ஒருகை பார்த்தது.

“அட, நான் இனியும் உன்னை வீட்டுக்கு வருவனெண்டு நினையாதேடா! இண்டைக்கு நான் கட்டின இந்தக் குடிசை எனக்குக் காணுமெடா! மண்ணைப் போவானே! உனக்கு இடிவிழுமெடா!”

சற்று நேரம் அமைதியாகக் கிடந்தான், கிழவன். கோபங்கனன்றெரிந்த அவனது உள்ளத்திற் பாசமழை பொழிந்தது. உலக விரக்தி கிளப்பிய புன்னகையைத் தொடர்ந்து, “இதென்ன உலகம் என்னதான் நிலைச்சிருக்கு? யாரைக் கெட்டவனெண்ணுற? ஒருத்தன் ஒரு நேரம் நல்லவனாக இருக்கிறான்! ஒரு நேரம் கெட்டவனாக இருக்கிறான்! மனிதன் எல்லாம் அப்படித்தானே! அவனைக் குறைசொல்லி என்ன? எப்படியும் அவன் என்றைமோன் தானே! ஒரேயொரு குஞ்சு! ஆ... அவனைத் திட்டி விட்டேனே! அவன் குழந்தை; என்ன தெரியும்? ஐ.. யோ இடிவிழ எண்டு திட்டிவிட்டேன்! அப்படி நடக்கக்கூடாது! கடவுளே, என்றை குஞ்சைக் காப்பாத்து! அப்படி ஒருநாளும் நடக்காது. ‘நாத்திட்டு மடிமேல்’ என்னு வாங்க. அவன் வாழட்டும்...!” இவை அவனது உள்ளத்திலுற்றெடுத்து, அலைமோதிய அன்பென்னும் பாலிலிருந்து, தெறித்த வெண்ணைத்துகள்கள்களாக, வாயினால் வெளியேறின.

‘சோ...’ வென்ற இசைச்சலுடன் பெய்த மழையும், பலமான காற்றும், உலகப் பிரளயத்திற் பங்குபற்றுவதற்குப் பயிற்சி எடுத்துக்கொண்டிருந்தன. இயற்கையின்

வாணவேடிக்கை பயங்கரமாகவிருந்தது. மரணத்தையும் அமைதியுடன் ஆலிங்கனம் செய்யவேண்டிய கிழவனது உள்ளத்திலே, பயமெனும் வித்து முளைவிட்டு “ஆ... கடவுளே? இதென்ன தொந்தரவு” என்ற கிளையை வாயினால் வெளித் தள்ளியது.

காற்றுவேகமாக வீசியது. “அம்பா... ஆ...” ஒரு மாடு மிகவும் அண்மையிற் கத்தியது. “தொம்... ம்” —கிராமத்தின் மற்றைய வீடுகளிருந்த திக் கில், ஒரு பணையோ, தென்னையோ முறிந்து விழுந்தசத்தம். அதைத்தொடர்ந்த கூக்குரல், “ஐயோ .. யாற்றையோ வீட்டிலே பணையோ தென்னையோ விழுந்துவிட்டது” என்ற வார்த்தையைக் கிழவனிடம் தோற்றுவித்தது. தொடர்ந்துகொண்டிருந்த கூக்குரலைக் காதுகொடுத்துப் பார்த்தான், கிழவன். “கடவுளே! என்ற மகன் வீட்டுப் பக்கமாகக் கேட்குதே” என்றவன் துடித்துப் பதைத்து எழுந்து, மகனது வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டான். இருட்டிலே ஒன்றும் தெரியவில்லை. கிழவன் குறிப்பிலே தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்தான். மழையும் பெய்துகொண்டிருந்தது. நிலத்திலே சிறுவெள்ளமிருந்ததினால், வேகங்குறைந்த கிழட்டு நடையைக் கட்டுப்படுத்தியது. போசப் போகக் கூக்குரல் கூடிக்கொண்டு போனது. கிழவனது இதயம் “திக்கித்” கென்றது. “ஐ...யோ! நான் திட்டினபோல நடந்துவிட்டதோ” என்று அழுதான். “ஆ...என் மகனே...!” என்று நடையின் வேகத்தைக் கூட்டினான். “ப. லீ...ர்” —கிளைவிட்ட ஒரு மின்னலைத் தொடர்ந்து, “ப. டா...ர்” என்ற இடியேறு. “ஐ யோ” வென்ற அலறலோடு, கிழவனது உடல் நிலத்தில் வீழ்ந்தது. கிழவனின் அமைதியைக் கலைக்க விரும்பாத மழையும் அமைதியடைந்தது.

மறுநாட் காலையில் “என்றை அப்பா...!” என்று தந்தையைத் தழுவிய தனயனின் இதயத்திலூற்றெடுத்த அன்புப் பிரவாகம், கண்களில் உடைப்பெடுத்து, கிழவனது உடலை நீராட்டியது.

சு வ ௬

“அங்கையன்”

“அம்மா, தபால்...!,”

தபாற்காரன் கையில் ஒரு கடிதத்தை வைத்துக் கொண்டு அழைத்தான்.

“அப்பா எழுதியிருப்பார்! இந்த விடுதலைக்கு இங்கேயே வந்துவிடு என்று!”

கையிலிருந்த புத்தகத்தை அப்படியே மேசையிற் போட்டுவிட்டு, எழுந்து தெருக்கதவை நோக்கி ஒல்கி ஓசித்து, நடந்தாள் ராஜலட்சுமி.

‘சே! அப்பாவின்னுடைய கடிதம் நேற்றுத்தானே வந்தது. இன்றைக்கும் எதற்காக அவர் எழுதப்போகிறார்!’

‘ஒருவேளை யாராவது சினேகிதிகள் எங்கேயேனும் வரும்படி—வந்து சந்திக்கும் வண்ணம்—கேட்டு எழுதியிருக்கலாம்’

‘அப்படியென்றாலும் எனக்கு யாரிருக்கிறார்கள்?—சினேகிதி என்ற பெயரில் ...!’

‘தங்கம்!—அவள் போனமாதங்கூட என்னைப் படம்பார்க்க—யாழ்ப்பாணம் ‘பஸ்’ நிலையத்திலே வந்து சந்திக்கும்படி எழுதியிருந்தானே! இந்த முறையும் அப்படித்தான் ஏதாவது ..... அழைப்பிதழ் வந்திருக்குமோ!’

‘அல்லது அத்தான்? எத்தனையோ நாட்களாகிவிட்டன. அவர் எனக்கு ஏன் எழுதப்போகின்றார்? .. எல்லாம் முடிந்த பின்பும் என்னை ஏன் திரும்பிப் பார்க்கப்போகிறார்!’—எண்ணங்கள் கரைபுரண்டோடின. தனது ஆலிலே போன்ற உதரத்தை மெதுவாக வருடிக்கொண்டாள் அவள்.

தபாற்காரனை அணுகியதும் அவளின் நினைவுத் தொடர் அறுந்தது.

“உங்களுக்கு ஓர் அழைப்பிதழ்...”

தபாற்காரன் வார்த்தையை முடிக்கவில்லை. அவளின் மீது அவனுடைய பார்வை விழுந்ததும், பேச்சுத் தடைப்பட்டது.

நழுவிக்கீழே விழுந்து, உடலின் முழு அழகையும் வெட்ட வெளிச்சமாகக் காட்டப்போன தாவணிச் சேலையை மேலே இழுத்து—தோளை முடினாள்.

அவன் தன்னையேபார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறான், என்றதும் அவளின் கண்கள் நிலத்தைச் சரணடைந்தன.... இமைகள் பல தடவைகளாக வெட்டி, வெட்டி முடின... காற்றிலே, எண்ணம்போல அலைந்து திரிந்த தனது கேசச் சுருள்களை ஒதுக்கிவிட்டுக்கொண்டே “அழைப்பிதழ்”—என்று அவன் சொன்ன அந்தப் பத்திரத்தை வாங்கினாள், ராஜலட்சுமி.

‘யாருடையதாக விருக்கும்?’

கண்ணிலே இனம் புரியாத கேள்வி குறிபோட்டது. அழைப்பிதழை வாங்கும்பொழுதே தென்றலிலே சலசலக்கும் பூங்கொடிபோல, அவளுடைய மெல்லிய கரமும் சிறிது நடுங்கத்தான் செய்தது.

இதயத்தின் துடிப்பு! அதனைப் பிரதிபலிப்பன போலக் கண்ணிமைகளின் படபடப்பு... .

தபாற்காரன் பத்திரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, மீண்டும் அவனுடைய அழகை ஒருமுறை ரசித்துவிட்டு, சிட்டைப்போலச் ‘சைக்கிளி’ற் பறந்துவிட்டான்.

இரண்டு கைகளின் விரல்களும் அந்த அழைப்பிதழைப் பற்றியிருந்தன ... .. தபாற்காரன் போன திசை வழியே கண்களும் சிறிது சென்று மீண்டன.

பருவத்தின் துடிப்பு அந்தப் பார்வையிலேயிருந்தது. 'செயலுக்குச் செயல் — என்பது போல, அவள் வந்து கொண்டிருந்தபொழுது அவளைத் தபாற்காரன் இமை கொட்டாமற் பார்த்து, நின்றானே! ... பார்வையா அது?

கட்டுக்குலையாத பட்டுப்போன்ற மேனியிலிருந்து வழிந்தோடும் அழகை அவனும் பருகினான்! இதிலே தவறு தான் என்ன?

ராஜலட்சுமியும் அவளை ஒருமுறை பார்த்து வைத்தாள் ... அதிலும் தவறில்லையே! ... .. பருவம் நிறைந்து—தளம்புகிறது! அதன் பளபளப்பிலே எவருடைய முகமும் பிரதிபலிக்கத்தானே செய்யும்?

தபாற்காரன் மட்டுமா அப்படிப் பார்த்தான்? அவள் பாடசாலையை நோக்கி அன்ன நடைபயின்று போகும் பொழுதும், வரும்பொழுதும்—எதிர்வீட்டு ஐந்து நிரம்பாத சிட்டுப் பையனிலிருந்து—தெருக்கோடியில் வெற்றிலைக் கடை வைத்திருக்கும் கிழவனுங்கூடத்தானே பார்க்கிறார்கள் .. ஏன்? வேலிப் பொட்டுக்களினூடாக அவள் மேல் எறியப்படும் விழிவேல்கள்தாம் எத்தனை? ... அந்தப் பார்வைளில்தான் எத்தனை பொருள்கள்?

‘யாருக்குத் திருமணம்?’

ராஜலட்சுமிவினுடைய கண்கள் மேலட்டையிலிருந்து குத்துவிளக்கு—சருவம்—மாவிடை - தேங்காய் - கொண்ட படத்தைக்கண்டுவிட்டன.

திருமண அழைப்பிதழ்தான்! ... .. எனக்கேன் வர வேண்டும்? ‘நான்’ குடும்பசமேதரராய்ச் சென்று மணமக்

களை ஆசீர்வாதஞ் செய்யத் 'தகுதி'யற்றவளல்லவா? தகுதியென்று அப்படி எதுவுமில்லை! எனக்கு இன்னமுந் திருமணம்-பலரறிய - ஆகவில்லையே!.....

“திருமணம்!”

என்ற நினைவினால் ராஜலட்சுமியின் கன்னங்கள் கோவைக் கனிகள் போலச் சிவந்துவிட்டன! செவ்விதழ்களின் ஓரங்களில் இளநகை ஒன்று மின்னலைப்போலத் தோன்றி மறைந்தது. மார்பகம் ஒருமுறை உயர்ந்து பதிந்தது.

அவ்வளவும் ஏக்கத்தின் சாயல்கள் என்று சொல்ல முடியாது! இன்பத்தின் பூரிப்பு! எதிர்கால எண்ணங்களின் - கற்பனையின் - ஊற்றுக்கள்! அவற்றுக்கான அறிஞர்கள் தாம் அவளிடந்தென்பட்டன.

ராஜலட்சுமி அந்த அழைப்பிதழைத் திறந்து பார்த்தாள்?....

பின்னையார் சுழியுடன் தொடங்கியிருந்த அதனை அவளால் வாசிக்கமுடியவில்லை...கன்னி மனம் கேட்டால் தானே? அவ்வளவு அவசரம்!

பொது ஓட்டமாக அவளுடைய கார்தம் பாய்ச்சங்கண்களிரண்டும், பெரிய எழுத்திலே பொறிக்கப்பட்டிருந்த மணமகனின் பெயரைக் கள்வின!

“ஐ..ய்யோ!”

நெற்றி நரம்பு புடைத்தெறிந்தது.

அந்த விசையால் இரத்தம் பீறிட்டுக்கொண்டு வெளியே வருவது போன்று நெற்றியிலிருந்து வியர்வை சிந்தியது. கழுத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த தங்கச் சங்கிலியுடன் முத்து, முத்தாக விழுந்துகொண்டிருந்த அந்த வியர்வைத் துளிகள் போட்டி போட்டன...

உடம்பெல்லாம் ஒரே வியர்வை.

ஆடைகளுடன் அது மிகவும் ஐக்கியமாக ஒன்றி உறைந்தது.

ஏன் அப்படியெல்லாம் வியர்த்துக்கொட்டவேண்டும்?

நெற்றியிலே யாரோ எதிர்பாராமல் தடிகொண்டு அடித்த பிரமை, ஏன் ஏற்படவேண்டும்? அவளைத் தவிர ஏனைய பொருள்கள் எல்லாம் அவளைத் தனியே விட்டு, எங்கேயோ ஓடிப்போவன போன்று—ஏன் 'தலைகர்ணமாக'ச் சுழல வேண்டும்?

ராஜலட்சுமி நிலைதடுமாறி நிலத்திலே விழப்போனாள்! நல்ல காலம்! கம்பிக்கதவு அவளுக்கு உதவியது. ஒரு கையாற் கதவின் நிலையைப் பற்றிக்கொண்டு, மறு கையிலிருந்த அந்த அழைப்பிதழைப் பார்த்தாள். அவள்.

'ஆம்! சந்தேகமேயில்லை, அவரேதான். அதே முகவரி ... அதே பட்டம்... ஏன்? முதலெழுத்துக்கூட அதேதான்!'

எழுந்த ஐயம் சுவடு தெரியாமல் மறைந்துவிட்டது! ஆனால் உள்ளத்திலே வீசிய புயல்... அடங்கவில்லை— மறையவுமில்லை. பதிலாக—ஒரே சோகப்புயல் பேய்க்காற்றாக வீசிக்கொண்டிருந்தது.

கண்களிலே ஓடிக் கன்னங்களையே கறுக்க வைத்திருந்த நீரின் உருவில் வெளிவந்த இரத்தத்தைத் துடைத்தாள், அவள்!

அவளுடைய விரல்கள் முகத்துடன் ஒன்ற மறுத்தன. —நெஞ்சத்தின் துடிப்புக்கு ஏற்றாற்போல, அவை மெல்ல நடுங்கிக்கொண்டிருந்தன.

'நானே என் கண்ணீரை எப்படித் துடைப்பேன்? இனி வாழ்நாள் முழுவதும்... ஐ...ய்...யோ!'

ராஜலட்சுமியினால் மேற்கொண்டு எதையும் நினைக்க முடியவில்லை.

‘கண்ணீர் துடைத்த கரம், என்று யாருமில்லையே! ... அப்பா!—என்னுடைய கவலைகளை எப்படி அறியப்போகிறார்? அவரால்தான் எனக்கு என்ன செய்யமுடியும்? அவர் அங்கே! நான் இங்கே!’

அடி மனதில் எழுந்த உணர்ச்சிகளையும் மீறிக்கொண்டு, கட்டு மீறிச் சிதறும் நீர்த்துளிகளைப் பேபாலநினைவில் இந்தச் சொற்கள் மின்னி மறைந்தன.

“துரோகி!”

வந்த ஒருபெருமூச்சுடன், இந்தவார்த்தையும் புறப்பட்டுக் காற்றுடன் கலந்தது, உள்ளுக்குள்ளேயே குமுறிக்குமுறி, கடைசியிற் “படார்!” என்ற பேபொரையுடன் வெடிக்கும் உயிர் எரிமலை போல—

“யாரோ கல்யாணஞ் செய்துகொள்ளப் போகிறார்கள்! அதற்காக நீ ஏன் இப்படி அழவேண்டும்?” கையிலே திருமண அழைப்பிதழுடன் நிற்குகொண்டிருந்த ராஜலட்சுமியை யாராவது கண்டால் இப்படித்தான் கேட்பார்கள்.

ஆம்! அவள் ஏன் அழவேண்டும்? உலகத்தையே வெறுத்து ஓடி மறைய - ஏன் துடிக்கவேண்டும்?

நன்றாகப் பொருந்தித் துடிப்பை அப்படியே பறையடிக்கும் அவளுடைய எரிமலர்ப் பவள அதரங்கள், அகல விரியப்பிணைப்பு அறுபட்டது!

நினைவுத் திரையில் அவனுடன் இதுவரையும் கொண்டிருந்த இணைப்பும் அறுந்துவிட்டது, போன்ற பிரமை! ...

“ஐ...ய்..யோ! நான் என்ன செய்வேன்?”—ஏங்கித் தவிக்கும் ஓர் அபலையின் தீனக் குரல், காற்றினால் அடித்

துக்கொண்டு போகப்பட்டது. மெல்விதாக வீசி, அவளுடைய வெம்மையைத் தணிக்க வேகமாக வீசிக்கொண்டிருந்த காற்றாவது, அந்தச் செய்தியைக் கொண்டுபோய் அவனுடைய காதிலே போட்டாலென்ன?

ராஜலட்சுமி தலையிடுக்கூட்டங்களுக்குள் தனது கைகளைப் புதைத்தாள்.....

அவளுக்கு இனிப் புகலிடம் எங்கே? முதுமையின் வாசலை எப்படிப் பிடித்து, அதனுள் நுழைந்துகொண்டிருக்கும் அப்பாவா? அம்மாவை அவள் பிறந்ததுடன் பறிகொடுத்துவிட்டு, அம்மாவின் இடத்தையும், அப்பாவின் இடத்தையும் தெய்வம் போல இருந்து காத்த அப்பாவால் இனிமேலும் என்ன செய்ய முடியும்?

ராஜலட்சுமி மதிலுடன் முகத்தை முட்டி, முட்டி வடிந்துகொண்டிருந்தாள். நெஞ்சம் உருகிக் கண்களை வாசலாக்கி—கண்ணீராகிப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்த நெஞ்சில் நிறைந்திருந்த ஓவியங்கள் எல்லாம் கரைந்து—இரத்தக்கண்ணீர் பாய்ந்துகொண்டிருந்தது; காட்சிகள் மறைந்தன. நெஞ்சில் முதன் முதலாக இடம் பிடித்தவரின் உருவமுமே அற்றுப்போகும் வண்ணம் அமுதாள்—அமுதுகொண்டேயிருந்தாள்.

முகம்பத்தின்போது பொங்கும் கடலலைகள் மரம், தடி, செடி, கொடி, மாக்கள், மக்கள் என்று சொல்லப்பட்ட அத்தனை அஃறிணை—உயர்திணைப் பொருள்களையும் அள்ளிக்கொண்டு புரளுமாமே! அதேபோல அவளுடைய உள்ளத்தின் குமுறலாற் கண்ணீர், எல்லா இன்பநிலைகளையும்... கட்டிய கோட்டை... கனவுகள்... அத்தனையையும் அடித்து வந்து கன்னங்கள்...மணிக்கழுத்து... மார்பகம்...எல்லாம் உறையவிட்டது!

விரல்களினிடையே வி னை யா டி க் கொண்டிருந்த அழைப்பிதழை மறுபடியும் பார்த்தாள். அதரங்கள் ஒன்றையொன்று கவ்வின. உமிழ்நீர் தொண்டைக் குழியையும் பிய்த்துக் கொண்டு சென்று பெருங்குடலில் வீழ்ந்தது.

“திருநிறை செல்வன் — க. சிவநாதன், பி. ஏ. ஒணர்ஸ்”

“ம்!” — வெறுப்பின் சாயல் அவளுடைய முகத்திலே மிளிர்ந்தது.

‘இந்தப் பெயரை நினைத்து எத்தனை நாட்கள் இன்பங் கொண்டாடியிருப்பேன்! ... இனி எந்தப் பெயரைச் சொல்லி மகிழப்போகிறேன்? ... அவருக்கென்ன? அவரோ ஆண்பிள்ளை! அவர் ராஜா மாதிரிக் கல்யாணம் செய்யப்போகிறார்! நான்... நான்? ஓர் அபலை — பெண்! வாழ்க்கைப்படவும் முடியாது; வாழவும் முடியாது! எதை என்றாற் செய்ய முடியும்? ... வாழ்ந்தாலும் ஏகம் — தாழ்ந்தாலும் ஏகம், இந்த உலகத்திலே எப்படி வாழ்வேன்! ... இருந்தால்... ஐ... ய்... யோ... வீண் பெயர்... தெய்வமே!’” மறுபடியும் பார்த்தாள்:

‘ம்! ... ஒணர்ஸ் என்று போட்டுவிட்டவுடன் மட்டும் வால் நீண்டுவிடாது — பண்பு — படிப்பு உயர்ந்துவிடாது. அதற்கேற்ப நடக்கவுந் தெரியவேண்டும்!’

கால்கள் தோற்றன — கண்கள் சென்ற வழியே கால்கள் திரும்பி விறு விற்றென நடை போட்டன.

தாயைக் கண்டதும் ஓடித் தாவியனைக்கும் பிள்ளையைப்போல, அசைந்து ஆடி. — வீசிக்கொண்டிருந்த கடற்காற்று அவளுடைய அங்கங்கள் எல்லாவற்றையுந் தொட்டு வினையாடியது. போதாமல் — அவளுடைய ஆடைகளையும் அப்புறப்படுத்தத் துடியாய்த் துடித்துக்கொண்டிருந்தது. இந்தக் கண்ணில் நிறைந்த காட்சியைக்கண்டு,

கடற்கன்னி வெட்கம் எதுவுமில்லாமல் அலைக்கரங்களாற்
கைகொட்டிச் சிரித்தாள்.

ராஜலட்சுமியிடம் வந்து குடிபுகுந்த விரக்தி எல்
லையை மீறியது.

‘இந்தக் கடற்கரையோரத்தில் தானே! ..’ அவளால்
தொடர்ந்து அந்த இன்பசுக வேளைகளை நினைத்துப் பார்க்
கவே முடியவில்லை.

“கண்ணே ராஜி! என்னுடைய அப்பா சீதனம் என்று
பார்க்கிறார் .. அப்படியிருந்தாலும் உம்மை நான் கைவிட
வேமாட்டேன்! ... .. நீரோ படிப்பை முடித்துக்கொண்டு
வெளியேறி— ஆசிரியையாகவும் மாறிவிட்டீர். எ ன க் கு
இன்னும் ஓராண்டு காலம்...!”

‘அதற்கென்ன குறைச்சல்?’

“முன்று மாத லீவு விட்டிருக்கிறார்கள் ... உம்முடன்
இப்படிக் கொஞ்சிக் குலாவத்தானே?”

“ஊஹீம்!”

“பேராதனைப் பூங்காவிலே நடத்தியது போதாதோ?
அப்பா வீட்டிலே இல்லையென்ற துணிவுதானே உங்க
ளுக்கு! இல்லையா?”

“உமக்கு மட்டும் என்னவாம்?”

இருவரும் கொல்லென்று சிரிக்கின்றனர்.

அவள் மறுபடியும் கடலைகளைப்பார்த்தாள். அவை
யும் அவளைக் கண்டு எள்வரி ந கை யா டு வ து போன்ற
நினைப்பு.

“ஏள! இப்படித்தான் முதலில் சிரித்தீர்கள்! இப்
பொழுது மட்டுமென்ன, ஊஉம்!”

‘என்னைப் போல அபாக்கியவதி யாருமில்லை. பல்கலைக் கழகத்தாரின் உதவியுடன் ஒரு வாறு படித்தேன்; பட்டம் பெற்றேன்; ஆசிரியையும் ஆகிவிட்டேன். ஆனால் ...ஆனால்? கல்விச் செல்வத்தைப்போல என்னிடம் பொருளிருக்கிறதா? இல்லை... அதுதான் ஒரே ஒரு குறை—’

அவள் தன்னையே ஒரு முறை கீழ்நோக்கிப் பார்த்தாள்...

“உம்மைப்போன்ற அழகியை இந்த உலகத்திலேயே நான் காணவில்லை. பிரம்மாவின் திலோத்தமை நீர்...”

“போதும்! போதும்! உங்களுடைய வர்ணனை!”

“ஆமாம்! வாய்ப்பந்தலுக்கு மட்டும் எதுவித குறையும் இல்லை... சொன்னமொழி மட்டும் தப்பலாம்!”

பெண்மை ஒருமுறை விரிமியது.

“என்னைவிட அவரை மயக்கியவள் ... செல்வதி ... பாக்கியசாலி.. அவள்...அவள்?”

ராஜலட்சுமி அந்த அழைப்பிதழில் -சிவநாதனுடைய பெயரை அடுத்துக் காணப்பட்ட பெயரைப்பார்த்தாள்...

“த...ங...க...ம்!” - கடல்லைகளையும்விட அவளுடைய அலறல் பெரியதாகக் கேட்டது. துன்பத்தைக்கண்டு அஞ்சும் பேதையுள்ளத்தின் ஓலம் ... உள்ளுக்குள்ளேயே எண்ணங்களை, மனக்கோட்டைகளை - உருவாக்கியிருந்த பருவத்தின் வெடிப்பு.....

ராஜலட்சுமியினால் மேலும் பொறுக்கமுடியவில்லை.... அவசரம்...அவசரம் அவளை ஆட்கொண்டது!

‘யார் அனுப்பியது? அவரா? அவளா?’

‘அவள் தான்! அவளே தான்! சிநேகிதி என்ற பெயரில் அனுப்பியிருக்கிறாள்; அவளுக்கு எதுவிளங்கும்? முதலிலே அவர் என்னுடைய கரம் பற்றிக் காதற்கதைகளை என் காதுகளிற் பேசிவிட்டார் என்பதை, என் தங்கம் எப்படி அறியப்போகிறாள்? அறிந்துதான் அவள் என்ன செய்வாள்? எதைத்தான் செய்யமுடியும்? ஆண்கள் மட்டும் காதலிப்பார்கள்— இன்பம் கொண்டு பின் கைவிடுவார்கள்... பணக்காரியோ, ஏழையோ எந்தப் பெண்ணுக்கும் மானம்—கற்பு—என்றவை இருக்கத்தானே செய்கின்றன?’

“தங்கம்— நீ அதிர்ஷ்டசாலியடி—” பாக்கியசாலி—நீ வாழவேண்டும்! நன்றாக வாழவேண்டும்!”

குட்டைபோலக் கலங்கிய உள்ளத்தில் — அங்கே ஊறிய உணர்ச்சி வெள்ளத்தில்— மீன்குஞ்சுகள் துள்ளி னாற்போல, இந்த வார்த்தைகள் துள்ளி வெளிவந்தன. ‘தங்கம் வாழவேண்டும்’ என்று அவள் மனப்பூர்வமாக விரும்பினாள், என்பதைக் கண்களின் அடிவாரத்தில் துளித்த கண்ணீர்த் துளிகளும், பவளவாயிற் பாதிவரை வந்து திரும்பிய முத்தார முறுவலும் எடுத்துக் காட்டின.

‘நான்தான் மோசஞ் செய்யப்பட்டுவிட்டேன்! என்னுடன் வாழ்வதை அவர் விரும்பவில்லை.’

‘ஏன் விரும்பவில்லை? படித்த நாட்களிற் பாதி நாட்கள் உன்னுடன் தானே வாழ்ந்தார்! ஒரு நாளில் அரை நாளாவது உன்னைக் காணாமல்—கண்டு கதையாமல்—சேட்டைகள் செய்யாமல்—அவருடைய பொழுதுபோனதா? ...’ —மனச்சாட்சி கொன்றது.

“ஐ...ய்ய...யோ!”

‘அவருடைய அப்பா பெரிய வக்கீல்!...அதற்கேற்பப் பொருள் வேண்டும்!...அதற்கு டாக்ரின் மகள் தங்கம்

தானே சரி...ஓர் ஏழை வயிற்று மகள் நான்!' வாழ்விட்டு அலறினாள் அவள்!

'காதல் காதல் ... காதல்... இந்தமுன்று எழுத்துக் களும், பணம்...பணம்...என்பதால் எப்படித்தான் மறைக் கப்படுகின்றனவோ?'—அறிவு அவளைக் கேட்டது.

'என் கதி எப்படியாகுமோ? தெய்வமே!' இரண்டு கைகளையும் மார்பிலே வைத்து வேண்டினாள்.

கடலோரத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த அவளுடைய பாதங்களைக் கடலை வந்து நனைத்துக் குளிர்மையை ஊட்டிவிட்டு ஓடியது, வயதுக்கு முத்தவர்களை ஒளிந்து, ஒளிந்து வந்து அன்பாக அடித்துவிட்டு ஓடும் மழலைச் செல்வத்தைப்போல...! "சில்! ..." — அதனை மெருகு படுத்தி இளந் தென்றலும் வீசியது.

அவள்? ... அவள்? ... நெருப்பைப் மிதித்துவிட்டவள் போலத் துள்ளி நகர்ந்தாள். "இன்பம்! தா!"

ராஜலட்சுமியின் கண்கள் மறுபடியும் கையிலிருந்த அழைப்பிதழைப் பார்த்தன. படித்தன. அவளையும் அறியாமல் எண்ணங்கள் எதையோ உருவாக்கின...

ஓய்ந்த புயல் மீண்டும் உறுமுவதுபோன்ற காட்சி. சிறிது தணிந்திருந்த நெஞ்சமும் விம்மி விம்மி ... கவலைக் கடலின் அலைகளைப் பொங்க வைத்தது. மெய்யின் விதிப்பு!

"நீர் இல்லாமல் எனக்கு வாழ்வில்லை, ராஜி!"

"காரியத்திற்காகவா?"

"இல்லை ராஜி! என் அப்பா என்ன? கடவுளே வந்தாலும் ..."

“நான் உங்களை விட்டுப் பிரியமாட்டேன்! ... .. பிரிந்தால் உயிர் வாழவும் மாட்டேன்!—”

‘இப்படித்தானே அவர் சத்தியஞ் செய்துகொடுக்க—நான் திடசங்கற்பஞ் செய்து கொண்டேன்! ... நான் வாழத்தான் வேண்டுமா? ஊதாரி என்ற பெயர் எடுக்கத்தான் வேண்டுமா? .. பள்ளிக்கூடப் படிப்பித்தல் வேலையை விட்டு விட்டு, அப்பாவுடன் கொட்டாஞ்சேனையிற் போய் நின்றால் ..’

‘நீ ஏன் வாழவேண்டும்? உன் கணவர் சிறுபிள்ளை தான் என்பதை நீ அறியமாட்டாயா—என்ன? நீ திருமணஞ்செய்துகொண்டவன்! அப்பா ஊரிலில்லாத காலங்களில் உன் காதலனை எத்தனை நாட்களாக உன் வீட்டிலே தங்கவைத்தாய்? அப்படிப்பட்டவரே மறந்த பின்பு..... நீ வாழ்ந்தாலும்—இறந்தாலும் எல்லாம் ஒன்றுதான்!—’ மனச்சாட்சி அவனை சிலைகுலையச் செய்தது. பழையபடி இன்பநிலைவுகளைமீட்டு, சித்திரவதை செய்தது. வேதனைத் தீயில் விட்டிற் பூச்சியாக விழுந்து தவித்தான்.....வெந்தான்.....நொந்தான்.

‘நானும் அவரைப்போல் மறுமணஞ் செய்து கொண்டால்...!’ ஆபாசங்கள் நிறைந்த அசட்டு நினைவு.

‘சே! எந்தத் தமிழ்ப் பெண்ணுஞ் செய்யத் துணிய மாட்டாள்! அவர் ஆண்!...நீ—? —உன்னுடைய இப்போதைய நிலை? அவர் வைத்தியசாலைக்கு வருவாரா? வந்து கையெழுத்திடுவாரா? அப்படியானால் தங்கம்...? அவளின் கதி? ... நீ மறுமணஞ் செய்ய நினைத்தாலும் உன்னை யார்தான் மணக்கப்போகிறார்கள்? ...

‘உன் அப்பாவின் மானத்திற்குப் பிராயச்சித்தமாய் என்ன செய்யப் போகிறாய்?... ஒரே மகளாகப் பிறந்து

அளிக்கும் பரிசா இது?...’—வயிற்றிலே நெருப்பைக் கட்டிச் சமப்பது போன்ற நினைப்பு.

அதைத் தணிக்க ஒரே வழி...!

‘ஐ...ய்...யோ!’

கடல் தெய்வம் அலைகளை மாலையாக்கி—தாலியாக்கி—அவளுடைய ஆரக்கழுத்திலே இட்டது; அலைகள் தந்த இன்பத்தில் அவள் மிதந்து கொண்டிருந்தாள்.

முகிற் கூட்டங்களுக்கிடையே மிதந்து ஓடும் பால் நிலாவைப் போல, ராஜலட்சுமியின் அழகு முகமும் அலைகளினிடையே மறைந்து — மிதந்து -சென்று கொண்டிருந்தது. அதிலே—

நீதி தேடியலைந்த ஓர் அபலையின் உள்ளத்திலே எழுந்த சோகப்புயலின் சுவடுதானும் இல்லை.

இறைவன் எங்கே?

“வாணி”

“அம்மா!”

“என்னடா வேணும்!”

“அம்மா...வந்து...! கோயிலுக்குப் போகக் கண்ணன் கூப்பிட்டானம்மா! கோயிலுக்கு ஏனம்மா நாமெல்லாம் போறல்ல? அவங்க எல்லாம் ஒவ்வொரு வெள்ளியும் போறுங்களே?” கேள்விக்குறியோடு தாயை நோக்கினான் முருகன்.

“நாமெல்லாம் அங்க போகக் கூடாதுடா, முருகா!” என்று கூறிவிட்டுக் கைவேலையிற் கவனஞ் செலுத்தினான் முருகனின் தாய்.

“ஏம்மா! போகக்கூடாது?” தாயின் கவனத்தை மீண்டும் தன்பால் இழுக்க முயன்றான், முருகன்.

“நாம கூடாதவங்க. அதனால்தான் கோயிலுக்கு எல்லாம் போகக்கூடாது?”

“மத்தவங்கெல்லாம் நல்லவங்களா? நான் குளிச்சு, வெளுத்த சட்டதானே போட்டிருக்கன்!”

“போகக் கூடாதெண்டா, போகக்கூடாதுதான்! ஏண்டா! தொண தொணக்கிறு?” என்று அதட்டி விட்டு எழுந்து சென்றான் பொன்னி—முருகனின் தாய். தாயின் பேச்செல்லாம் ஐந்து வயதுச் சிறுவனான அவனுக்கு எங்கே புரியப்போகிறது! எழுந்து வாசலுக்கு வந்தான். தெருவின் பரபரப்பு அவனைக் கவர்ந்தது. வாசலிற் கிடந்த தென்னங்கட்டையில் உட்கார்ந்து வேடிக்கை பார்க்க ஆரம்பித்தான்.

அது மாமாங்கப் பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போகும் தெரு. அடுத்த நாள் ஆடித்தீர்த்தமாகையால், ஒரே சனக் கூட்டமாக இருந்தது. வருவோரும் போவோருமாகத்தெரு முழுவதும் அல்லோல கல்லோலப்பட்டது. வியாபாரிகளின் கூச்சல் ஒருபுறமும், வாகனங்களின் உறுமல் மறுபுறமும், காவடி எடுப்போரின் 'அரோகராச்' சத்தம் இன்னொரு புறமும் காதைப் பிளந்தன. ஆண்டுக்கொரு தடவை இவ்வாறு இலங்கையின் பல பாகங்களிலிருந்தும் திரண்டு வந்து குவியும் மக்கட் கூட்டம், அமிர்த நதியையே ஒரு கலக்குக் கலக்கி விட்டுத்தான் செல்லும்.

பக்கத்திலே கேட்ட அரோகராச்சத்தம் முருகனை அப்பக்கம் திரும்பச் செய்தது. ஒரு கூட்டம் வந்துகொண்டிருந்தது. அதிலே கண்ணனும் வந்துகொண்டிருந்ததைக் கண்டது, அவன் மனத்திலே ஒரு நப்பாசை தோன்றியது 'கண்ணன் என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போவான் தானே? அம்மாவுக்குத்தெரியாமல் போய்வந்தா ஒண்டுமில்லையே? மெல்ல மெல்லக் கூட்டத்தையணுகிக் "கண்ண!" என்று கூப்பிட்டான்.

"டேய், நீயும் வாறயாடா, கோயிலுக்கு? எங்க அண்ணன் தாண்டா காவடியெடுத்துப் போறான்!" மகிழ்ச்சியால் முருகனைக் கூட்டிக்கொண்டு துள்ளினான், கண்ணன். "சத்தம் போடதடா! என்னைக் கூட்டிப் போவியா?" என்று மெதுவாகக் கேட்டான், முருகன். பதில் பேசாமல் முருகனை இழுத்துக்கொண்டு ஓடினான், கண்ணன். கூட்டம் கோயிலை அடைந்துவிட்டது. திரென்று கண்ணன், "ஏன்டா முருகா, நீங்க கோயிலுக்கு வரக்கூடாதுண்டு அண்ணன் சொன்னானே! நீ எப்படிடா வரலாம்?" என்று திகைப்புடன் கேட்டான்.

"கூடாதவங்க எண்டபடியால்தான், கோயிலுக்குப் போகக்கூடதெண்டு அம்மா சொன்னா! ஆனா நான் இப்ப

நல்ல சட்டதானே போட்டிருக்கேன்! கொஞ்சம் முன்னால்தான் அம்மா சவுக்காரம் போட்டு முழுக வாத் தாவே!” சொல்லும்போதே முருகனுக்குக் கண்கள் கலங்கிவிட்டன. கண்ணன் கூட்டிப்போக மறுத்துவிட்டால்?

“அப்பிடியெண்டாச் சரிடா! வா கெதியாப்போவம்!” இருவரும் கூட்டத்துக்குள் புகுந்து ஓடினார்கள். கோயில் வாசலையடைந்தபோது பூசை முடிந்துவிட்டது. குருக்கள் விபூதி சந்தனம் கொடுத்துக்கொண்டேயிருந்தார். கண்ணனும் ஓடிப்போய்க் கையை நீட்டினான். முருகன் அவனைத் தொடர்ந்தான்.

“இப்பிடி நில்லுடா! அம்மாவங்களைக் கூட்டித்து வாறன்!” என்று கூறிய கண்ணன் தாயைத் தேடிக் கூட்டத்திற் புகுந்தான். முருகன் விபூதிக்காக நீட்டியகையிலே குருக்கள் விபூதியைப் போட்டார். மற்றவர்கள் நெற்றியிலே விபூதியைப் பூசுவதைக் கண்டு நெற்றியருகிற் தானும் கையைக் கொண்டுபோனான்.

“சீ... நாயே... போடா வெளியே!” என்று உறுமிய வாறு முருகனை காலால் உதைத்தான், ஒருவன். “அம்மா! அம்மா!” என்று அலறியவண்ணம் தடுமாறி விழுந்தான், முருகன். கீழே கிடந்த தேங்காயுடைக்கும் கல்லிலே தலை மோதியது. பீறிட்டுப் பாய்ந்தது இரத்தம்.

“மணியா!” என்று அடித்தவனைவிழித்தார் குருக்கள். ஆம், அவன் கோயிலில் சில்லறைவேலைகளைச் செய்யும் ஒரு பணியான். அழுக்கு வேஷ்டியும், பரட்டைத் தலையுமாக நின்றுகொண்டிருந்த அவன் குருக்களைப்பார்த்து, “ஐயா! ஏன் இவனுக்குத் திருநீறு கொடுத்தீங்க? அந்தச் செல்லண்ட மகனெலுவா இவன்!” இதைக் கேட்ட குருக்கள் பதறினர். கையிலிருந்தவற்றை அவனிடம் கொடுத்துவிட்டுக் கிணற்றை நோக்கி ஓடினர், குற்றங் கழிப்பதற்காக.

விழுந்து கிடந்த முருகன் தட்டுத்தடுமாறி எழுந்தான். இரை மீது பாயும் புவிபோல் நின்ற மனிதனைப்பார்க்கவே அஞ்சினான், அவன். காயத்திலிருந்து வழிந்த இரத்தம் பார்வையை மறைத்துக்கொண்டே சட்டையை நனைத்தது. வேதனை தாளாது விக்கி விக்கி அழுதான். சுற்றிலும் நோக்கினான். எல்லாம் புது முகங்கள்; அவனை வேடிக்கை பார்த்தனவே தவிர வேதனை தீர்க்க அவை முன் வரவில்லை. சுற்றிவந்த அவனது பார்வை கருவறையிலிருந்து வந்த ஒளியில் ஒருகணம் நிலைத்தது. “சாமி!” என்று எழுந்த அவனது குரல் அங்கிருந்த பலரையும் சுண்கலங்க வைத்தது,

“சாமியாடா சாமி!” என்று கருவிக்கொண்டு மீண்டும் முருகனை நெருங்கினான், அம்மனிதன். அருகில் நின்றவர்கள் தடுத்து நிறுத்திய அவனை, ஒரு கணம் உற்று நோக்கி விட்டு மெதுவாக அவ்விடத்தை விட்டு, நகர்ந்தான்.

“நமக்கு ஆரும் அடிச்சா, சாமி அவங்களுக்கு அடிப் பாரெண்டு அம்மா சொன்னாவே? அப்படியெண்டா அந்தச் சாமி எங்க?” நெற்றி விண்ணென்று வலித்தது. தலை சுற்றியது. நினைவு சுழன்றது; எதிரே இருந்த கடைகள் சுழன்றன; உலகமே சுழன்றது. “சாமி எங்கே?” என்ற முருகனின் வார்த்தைகளும் காற்றிலே சுற்றிச் சுழன்றன.

எட்டு மாதங்கள்

செ. கதிர்காமநாதன்

“சே! எவ்வளவு நேரமென்று இந்தப் பஸ்ஸிற்காகக் காத்துக்கொண்டிருப்பான் மனுஷன்...”

ஒரு மணித்தியாலமாகப் பஸ்ஸிற்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்த யாரோ ஒருவர் அலுத்துக்கொண்டார். அவர் அலுத்துக்கொண்டதையோ, பஸ் வந்து நின்றதையோ கவனிக்காமல் தில்லைநாயகம் சிந்தனையில் மூழ்கி சின்ருன்...கூட்டம் முண்டியடித்துக்கொண்டு பஸ்ஸிற்குள் நுழைய முனைந்தது.

“ஏய், இறங்கட்டுமே! என்னையா அவசரம் உயிர்போறதுபோலே...!”

கொண்டக்டர் அதட்டினார். கூட்டத்திற்கு இதற்கெல்லாம் மசிந்துபோக வேண்டும் என்ற நினைப்புத் தோன்றவில்லை. ஆறுதலாக ஏறுவதிலும் பார்க்க ‘முண்டியடித்துக் கால் இடறி விழுந்து, ஏறுவதில்தான் பெருமை...

“எங்கே நீங்கள் போறியள், பருத்தித்துறைக்கா?”

உணர்விலிருந்து விழித்தான், தில்லைநாயகம்.

“இல்லை...மந்திகைக்கு.”

வார்த்தைகளை அவன் முடிக்கவில்லை. நினைவுகள் அவனை ‘எங்கோ’ எல்லாம் இழுத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தன....

‘கடகடா’ என்ற பேரிரைச்சலுடன் ஆமை வேகத்தில் அசைந்து செல்லும், யாழ்ப்பாணத்திற்கென்றே அமைந்த பிரத்தியேகமான பஸ்... பருத்தித்துறை ‘மார்க்கெட்’ வியாபாரத்திற்காகப்போகும் பெண்களின் ‘கத்தரிக்

காய், வாழைக்காய் வியவகாரங்கள் ... கொண்டக்டரின் 'அங்கை இரு; இங்கை இரு' என்ற அதட்டல்கள் ... எதுவுமே தில்லைநாயகத்தினைக் கவரவில்லை. அப்படி எதிலுமே ஒட்டிக்கொள்ளாத மனோநிலை...

அன்று விடிய அவன் கிளிநொச்சியில் இருந்து 'போன அலுவலை' முடித்துக்கொண்டு, மிகுந்த பசிக்களையுடன் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்தான். வீட்டிற்கு வந்தவனுக்கு வீட்டின் அலங்கோலமான நிலை, திகைப்பைக் கொடுத்துவிட்டது.

எங்கும் பொருட்கள் இறைந்து கிடந்தன ... போட்டது போட்டபடியே. சமையல் அறையிற் கவனிப்பாற்றுக் கிடந்த உலை... சளகிலே புடைக்கப் போட்டபடியே கிடந்த அரிசி ... என்ன நடக்கதோ?—

ஒருவேளை—

தில்லைநாயகத்தின் திகைப்பு நீங்கி அவன் கண்களில் இராசத்தின் உருவம் தெரிந்தது ... அவனுக்குத் தெரிந்தவரை அவன் எட்டு மாதக் கர்ப்பிணி...

“அவளுக்குத்தான் திடீரென்று ஏதும்...?”

“இராசம்! ... இராசம்...!”

வாயுழைய அவன் கத்தினான் ... பதில் இல்லை.

சனிப்போடு சங்கடத்தைப் பூட்டிக்கொண்டு அவன் வெளிக்கிடவும், “மந்திகைக்கு” என்ற எதிர்க்குரலைக் கொடுத்துக்கொண்டே பக்கத்து வீட்டுச் செல்லாச்சிதோன்றவும் சரியாக இருந்தது.

அவ்வளவுதான். விழுந்தடித்துக்கொண்டு அவன் ஓட எத்தனித்தபோது—

“ஆண்குழந்தை பிறந்திருக்கின்றது”

“என்ன! ஆண் குழந்தையா?”

தில்லைநாயகம் ஸ்தம்பித்து நின்றுவிட்டான். அவனுடைய இராசம் பெற்றுவிட்டாளா? அப்படியானால் ..... அந்தக் குறை மாதக் குழந்தை உயிரோடு இருக்காதே .. ஐயோ அவளின் அந்த அன்புச் செல்வம் உயிரோடு இருக்காதா...?

தலையைக் கைகளால் பிடித்துக்கொண்டே ஆவலுடன் பக்கத்துவீட்டுச் செல்லாச்சியை நோக்கினான். அவனுடைய கண்களில் இனம் தெரியாத திகிலின் சாயல் ... விஷயங்களை அறிந்துவிடவேண்டுமென்ற துடிப்பு ....

“என்ன அக்கை சொன்னனீங்கள்? இராசம் பெத்துப்போட்டாளோ? எப்ப...?”

அவன் தயங்கினான்.

செல்லாச்சி அவளை ஏற இறங்க வைத்துப் பார்த்தாள். அப்படி அவள் ஒரு ‘மாதிரிப்’ பார்த்தால் விஷயம் ஏதாவது எக்கச்சக்கமாக இருக்கும் என்று சொல்லாமலே தெரியும். தில்லைநாயகத்துக்கோ அவளுடைய முகபாவனைகளை ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கப் பொறுமையில்லை. அவனுடைய இராசத்துக்கு எப்படி இருக்குமோ.....?

“நீ இப்பவோ வாறாய்? ஏன் அவசரம்?”

செல்லாச்சி விஷமச் சிரிப்புச் சிரித்தாள். இந்த மனுஷி எப்பொழுதுமே இப்படித்தான். எதையும் சொல்லாமற் கொள்ளாமல் அர்த்தமற்ற கேள்விகளைக் கேட்டுப் பிராணனை வாங்கிக்கொண்டு .....மற்றவனுடைய மனநிலையை உணராத ஜென்மங்கள்!

“இப்பதான் வாறன். இங்கை நிக்க' நேரமில்லை, நான் வரப்போறன். அவை எப்ப மந்திகை ஆசப்பத்திரிக் குப் போனவை:”

செல்லாச்சி அக்கை முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டே தில்லைநாயகத்தைப் பார்த்தாள்.

“அவை முந்தநாள் போட்டினம். போன அண்டைகே இராசம் பெத்துப்போட்டான். பொடியும் 'மொழு மொழு' என்று ஒன்றும் குறைவில்லாமல் உயிரோடை இருக்குது! ஐஞ்சரையாம் இருத்தல். ! எனக்கு அப்ப வே தெரியும்...! அவன் இரண்டு முன்று மாதம் முந்திப் பெறுவன் எண்டு. ! உன்னைத்தான் பேர் பதியக் காத்துக்கொண்டு இருக்கினம்..! கெதியாக ஓடு!”

கண்ணைச் சிமிட்டி அபிநயத்தோடு அவள் சொன்ன இந்தக் கதை—?

ஏதோ நெஞ்சில் வந்து பிழுண்டியது. இந்தப் பாழாய்ப்போன நினைவுகளில் இருந்து விடுபட முடியாமல் திணறினாள். திகைத்தான்...

அப்படியும் இருக்குமோ?

“எனக்கு அப்பவே தெரியும்..! அவன் இரண்டு முன்று மாதம் முந்திப் பெறுவன் எண்டு...! உன்னைத் தான் பேர்பதியக் காத்துக்கொண்டு இருக்கினம். கெதியாக ஓடு. !”

வழியில் யாரோ மறித்து என்னவோ கேட்டதும் ஞாபத்துக்கு வந்தது.

“எட்டுமாதம் கலியாணம் கட்டி! அதுக்குள்ள அப்ப ஒகி விட்டியே...! என்னடா விஷயம்?”

தில்லைநாயகத்தின் மனத்தில் என்னவோ ஒன்று 'தைத்து' இன்னதென்று சொல்லமுடியாத ஒருவித கவலையைத் தோற்றுவித்தது....

அவனுக்கு மகன் பிறந்திருக்கின்றனாம்!
அதுவும் எட்டு மாதத்தில்; ஐந்தரை இருத்தலில் உயிரோடு!

ஏன் அந்தப் 'பிண்டம்' உயிரோடு இருந்து தொலைக்கின்றது. பிறந்த உடனேயே செத்துத் தொலைந்திருக்கக்கூடாதா? அவனுக்கு ஒரு அவமானத்தை உண்டாக்க வேண்டுமென்று பிறக்கும் போதே கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு வந்து பிறந்திருக்கிறதே, களிசறை... பிறந்த உடனே செத்துப்போயிருந்தால் முடிமறைத்திருக்கலாம் .. ஊருடைய வாய்க்கும் வேலை இருந்திருக்காது. "எனக்கு அப்பவே தெரியும்...! கெதியாக ஓடு"

அப்படியானால்?—

ஐயோ அப்படியும் நினைப்பதா? அதுவும் இராசத்தையா? அது அவன் குழந்தை இல்லையா?

அது எப்படி முடியும்?

எட்டு மாதத்தில் ஒரு குழந்தை, ஐந்தரை இருத்தல் உயிரோடு எப்படிப் பிறக்கமுடியும்?

தில்லைநாயகம் திணறினான். இராசத்திற்குமாலையிட்ட நாளில் இருந்து இன்றுவரை சரியாக எட்டு மாதங்கள் ...அதற்குள் அவன் தந்தையாகிவிட்டான்..! இனி ஊரென்ன சொல்லும்?

தில்லைநாயகத்தை இராசத்துக்கு மணம் முடிக்கப் பேச்சு வார்த்தை நடந்தபோது, அவனுடைய காதிலும் இரண்டொரு வார்த்தைகள் வந்து விழுந்தான் செய்தது.

“இராசம் அவ்வளவு நல்ல நடத்தையில்லாதவன் ...! அவனுக்கும் பக்கத்து வீட்டு வேலாயுதம் வாத்தியாரோ யாரோவாம், அவருக்கும் தொடர்பாம்...”

தில்லைநாயகம் இந்தக் கதைகளையெல்லாம் பொருட் படுத்தவில்லை. இராசத்தின் அழகு அவனை அடிமையாக்கி விட்டது. அவனோடு வாழ்ந்த இந்த எட்டு மாதங்களில் அவனுடைய குணம் அவனுக்கு நன்கு பிடித்துப்போன ஒன்று. அவனோடு வாழ்ந்துபோன இந்த நாட்களில் அவன் குணத்தில் - நடத்தையில் எந்தவிதத்திலாவது குற்றம் குறையைக் காண அவனால் முடியவில்லை... இராசமென்றால் அவனுக்கு உயிர். அவன் கண்கள் கலங்கினால், அவன் கண்களே கலங்கிவிடும். செல்லமாக அவனைக் கண்டிக் கக்கூட அவனுக்கு மனம் வராது. அதற்கு இடமும் இருக்காது. அப்படிப்பட்டவனுக்கு இன்றைக்கு அவமானம்!

“நீ இராசத்தை ஏன்ரா கல்யாணம் செய்யவேணும்? நடத்தையும் நல்லாயில்லை, எண்டு பேசுகினம்...! கொம் மான்ரை பொடிச்சி கண்ணெதிரிலே வளர்ந்துநிக்கயிக்கை, ஆரோ ஒரு பிறத்தியானைக் கலியாணங் செய்யவேண்டுமென்று நிற்கிறியே...?”

அப்பொழுது தாய் மறுத்தாள். அவன்—?

“உப்பிடித்தான் ஊர் ஒன்றைப் பத்தாகச் சொல்லும். இதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருக்க எனக்கு என்ன வேலை வெட்டியிலையோ? நீ சும்மா உன்ரை அலுவலைப் பார்...” இப்படிச் சொல்லி இராசத்தை மணந்த அவனுக்கு—

இனி ஊரிலே கண்முழிக்க முடியாத நிலை. நாலுபேர் நாலுவிதமாகக் கதைப்பார்கள். அட! பாழாய்ப்போன அந்தக்குழந்தை செத்துத் தொலைந்திருக்கக்கூடாதோ?

அதை உருவாக்கிய பெருமை வேலாயுத வாத்தியாருக்கு! பெயர் வைக்கிற உரிமை தில்லைநாயகத்துக்கா?

“எனக்கு அப்பவே தெரியும்...! உன்னைத்தான் பேர் பதியக் காத்துக்கொண்டு இருக்கினம் ...! கெதியாக ஓடு!”

செல்லாச்சி அக்கை சிரிப்பதுபோல மனப்பிரமை. என்ன...? யாரோ உருவாக்கிய பிள்ளைக்காக அவனு பெயர் பதிவது? அந்தக் குழந்தைக்குத் தந்தையென்று, அவனு கைச்சாத்திடுவது?

“இது ஒருக்காலும் முடியாது. முடியவேமுடியாது... இராசம் தூ! நடத்தை கெட்டவன்! இன்றோடு பந்தம் பாசம் அத்தனையும் அறுந்தது...!”

தில்லைநாயகத்தின் தலை டங்கென்று ‘ஷீட்’ விளிம்பு டன் மோதியது... திடுக்கிட்டுக்கண் விழித்தான். உலகமே மங்கி அவன் எங்கோ ஒரு இனந்தெரியாத உலகத்தினை நோக்கி ஓடிப்போவது போலவும், அவனைப் பார்த்து யார் யாரோ, “எனக்கு அப்பவே தெரியும்...! பேர் பதியக் கெதியாக ஓடு!” என்று கெக்கவி கொட்டிச்சிரிப்பது போலவும், ஏதோ பலவித எண்ணங்கள்...

அவனுடைய கவலையை அறியாமல், எதிர்க்காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு பஸ் ஆடி அசைந்து, நின்றும் நில்லாம லும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ... யார் யாரோ ஏறினார்கள். இறங்கினார்கள். இதையெல்லாம் அவன் கவனிக்கவில்லை. எல்லாம் போகிறபோக்கில் நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

தில்லைநாயகம் பஸ்கு ரையை ஆராய்ந்துகொண்டிருந் தான்.

அவனுடைய கண்களிலே ‘மொழு மொழு’ என்றிருக் கும் அந்த எட்டு மாதக் குழந்தை... அட, அப்படிச்சொல்

வதே தப்பு... யாருக்கோ பிறந்த அந்த நிறைமாதக்குழந்தை . அதற்குப் பெயர் பதிய அவன் போப்க்கொண்டிருந்தான் . அந்த உரிமை அவனுக்கு ...!

“எனக்கு அப்பவே தெரியும்...! கெதியாக ஓடு!”

“என்ன அண்ணை துலையாலேயோ?”—யாரோ யாரையோ கேட்கும் கேள்வி தில்லைநாயகத்தின் செவிப் பறையிலும் மெல்லிதாக வந்து அதிர்ந்தது....

“என்ன தம்பி செய்யிறது ...? அவனை ஆசுப்பத்திரியிலே கொண்டுபோய் விட்டு விட்டு வாறன் ... அங்கை ஆரோ ‘ஒண்டு’ பெத்துப்போட்டுச் செத்துப்போய்க்கிடக்குது...! இன்னும் அவளின்ரை பிரியன் வரவில்லையாம்...! இவள் பயந்து சீவனை விடுகின்றாள் ...! பயப்படாதே என்று தேறுதல் சொல்லிவிட்டு வாறன்!”

தில்லைநாயகம் திடுக்கிட்டுவிட்டான். அவனுடைய இதயத்திலே யாரோ சாட்டை கொண்டு அடிப்பதுபோலிருந்தது. பஸ் அவனையும் கொண்டு மந்திகையைத்தாண்டிச் சென்றுகொண்டிருந்தது. அவனோ இறங்கும் இடத்தை மறந்து போய்விட்டான் ...! “ஐயோ! அந்தப் பெண் என் இராசமாகத்தான் இருக்கவேண்டும். செத்துப் போயிருப்பாளோ? ... வெல்லனில் பிள்ளையாரே! நீ தான் காப்பாற்ற வேணும் ...! அவள் சுகமாயிருந்தால் காவடி எடுப்பேன் ...! அவள் சாகக்கூடாது...!”

“டீரிங் . டீரிங்...”

ஓயாமல் பஸ் மணி அலறியது. பட்டனை விசையாக அழுத்திக்கொண்டு கால்பாவாமல், புழுப்போல இறங்கத் துடித்துக்கொண்டிருந்தான், தில்லைநாயகம்:

கொண்டக்டர் ஏதோ நினைப்பு வந்தவனாய் உறுமினான். “எங்கே போகவேண்டு திக்கு ஏடுத்தனி ... ? எங்கே திக்குறை ஏடு...”

“மன்னிச்சிடு தம்பி. மந்திகைக்கு எண்டு ஏடுத்தன்! மறதியிலே இடம் போயிட்டுது!”

பஸ் சரிவர நிற்பதற்கு முன்னரே, கொண்டக்டரின் பதிலை எதிர்பாராமலே தில்லைநாயகம், பஸ்ஸில் இருந்து குதித்தான். அவனுக்கு ஆறுதலாக இறங்குவதற்கே பொறுமை இருக்கவில்லை!

“இப்படிப்பட்ட பைத்தியங்கள் ஏறி எங்களுக்கு ஒரே தொல்லை.. பட்டிக்காட்டான்கள்...! எங்கே ஏறுறது, எங்கே இறங்கிறது எண்டு தெரியாது..!”

கொண்டக்டரின் ஏச்சு காதில் பட்டதோ, படவில்லையோ தில்லைநாயகம் தலைதெறிக்க ஓடினான்...

“கடவுளே என்றை இராசத்துக்கு ஒண்டும் வரக்கூடாது! அவன் ஆருக்குப் பெத்தாளோ...? கவலையில்லை. என்னெட்டை வந்ததுக்குப்பிறகு அவன் நல்லவனாகிவிட்டான்...! பேர் பதியத்தான் போறேன் ! யார் சொன்னாலும் எனக்கென்ன? அவன் என்றை பெண்சாதி..!”

“சேர்... ராசமெண்டு என்றை பெண்சாதி, அவனை எந்த வார்ட்டிலே விட்டிருக்கிறியன்...?” அவசரமும், துடிப்பும் வார்த்தைகளை வேகமாக வரச்செய்தன.

“அட! போய்யா போ! ‘நொன் சென்ஸ்’ ... போய் அங்கை கேள்...! மனுஷன் படுகிற கஷ்டத்திலே இராசமாம் இராசம்..!” அற்றண்டனின் வேலைப்பளு எரிச்சலாக மாறித் தில்லைநாயகத்தின் மேற் பாய்ந்தது....

“என்ன இவனும் ஒரு மனுஷனோ? எனக்கெல்லோ என் துடிப்புத்தெரியும்? கடவுளே... தாயும் பிள்ளையும் சுகமாக இருக்கவேணும்...! அவள் விரும்பின பேர் என்ன... முரளிதரனோ?”...

இராசம் இருக்கும் வார்டைத் தெரிந்துகொண்டு வார்ட்டிற்குள் துடிப்போடு ஓடிச்சென்றான், தில்லைநாயகம். அங்கே— படுத்துக்கொண்டு விம்மி விம்மி அழுதுகொண்டிருந்தான், இராசம்...

தில்லைநாயகத்துக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஆனாலும் இராசம் சாகவில்லையே என்பதில் மனத்திருப்தி... குதூகலம்... “இராசம் என்னைப்பார்...! எங்கே குழந்தை? நீ சொன்னது மாதிரி முரளிதரன் என்று பெயர் வைக்கவா?”

இராசம் நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை. விம்மல் ஒன்று வெடித்துக் கிளம்பியது.

“ஐயோ! அத்தான்... என்னை மன்னித்து விடுங்கள். ஊர் ஆக்களைப்போல என்னை எண்ணிக் கைவிட்டு விடாதீர்கள்! உங்களைக் கவியாணம் செய்தபின் நான் தவறவே இல்லை...!”

“போட... பைத்தியம்...! நான் பேர் பதியத்தானே வந்தேன்? எங்கே குழந்தை?”

இராசம் வெறிபிடித்தவன் போல எழுந்தான்.

“ஐயோ அத்தான்... நான்... நான்... அங்கை... அங்கை... பொலீஸ்...”

தில்லைநாயகம் ஒன்றுமேபுரியாமல் மிரள மிரள விழித்தான்... அவளுக்குப் பக்கத்திலே துவண்டுபோய்க்கிடந்த அந்தக் குழந்தையின் கழுத்திலோ, ஐந்து விரல்கள் பதிந்துபோய்க் கிடந்தன.

வா ரி சு

எம். ஏ. எம் சுக்ரி

“ஐயா! புண்ணியமுண்டாகும்! ஏதும் தாங்க!” இது மாதத்தை நில்வளகங்கைப் பாலத்தைக் கடப்பவர்கள் கேட்கும் குரல். அது அவ்வழியாற் போவோர், வருவோர் அனைவருக்கும் பழக்கப்பட்ட சிராஜின் குரலல்லவா? ஆம்! அவன் பிச்சைக்காரன். ஆனால், கலைப்பித்துக் கொண்ட பிச்சைக்காரன். அவன் புல்லாங்குழலை இசைக்க ஆரம்பித்துவிட்டால், சனக்கூட்டத்தையே கட்டுப்படுத்த முடியாது. அவ்வழியாற் போவோர் வருவோர் அனைவரும் சிராஜின் புல்லாங்குழலிசையில் மெய்மறந்து ஒரு கணமேனும் தாமதித்தே செல்வர். அந்த அளவுக்கு அவனிடம் கலையின் கைவன்மையிருந்தது.

அன்று வழமையான அந்தப் புல்லாங்குழலோசையிலலை. சிராஜ் சருகுகளால் வேயப்பட்ட தன் சிறுகுடிலில் தரையில் பாயில் கிடந்தான். நகரிலிருந்து புறம்பான ஒரு பிரதேசத்தில் அவனைப்போன்ற பல ஜீவன்கள் வாழும் குடிசைகளுக்கு மத்தியில், அவனது குடிலும் இருந்தது. அது சிராஜைப் போன்ற ஜீவன்களுக்கே சொந்தமான பிரதேசம். பசியும், துன்பமும் எப்படி அவர்களுக்குச் சொந்தமோ அதைப் போலவே அதைப் பிரதிபலிக்கும் சாக்கடைகளும், சந்து பொந்துகளும் உள்ள பிரதேசமும் அவர்களுக்குச் சொந்தம், என்ற மரபு பற்றிப் போலும் .. சிராஜியின் குடிலில் மங்கிய விளக்கின் ஒளி காற்றில் அசைந்துகொண்டிருந்தது.

“அம்மா! ...” என்ற ஈனக்குரல் அடிக்கடி அவன் வாயிலிருந்து வெளிவந்துகொண்டிருந்தது. அவன் கலைவன்மைக்கு உயிர்கொடுக்கும் புல்லாங்குழல் பக்கத்தில் கிடந்தது. இடைக்கிடை இருமல் ... முனங்கல் ... சிரா

ஜின் பக்கத்தில் தண்ணீர்க் குவளையுடன் நின்றாள், மும் தாஜ். “வாப்பா! இன்ன தண்ணீர் ...!” என்று தண்ணீரை நீட்டினாள், அவள். சிராஜ் அவளை உற்று நோக்கினான்.... ஆதரவற்ற இந்த உலகில் தனக்காகக் கண்கலங்கும் ஒரு சீவன் என்ற நினைப்போ, என்ன வேலா அந்தப் பார்வை அர்த்தம் பொருந்தியதாக ... ஆழ்ந்த கருத்துடையதாக விளங்கியது. சிராஜின் கன்னங்கள் வழியாக வழிந்தோடிய கண்ணீரை அவனாற் கட்டுப்படுத்தமுடியவில்லை. எட்டு வருடங்களுக்கு முன் நடந்த அந்தச் சம்பவம் அவன் மனக்கண்முன் நிழலாடியது,

அப்போது சிராஜ் பிச்சையெடுக்கும் தொழிலில் நன்கு பயிற்சிபெற்ற காலம். அன்று பாலத்தின் அண்மையில் அமர்ந்து தன் புல்லாங்குழலை இசைக்க ஆரம்பித்தான். சற்று நேரத்திற்கு கூட்டம் கூடிவிட்டது. தன் தகரக் குவளையில் ‘டக் டக்...’ என விழும் சதநானயங்களை நம்பிக்கை நிறைந்த கண்களோடு நோக்கிக்கொண்டே புல்லாங்குழலை இசைத்தான். கலை எங்கு பிறந்தாலும் அதற்கு மதிப்புண்டுதானே? பிச்சைக்காரனிடமிருந்து வருவதானாலும், அந்தப் புல்லாங்குழலோசையில் ஒரு கவர்ச்சியைக் கண்டு அதை ரசித்துக்கொண்டிருந்தன, அங்கிருந்த புண்ணியாத்துமாக்கள்.

மாலை நேரமானதும்... கூட்டம் குறைந்துவிட்டது. அனைவரும் சென்றுவிட்டனர். ஆனால் அந்தச் சிறுமி மட்டும் அங்கே நின்றாள். பரட்டைத் தலையும் .. நான்கு பக்கங்களிலும் கிழிந்து தொங்கும் கந்தலாடையும் ... கையிலிருந்த தகரக் குவளையும் அவள் சிராஜின் இனத்தைச் சேர்ந்தவள் என்பதையுணர்த்தின. அவள் சிராஜின் பக்கத்தில் வந்தாள்...

“தாத்தா! நல்லா ஊதிறியே! திரும்பவும் ஊதேன்...!” என்றாள். அவள் கேள்வியிற் கெஞ்சம் பாவனை தொனித்

தது. சிராஜுக்கு அந்தக் குரலைக்கேட்டதும் உடம்பெல்லாம் புல்லரித்தது. அந்தக் கெஞ்சம் குரலிலே பிரேமையின் ஸ்பரிசத்தைக்கண்டான். தந்தைப்பாசத்தின் குழைவையும், பிரதிபலிப்பையுங் கண்டான்.

“நீ யார்...?” என்றான் சிராஜ்.

“நான் ஒரு பிச்சைக்காரி! பார் த்தால் தெரியவில்லையா? சிறுபிள்ளை மாதிரி கேட்கிறியே?” என்று சர்வசாதாரணமாகத் தன்னை அறிமுகப்படுத்தினாள், அவள். வாழ்க்கையை அவ்வளவு எளியதாக நோக்கும் அவளைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டான், சிராஜ்.

“அப்போ ஒ ந க் கு தாய், தந்தையர் இருக்காங்களா?”

“ம்...! நான் மட்டுந்தான் இருக்கேன். ! அது சரி திரும்ப ஊதேன் ... ! கேட்கநல்ல ஆசையாயிருக்கு ... !” என்றாள், அவள்.

“ம்...ம்... மாட்டேன்!” என்று குறும்புப் பதில் கொடுத்தான், சிராஜ். “அப்போ! நான், போகமாட்டேன்...! நீ ஊதினால்தான் போவேன்” என்று அடம்பிடித்தாள், அந்தச் சிறுமி.

சிராஜின் கண்கள் கலங்கின. தன்னையும் நேசிக்க உலகில் ஒரு சீவன் இருக்கிறதே, என்ற ஆதம் திருப்தி அவனுக்கு.

புல்லாங்குழல் ஒலிக்க ஆரம்பித்தது. சிரித்த வதனத்துடன் அதை ரசித்துக்கொண்டே மெய் மறந்து நின்றாள், அவள்.

“போதுமா...?” என்றான், அவன்.

சிறுமியின் முகம் வாடியது ... பிரியப்போகின்றோமே என்ற கவலை, அவனுக்கு.

“நீ எங்கிருக்கின்றாய்?” என்று அவனைக் கேட்டான் சிராஜ்.

“எனக்கென்ன இடம் ... கிடைத்ததைச் சாப்பிட்டு, கண்ட இடத்தில் தூங்கிட்டாப்போச்சு!” என்று அலட்சியமாகப் பதில் பகர்ந்தான், அந்தச் சிறுமி.

“அப்போ! என்னோடு வாவேன்! என் குடிசையிலே ஒனக்கு நல்லா இருக்கலாம். வாறியா...?” என்று ஆசையொடு அவனை நோக்கினான், சிராஜ். நாணமும், மகிழ்ச்சியும் கலந்த பாவனையில் தலையசைத்தான், அவள். அவளது வதனத்தில் மகிழ்ச்சியின் ரேகைகள் படர்ந்து விளங்கின. சிராஜின் புல்லாங்குழலை உரிமையோடு கையிலெடுத்துக்கொண்டே அவன் பின்னால் நடக்க ஆரம்பித்தான். அவள் பெயர் மும்தாஜ்! பெயருக்கேற்ற குணமும், பண்பும் அவள்பாலிருந்தன. அவள் சிராஜை “வாப்பா!” என அழைக்கும்போது அதிலே அவன் பாசத்தின் உயிர்த்துடிப்பைக்கண்டான்.

சிராஜின் அருள் நிறைந்தகுடிலுக்கு ஒளிகொடுத்தான், மும்தாஜ். சிராஜ் அவளுக்கு புல்லாங்குழல்பயிற்சியளிக்க ஆரம்பித்ததுதான் தாமதம், அவளையும் மிஞ்சிவிடும் பாவனையில் இசைக்க ஆரம்பித்தான், மும்தாஜ். எங்கே இருந்த மும்தாஜைத் தன்பால் சேர்த்துவைத்த புல்லாங்குழலைப்பற்றிச் சிராஜ் அடிக்கடி மும்தாஜிடம் பேசுவான்.

சிராஜின் நெஞ்சின் வருத்தம் வரவரக் கூடியது ... முச்சுவாங்குவது கூடச் சிரமமாகவிளங்கியது. “அம்மா...” என்று அடிக்கடி முணங்கினான்:

“தண்ணி!” என்ற மும்தாஜின் குரல் அவனை நனைவுலகத்திற்கு மீளச்செய்தது. மும்தாஜின் கையிலுள்ள தண்ணீர்க்குவையை மெதுவாகப் பற்ற முயன்றான். ஆனால்

அங்கே அவன் கண்ட காட்சி ... ? ஆம்! மும் தா ஜி ன் நெற்றியிலிருந்த தளும்பு! அது அவனுக்காக அவன் உதித்த தியாகத்தின் அடையாளம்!

அப்போது பாலம் பழுது பார்த்துக்கொண்டிருப்பதால் அவ்விடத்தில் பிச்சைக்காரர்கள் கூடுவது விலக்கப் பட்டிருந்தது! சட்டமும் நிபந்தனையும் எங்கே சிராஜைப் போன்றவர்களுக்குத் தெரியப்போகின்றது! அன்று மும் தா ஜி பின்னால் புல்லாங்குழலைத் தாங்கிவர வழமைபோல் சிராஜ் தன் இடத்துக்கு வந்தான். புல்லாங்குழல் இசைக்க ஆரம்பித்ததுதான் தாமதம் யாரோ ஒரு பெரிய மனிதர் என்று சொல்லப்படுபவர் வந்தார்!

“பிச்சைக்காரப் பசங்களா! எத்தனை த ர ந் த ன் சொல்கிறது! பே ர ங் க டா, இவ்விடத்தை விட்டு!” எனத் தனக்கே உரித்தான பாணியில் விரட்டினார். சிராஜுக்கு ஆச்சரியமாகப்பட்டது.

“இது நாங்க வழமையாயிருக்கிற இ ட மையா :”

“அடே! எவ்வளவு திமிரடா உனக்கு” என்று சிராஜைத் தள்ள முயன்றார். அவ்வளவுதான்; மும் தா ஜி ன் ரோஜாக் கன்னங்கள் கோவைப் பழம்போல் காட்சி நல்கின.

“எங்க அப்பாவை என்ன செய்யிறே!” என்று கையிலிருந்த தடியால் அந்த ஆசாயிக்கு ஒரு தட்டு தட்டினான். ...அவ்வளவுதான் ஒரு கூட்டமே மும்தாஜையும் சிராஜையும் நோக்கி வந்தது .

“அடே! பிச்சைக்காரக் குட்டி! இவ்வளவு அகங்காரமா ஒனக்கு!” என்று தன் கைத்தடியால் மும்தாஜின் நெற்றியில் ஒரு போடு போட்டான். சிராஜின் கூக்குரல் என்னவும் பஸிக்கவில்லை! ஆனால் அடிபட்டு இரத்தங்கக்

கிய நிலையிலும், “அப்பாவை ஒன்றும் செய்யாதீங்க!” என்று இரங்கித் துடித்தது, அந்த இளம் இதயம். எங்கிருந்தோ வந்த மும்பாஜ் தன் உயிரோடுயிராக இணைந்து விட்டதை நினைக்கும்பொழுது சிராஜின் கண்கள், அவனையறியாமற் கண்ணீர் வடித்தன.

“அம்மா! மும்பாஜ் இதைப்பிடியம்மா!” என்று தன் கையிலிருந்த புல்லாங்குழலை அவள் கையில் வைத்தான், சிராஜ்...

“எனக்குப்பின்...நீதான்...இதற்கு வாரிசு!...” என்று கம்மிப குரலில் – இருமலுக்கிடையிற் சொல்லி முடிவதற்கும்.. அவனது கண்கள் மூடுவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

“அப்பா!...” என்ற மும்பாஜின் கூக்குரல் அந்தக் குடிசையே அதிரும்படி எதிரொலித்தது. எந்தக் கலை அவனைச் சிராஜ்பால் சேர்த்ததோ, அந்தக் கலைக்கு இனி அவள்தான் வாரிசு.

ஏமாற்றம்

அ சண்முகதாஸ்.

விடிந்தாற் புதுவருடப் பண்டிகை. இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கே ஊரெல்லாம் வெடிச் சத்தங்கள் கேட்கத் தொடங்கிவிட்டன. தாயினுடைய அரவணைப்பிலிருந்து நழுவிச் சற்று எட்டத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள், வாசுகி. பக்கத்து வீட்டிற் 'படர்' என்றொரு வெடி. சிறுமிகண்விழித்துக்கொண்டாள். ஊரெல்லாம் கேட்கும் வெடிச்சத்தங்கள் அவள் பிஞ்சு உள்ளத்தை வேதனைக்குள்ளாக்கின. படுக்கைக்குப் போகுமுன்பு நடந்த நிகழ்ச்சி அவள் மனதை விட்டு அகலவில்லை...

“அம்மா, மாமா பட்டாசு தந்தார். நாளைக்குச் சோக் காகச் சுடுவேன்!”

“அந்தப்பட்டாசுக் கட்டை இங்கே கொண்டாடி!” என்று பூங்கோதை அவள் கையிலுள்ள பட்டாசுக் கட்டைப் பறிக்கப்போனாள்.

“போம்மா! மாமா எனக்குத்தானே தந்தார்? நீ பாப்பா இல்லையேம்மா, பட்டாசு சுட?”

“அடி சனியன்! அந்த மாமாட்ட ஒண்ணும் வாங்கக் கூடாடுதென்றல்லவா சொன்னேன்?”

“ஏம்மா, ரோட்டங்கால இருக்கிற பாப்பா அந்த மாமாட்ட பட்டாசு வாங்கிதே?”

“சீ! உனக்கொண்டும் தெரியாது. கொடு அந்தப் பட்டாசுக் கட்டை! அது ரோட்டுக்கங்காலயே போகட்டும்!”

“ஐயோ, அம்மா! பட்டாசு!”

புரண்டு ஒரு தரம் தாயை வெறித்துப் பார்த்தாள், வாசுகி. இரண்டு பிஞ்சு விரல்களாலும் புருவங்களைத்

தடவிக் 'கண்களைக்காட்டி கடுங்கோபம்' போட்டுக்கொண்டான். அதுகூட அவளுக்கு ஆறுதலளிக்கவில்லை. வீதியின் மற்றப்பக்கத்தில் வீசப்பட்ட பட்டாசுக்கட்டு அவள் கண்முன் கிடப்பதுபோலிருந்தது. தாய் அந்தப் பட்டாசுக்கட்டைப் பறித்தெறியவேண்டிய காரணத்தை உணர முடியாத பருவம்.

சோம்பல் முறித்துக்கொண்டான். பட்டாசு வெடிகள் சிறிது நேரம் ஓய்ந்தன. வாசகி திரும்பவும் நித்திரையிலாழ்ந்தாள்.

“ஐயோ, அம்மா! பட்டாசு எறியாதே! மாமா கொண்டாந்த பட்டாசு! ம்ம்..... ம்ம்.....! எனக்குப் பட்டாசு வேணும்! எனக்குப் பட்டாசு வேணும்...”

பூங்கோதை விழித்துக்கொண்டான். வாசகி ஆழ்ந்த நித்திரையிற் பிதற்றும் வார்த்தைகள் அவள் நெஞ்சத்தைத் துளைத்தன. தந்தையில்லாத அந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தையின் மனம் கைக்கு வந்த பட்டாசு, வெளியில் வீசப்பட்டதை நினைத்து ஏங்குகின்றதை அவளாற் பொறுக்க முடியாதிருந்தது. குழந்தையை அனைத்துக் கொண்டாள். ஆனால் அதற்குக் காரணமான கண்ணைப்பற்றி அவள் மனம் அலைமோதியது.....

“கணவனுடைய நண்பனாயிருந்தாலும் அவர் இறந்த பின்பு அடிக்கடி என்னுடைய வீட்டிற்கு இவர் வருவதால் ஊரார் என்னென்னமோ பேசிக்கொள்கிறார்களே?”

“கண்ணன் அடிக்கடி உன் வீட்டிற்கு வருவதால் எவ்வளவு உதவியாயிருக்கின்றது!”

“அப்படியானால் பேச்சு என்னவாகும்?”

“ஊரார் வம்பு பேச இருக்கின்றார்களேயொழிய உனக்கு உதவ முன்வருகிறார்களா? தந்தையை இழந்திருக்கும் சிறுமி வாசகிக்கு ஆறுதல் அளிக்கிறார்களா?”

“கண்ணன் தினமும் எங்கள் வீட்டில் அதிக நேரமாயிருந்து, கதைத்துவிட்டுப் போகின்றாரே? அவருடைய மனத்தில் ஏதாவது வேறு எண்ணம் இருக்குமோ...?”

“அந்த எண்ணம் உனக்கு எதற்கு? உன் மனம் சுத்தமாயிருக்கிறதா? அதுவே போதும். அவனுக்குச் சிறுமி வாசுகியுடன் செல்லங்கொட்டுவது மகிழ்ச்சி அளிக்கிறதென்றால் நெடுநேரம் இருந்தாலும் அதிற் பிழையில் லேயே?”

“ஆனால் ஊரார் அதைத் தவறாக நினைத்தால்.....? அன்று பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் வாய்கூசாது ஏதோ கதைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அதைக் கேட்ட பின்பும் கண்ணன் கொண்டுவரும் பொருள்களை வாசுகி வாங்கும் படி விடுவேனா?”

“சந்தேகம் நிறைந்த எண்ணமுடைய பெரியவர்களைப் போலவா அந்தச் சிறுமியும்? அவளுக்கு இதைப் பற்றி ஒன்றுத்தெரியாதே? அவள் பிஞ்சுமனம் நொந்துவிடுமல்லவா?”

“அவர் குழந்தைக்குச் சாமான்கள் கொண்டு வரும் சாட்டில் தான் இங்கு வருகிறார். அதை நிறுத்திவிட்டால் நெடுக வரமாட்டார்!”

“அதற்காகக் குழந்தையின் மனம் நோகப் பட்டாசுக் கட்டை வாங்கி வீசியது பிழையல்லவா?”

“நான் செய்தது சரியே!”

“குழந்தை பட்டாசு கட ஆசைப்படுவானே?”

“நானைக்கு நான் வாங்கிக் கொடுப்பேன்!”

எறியப்பட்ட பட்டாசுக் கட்டை எண்ணியெண்ணி ஏங்கும் தன் குழந்தையில் ஏற்பட்ட இரக்கம்; கணவன் இறந்த பின்பு அடிக்கடி தன் வீட்டிற்கு வந்து போகும்

கண்ணனில் ஏற்பட்ட சந்தேகம்; நரம்பில்லாத நாக்கினால் எப்பக்கமும் வளைந்து எவ்விதமும் பேசிக்கொள்ளும் ஊரர்களின் வதந்திகளினால் ஏற்பட்ட வெறுப்பு; இம்முன்று உணர்ச்சிகளும் ஒரே நேரத்தில் அவன் மனதில் எழுந்து அலைமோதின. பூங்கோதை புரண்டு படுத்தான். வாசகியை அணைத்திருந்த கைநழுவினது. ஆழ்ந்து உறங்கி விட்டான்.

படர்... படர்...

தெருக்கோடியின் மறுமுனையிலும் பட்டாசுச் சத்தங்கள் கேட்டன. உறக்கத்திலிருந்த கண்ணன் விழித்துக் கொண்டான். அடுத்த வீட்டுச் சிறுமி தன் தந்தையுடன் தூக்கத்தைக் கவனியாது வெடிகளும் ஆரவாரம் அவன் கவனத்தை இழுத்தது. அவள் குதூகலத்திற் பிளிற்றும் மழலைச் சொற்கள் அவனை வாசகியிடம் இழுத்துச் சென்றன.

“அவளுடைய தந்தை இருந்தால் அவளும் இப்படிக்குதூகலமாயிருப்பாளே? இப்பொழுது அவள் தூக்கத்தில்தான் இருப்பாள்!” என்று தனக்குள் கூறிக்கொண்டான். தனக்குத் தந்தை இல்லாதபோது தந்தையாகவும், உற்ற நண்பனாகவும் இளம் வயதிலிருந்தே எவ்வளவோ உதவிகளெல்லாம் செய்து, காப்பாற்றிய வாசகியின் தந்தைக்குக்கண்ணனால் எந்தவிதப்பிரதியுபகாரமும் செய்யமுடியவில்லை. ஆகவே, அவருக்குச் செலுத்தவேண்டிய அன்பு கலந்த நன்றிகளெல்லாம் அவர் மகள் வாசகிக்குத்தான் அவனாற் செலுத்தமுடிந்தது. காரியாலயத்திலிருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பும்போதெல்லாம் வாசகியைக் காணாமல், அவளுடைய கொஞ்சம் மழலைச் சொற்களைக் கேட்காமல், அவனாற் செல்லமுடியாது. வாசகியைப் பார்ப்பது என்ற ஒரேயொரு நோக்கத்துடன் தினமும் தவறாமல் அவன் பூங்கோதையின் வீட்டிற்குச் செல்

வது ஊரார் கண்களால் வேறுவிதமாக நோக்கப்படுவதை அவன் அறியான். அதனாற் பூங்கோதையின் மனத்திலேறப் பட்ட கொந்தளிப்பையும் அவனால் அறியமுடியவில்லை.

வாசுகியைப்பற்றி நினைத்த கண்ணனுக்கு அவள் அன்று. கேட்ட மரயானை நினைவு வந்தது: 'காலையில் நேரத் துடனேயே வாசுகியிடம் போகவேண்டும். அவள் புத்தாடை அணிந்தவுடன் கடைக்குக் கொண்டுபோய் மரயானை வாங்கிக்கொடுக்கவேண்டும்' என எண்ணிக்கொண்டான், கண்ணன்.

அடுத்த வீட்டில் திரும்பவும் 'படர்' என்றொரு பெரிய வெடிச்சத்தம். வாசுகி விழித்துக் கொண்டாள். திரும்பவும் பட்டாசுக்கட்டின் எண்ணம் அவள் மனத்தில் உதித்தது. இத்தடவை அவள் பிஞ்சு மனம் வேகமாகவே வேலை செய்திருக்க வேண்டும். திடீரென்று படுக்கையை விட்டெழும்பித் தாயை நித்திரையிலிருந்து விழிப்படையச் செய்திடாது, மெதுவாகப் பதுங்கிக் கொண்டு கதவண்டை சென்றாள். வழக்கமாகத் தாய்க்கதவு திறப்பதைக் கவனித்திருந்தவளுக்கு அது சலபமாகவே இருந்தது.

வெளிக்கதவையுந் திறந்துகொண்டாள்.

நகரசபை விளக்கு வழக்கம்போல் அணைந்தேயிருந்தது. ஒருநாளும் இருட்டில் தனியாக வெளியே வராத வாசுகி ஒரு கணம் தாமதித்தாள்.

பட்டாசுக் கட்டு விசப்பட்ட திக்கு நன்றாக அவள் மனத்திற் பதிந்துவிட்டது. தத்துநடைபோட்டு வீதியின் அருகை நெருங்கினாள். வீதியின் மறுபக்கத்திற் பட்டாசுக் கட்டுக் கிடக்கின்றதென்ற அசையாத நம்பிக்கையின் பேரில் வீதியைக்கடக்க நடந்தாள்.

நடு வீதியில் வந்துவிட்டாள்.

"கிறீச்...!"

"ஐயோ.. அம்மா!"

“பாதி மலர்!”

“செம்பியன் செல்வன்”

சுரக யன்னலுக்கூடாக வெளியே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் உள்ளத்தைப் போலவே வெளியே வெறுமை முத்திரையிட்டிருந்தது... வெளியே —

சித்திரை மாதத்துக் கோடை வெயில் தகித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த வெயிலின் தகிப்பிலே ‘தார் றோட்’ டெல்லாம், உருகி அவற்றின்மேற் கானல் நெளிந்தாடிக்கொண்டிருந்தது... அந்தத்தார் றோட்டில் அந்த உச்சிப் பொழுதில் ஒரு காக்கைக்குருவியைக் காணவேண்டுமே?...

இடையிடையே அந்தப் பாதையிற் பயங்கரமாக ஓசையிட்டுக்கொண்டுவரும் லாரிகளையும், ‘கடகட’ வெனத் தனது வருகையைப்பறைசாற்றி வரும் ‘இ. போ. ச.’ பஸ் வண்டிகளையும் தவிர எந்தவிதப் போக்கு வரத்தும், நடமாட்டமும் இல்லாதிருந்தபோதும் ...

வேர்வை ஒழுகும் மேனியுடன் மார்புக்குமேல் தூக்கிக் கட்டிய புடவையுடன் தலையில்- விற்பனையாகிப் பின்வெறும் சமையாகக் காணப்படும் - கறிக்கூடையுடன் ஒரு கையால் தலைக்கூடையைப் பிடித்தவண்ணம், கூடையை நோட்டம் பார்க்கும் காக்கைகளை விரட்ட மறுகையில் ஒரு சிறு குச்சியுடன் ‘லொங்கு, லொங்கு’ என்று ஒட்டமும் நடையுமாக நடக்கும் கறிக்காரிகளும், அப்பாதையில் இடையிடையே போகாமலில்லை. தார் றோட்டிற்கு அப்பால்—

ஒரே பனை வடலியாகக் காட்சியளித்துக் கொண்டு இருந்தது, அப்பிரதேசம். கரும்பலகையிற் ‘பனிச்’ சென வெண்கட்டியாற் கோடுகிழித்தாற்போல அவ்வடலிக் கூடாக ஒரு ஒற்றையடிப்பாதை சென்றுகொண்டிருந்தது,

அப்பாதையில் மக்கள் அடிக்கடி போக்குவரத்துச் செய்வதை நினைவூட்டியது. அவ்வடலிப் பிரதேசம் அவ்வேளையிலே எந்தவிதச் சலனத்தையும் காட்டாது வெறிச்சோடிக்கிடந்தது. அந்த வடலிக் கூட்டங்களிடையே தனித்தனியே நெடிதுயர்ந்து நின்ற ஒரிரு பனை மரங்களும் அந்தப்பொழுதிலே அப்பிரதேசத்திற்கு ஒரு வித அமானுஷ்ய பயத்தை ஊட்டியவண்ணமிருந்தன ... காற்றிலே காவோலைகள் மரங்களுடன் உரையும் ‘கர் கர்’ என்ற சப்தமும் அந்தப் பிரதேசத்தின் வெறுமையைக் கலைத்துக் கொண்டிருந்தது...

சரசுவின்னீட்டு முற்றத்திலே காயப் போட்டிருந்த நெல், அந்த வாரத்திய அரசாங்கத்தின் படியளப்பை நினைவூட்டியது. அந்த நெல்லுக்குக்காவலாக ஒரு ‘பழமிளகாய்’ ஒரு ஈர்க்கிற் செருகி நெல் காயப் போட்டிருந்த பாயிற் குத்தப்பட்டிருந்தது. என்ன இருந்தாலும் அரசாங்கம் கருணை மிகுந்ததுதான்! இல்லாவிட்டாற் கூப்பனுக்கு நெல்லாகக்கோடையில் வழங்கியிருக்குமா?... மாரிகாலத்திற் சில வாரங்களுக்கு நெல்லைக் கூப்பனுக்கு வழங்கும்போது அப்பகுதி மக்கள் படும் அவதி? அப்பப்பா!-.

திடீரென்று சுழல் காற்று விகிறியடித்தது! ... அந்தக் காற்றின் வேகத்தில் நெற்பாய் சுருண்டது. நெல்மணிகள் நிலத்திற் சிதறின. இவையொன்றும் அவள் கவனத்தைக் கவரவே இல்லை....

“சரசு!”

“.....”

“என்னை பிள்ளை சரசு! நெற்பாயைக் காத்தெல்லே கவிட்டுப் போட்டுது! அதைப்போய்ப் பார்!”--அம்மாதான் சொன்னான்.

சரசு அசையவில்லை. அவள் உணர்வு விழிக்கவில்லை. ஜடமாக நின்றனுகொண்டிருந்தாள்.

காற்று நின்றதும், குப்பை மேட்டிற் கிளறிக்கொண்டிருந்த கோழிகள் சிதறிய நெல் மணிகளைப்பொறுக்க ஓடி வந்தன. அதைப் பார்த்துவிட்டு, அடுப்படியிற் கையலுவலாக இருந்த அம்மா கூச்சலிட்டாள். “நீ வீட்டுக்குள்ளே இருந்து என்னதான் செய்யிறாய்? நெல்லைப் பாராமல்?”

எந்தவித பதிலுமில்லாமற் போகவே அங்கிருந்து கொண்டே, “சூ! சூ!” எனக்கோழிகளை விரட்டினாள். “நாச மாப்போன கோழிகள்!...” என அவள் வாய் முனுமுனுக்கிறது!

சரசு கல்லாய், மரமாய், ஜடமாய் நின்றனுகொண்டிருந்தாள்...

உணர்வு விழிக்கிறது; திரும்புகிறாள். எதிரே இருந்த நிலைக்கண்ணடியில் அவள் உருவம் பிரதிபலிக்கிறது ..... ‘யார் இந்தப் பெண்?’ உதட்டளவில் வந்த கேள்வி தடுமாறுகிறது! ‘நானா?... நானா இந்த உருவம்?’— முகம் இருளடைகின்றது.

அவள் அங்கங்களிலே மிளிர்ந்த பருவப் பூரிப்பு எங்கே...? மாம்பழக்கன்னங்களின் பளபளப்பு எங்கே... மாந்தளிர் மேனியின் ஜொலிப்பு எங்கே.....எங்கே ..... எங்கே?...

‘ஐயோ அம்மா!’ — என்று வாய்விட்டலறவேண்டும் போலிருந்தது...

இயற்கை அவளை அப்படி வஞ்சித்திருக்கவேண்டாம். அந்தச் ‘சின்னம்மை’ நோய் வந்து அவள் கோலத்தையே மாற்றிவிட்டது. முகத்திலே திட்டுத் திட்டாகக் கறுப்புப் புள்ளிகள் திட்டுத் திட்டாகப் புழுமேய்ச்சற்பட்ட முகமாக மேடு பள்ளங்கள்...

அவளைப் பார்க்க வருபவர்களுக்கு அது குறையாகத் தெரிகிறது; ஆனால்- அவள் உள்ளத்திலே நிகழும் போராட்டங்களும், மன உளைச்சல்களும் யாருக்குத் தெரிகிறது?

‘இதென்ன ஓரிரு வெள்ளிக் கம்பிகள் தலையிலே ... ? எனக்கும் நரைக்க ஆரப்பித்துவிட்டதா, என்ன ? எனக் கென்ன அவ்வளவு வயதாகிறது ?’ ‘அடி பேதைப் பெண்ணே உனக்கு இந்தச் சித்திரையோடு இருபத் தெட்டு வயதாகிறது, உனக்குப் புரியவில்லையா?’

‘இருபத்தெட்டாகிறது ...? உம் ...! ...’ பெருமூச்சொன்று அவள் நெஞ்சைப் பிளந்துகொண்டு வெளியேறுகிறது, ... ‘இந்த நீண்ட காலமாக, நெடுந்தூரம் தனிவழி நடந்துகொண்டிருக்கிறேன்? ... என் வாழ்வு இப்படியே போய்க்கொண்டிருந்தால் ...?’ உடல்சிலிர்க்கிறது...

எதிரிலிருந்த சுவரைப் பார்க்கிறாள். அதிலே —

ஓடையிலே கண்ணன் ராதா ‘ஜலக்கிரீடை’ செய்து கொண்டிருக்கும் படம் மாட்டப்பட்டிருக்கிறது. அப்படத்திலே தெய்வத் தன்மையை மீறி, ஆபாசம் மிளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அதை வரைந்த ஓவியன் முதலில் மக்களின் கண்களைக் கவர்ந்து தான் தெய்வத்தை அறிமுகப்படுத்துகிறான்! அப்படத்திற்குச் சூடியிருந்த பூக்கள் அதற்குத் தெய்வத் தன்மையை அளிக்க முயன்று தோற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்தப் படத்தைச் சரசு உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றான்....

அவள் உடலிலே ஒரு கதகதப்பு! உள்ளத்திலே உணர்ச்சிச் சுழிப்புகள்! கண்மலர்கள் படபடக்கின்றன! இதழ்கள் துடிக்கின்றன! மலர் விழிகளில் ஒருவித மயக்கம் படர்கின்றது!... ‘இதைப்போல் நான் வாழ்வது என்று...?’ உள்ளத்து உணர்ச்சிகள் உடலை ஊடுருவவே

கண்களை மூடிக்கொள்கிறான். கண்களின் இமைத்திரை பாதி மூடியும், பாதி விலகியும் நிற்கையில் நழுவி ஓடும் எண்ணங்கள் ஆசை அடங்காமல் எட்டிப்பார்க்கின்றன...

‘ஆ! இதென்ன மயக்கம்! கண்ணன் காட்சியளித்த இடத்தில், சுருண்ட கேசமும், அரும்பு மீசையும், குறும்புச் சிரிப்புமுடைய இந்த இளைஞன் எங்கே வந்தான்?... யார்...சந்திரனா - அத்தானா?... அவன் எங்கே இங்கு வந்தான்? . பிள்ளைப் பருவத்தில் ‘கீச்சு மூச்சுத் தம்பளம்’ — விளையாடியதிலிருந்து, வளர்ந்து வாஸிபனாபின் மணந்தால் அவளைத்தான் மணப்பேன், என ஒற்றைக் காலில் நின்ற அவன் தான் வஞ்சித்துவிட்டானே?’

வெள்ளத்திலே தோன்றி மறையும் நீர்க்குமிழிகள் போற் சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாத எண்ணச் சிதறல்கள் இமைத்திரையிற் சுழன்று நீந்துகின்றன.

“மாமி! என்னை மன்னித்து விடுங்கள்! என்னுற் சரசுவை மணக்க முடியாது!”—என்கிறான்!

அம்மா திகைக்கிறாள். சொல்பவன் சந்திரனா? “ஏன் என்ன தம்பி நடந்தது?” அமைதியாகத்தான் அம்மா கேட்கிறாள்!

“இதென்ன மாமி கேள்வி? சரசுவின் முகத்தைப் பார்த்தீங்களோ? எனக்கு வருபவன் இப்படி அவலசணமாகவா இருக்க வேண்டும்?”—பதற்றமில்லாமற் கூறுகிறான்!

அம்மாவின் அமைதி பறந்துவிடுகிறது. சீறுகிறாள்: “முந்தித் தேகை இருந்தவன் இன்று எட்டிக் காயாக்கக்கூக்கிறானோ? என்னதம்பி! நீங்கள் இவ்வளவு படிச்சிருந்தும் இப்படிப் பேசுவது நியாயம்தானா? உங்களுக்கு வெளியழகுதான் முக்கியமாப்போட்டுது! இதைக்

கேட்டா சரசு எவ்வளவு துடிப்பாளென்று சிந்தித்தீங்களா? பெண்பாவம் பொல்லாதது! நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்யாதீர்கள்! உங்களுக்கு இப்படி ஏதாவது நடந்திருந்தால் வேண்டாம் என்று சொல்வான், சரசு? கொஞ்சம் சிந்தித்துப்பாருங்கள்! என் சரசுவை நீங்களே முடிக் காவிட்டால் பின் யார்தான் முடிப்பார்கள்? உங்கள் காலில் விழுகிறேன்! என்சரசுவை நீங்களே வாழவையுங்கள்!...” அவள் காலில் விழப்போகிறாள். அவன் பதறிக் கொண்டே அவளைத் தாங்குகிறான். மூலையிலிருந்து சரசுவின் குரல் ஒலிக்கிறது:

“அம்மா!! அவர்விருப்பப்படியே போகவிடுங்கள். அவரை வற்புறுத்தாதீர்கள்! அவர் கூறுவதும் நியாயம் தானே? ... அவர்விருப்பத்தைத் தடைசெய்ய நாம்தான்? அவரைத் துன்புறுத்தாதே!”

அம்மா திகைக்கிறாள். ‘நல்ல பெண்ணடி நீ!’ சரசு வீட்டிற்குள் செல்கிறாள். விழிநீரை விரலாற் சுண்டிவிட்டுச் சந்திரன் செல்கிறான்.

“மாமி! மாமி!”—வெளியிலிருந்து கொண்டே கூப்பாடு போட்டுக்கொண்டு நுழைந்தது யார்?

சரசுவின் சிந்தனைத் தொடர் அறுகிறது.....

“யாரது?... ஜானகியா?... வாம்மா... வா!”— அம்மாவின் குரல்தெளிவாகக்கேட்கிறது. ஜானகி வருகிறாள்; அவள் கையில் ஆறுவயதுப்பாலகன் ஒருவனைப்பற்றி வருகிறாள். பாலகன் குறும்புப்பார்வையுடன், பொக்கைவாய்ச் சிரிப்புடன்; கன்னக் கதுப்புகளும், மேனியும் பூநயத்துடன் பிரகாசிக்கின்றன. கன்னக்கதுப்பைக் கடித்தின்று விடலாம் போல். அவ்வளவு அழகு ... கொள்ளை அழகு...!

“எங்கை மாமி! சரசுவைக்கானே?” ஜானகி கேட்கிறாள்.

“எங்க போகப்போகிறாள்! எல்லாம் வீட்டுக்கைதான் முடங்கிக் கிடப்பாள்!” என்று கூறிவிட்டு, உள் நோக்கிச் “சரசு! சரசு!” என்று கூப்பிடுகிறாள்.

‘நன்றாகக் கூப்பிடட்டும். யார் போகப் போகிறார்கள்?’

‘ஜானகி எனக்கு எதிராக முனைத்தவளல்லவா? என்னை மறந்துவிட்டு இவள் பின்னால்தானே அத்தான் போனார்! என்னிடமில்லாத எதை இவளிடம் கண்டார்? ...கள்ளி, என் அத்தானை என்னிடமிருந்து களவாடி விட்டு அவளுக்கு எவ்வளவு பெருமிதம்! என்னைவிட ஏழெட்டு வருடங்கள் சிறியவள்! ... அதற்கிடையிலே கையிலே அவர்களின் அன்புச் சின்னமொன்று ... இன்னொன்று வயிற்றிலே வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது! ஆனோ ...பெண்ணோ? அவளின் பூரிப்பு அவள் முகத்திலே...

‘உம்!’ ... அடிவயிற்றிலிருந்து பெருமூச்சு சொன்று கிளம்புகிறது. அவள் கண்கள் தாயுடன் வினையாடிக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பாலகன் மேற் செல்கின்றன ... ‘அந்தச் சிரிப்பும் ... சுருண்ட காதும் ... அப்படியே அத்தானையல்லவா உரிச்சு வைச்சிருக்கு...!’

சிரிப்புச் சப்தம் கேட்கிறது வெளியே. தொடர்ந்து- “எங்க வெளியே வரமாட்டாபோலிருக்கே? என்மீது ஏதாவது கோபமா...?” ஜானகி கேட்பது கேட்கிறது.

“இந்த அறைக்குள்ளதான் அடைஞ்சு கிடக்கிறாள். பிரமை பிடிச்ச மாதிரி!”—அம்மா.

“ஓம், மாமி! சுந்தரம் நேற்று என்ன சொல்லிவிட்டுப் போனாள் கலியாணத்தைப் பற்றி?”

“அந்த வயிற்றெரிச்சலை நீ யேன் கேட்கிறாய் அவன்! கொழும்பிலே யா ரே ரா பெட்டையைக் காதலிக்கிறானும்! காதல் தானும் அவனுக்குப் பெரிசு - தங்கை கலியாணத்தை விட! நாங்க சொல்கிறதை அவன் கேட்டாத் தானே?” - அம்மா பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே கூறுகிறாள்.

‘சுந்தரம்! சொந்த அண்ணனான அவனா இப்படிச் சொன்னான்? ... சரசு, சரசு என்று கொஞ்சநேரம் அவனைக் காணவிட்டாற் பதறித் துடித்துவிடும் அண்ணா .. வயது வளர வளர அன்பு, இரக்கம், பாசம் எல்லாம் வற்றி விடுமா? ... ஆமாம் நெற்கதிர் முற்ற முற்ற ஈரம் வற்றித் தான்போகிறது ...!’ வேதனை அவள் அடிவயிற்றை ஏதோ செய்கிறது...

சுந்தரத்தை நம்பித்தான் அவள் இதுவரை ஒருவித நப்பாசையுடன் கழித்துவந்தாள். அவனே அவளுக்கு வாழ்வளிக்க முன் வராதபோது...

சுந்தரம் படித்துவிட்டுக் கொழும்பிலே நல்ல உத்தியோகம் ஒன்றிலிருந்தான். அம்மா தனியே சரசுவுக்கு மாப்பிள்ளை தேடிக்களைத்து இறுதியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள். சுந்தரத்துக்குப் பெண் பார்க்குமிடத்திலேயே சரசுவுக்கு மாப்பிள்ளைபெறவும் முனைந்தாள். அதில்தான் எவ்வளவு கஷ்டங்கள்! அம்மாவுக்கு மாப்பிள்ளை பிடித்த இடத்தில், பெண் பிடிக்கவில்லை. பெண் பிடித்த இடத்தில் மாப்பிள்ளை ஒழுங்கற்றவனாக இருந்தான். அம்மாவுக்கு இரண்டும் பிடித்த இடத்தில் அவர்களுக்குப் பெண் பிடிக்காமற் போய்விடும்! ஆமாம்! அம்மாதான் இந்த மாற்றுக்கல்யாணத்துக்கு எவ்வளவு முயன்றாள்!

அம்மாவின் விருப்பத்திற்கேற்றபடி ஒரு இடத்தில் எல்லாம் திருப்தியாக அமைந்தபோது ... விடயம் கேள்

விப்பட்டு வந்த சுந்தரம் குதித்தான். “இது வெள்ள வாழ்வா, வியாபாரமா? ஒரு பொருளைக் கொடுத்து இன்னொரு பொருளை வாங்குவது போல்...!”

“உன் தங்கையின் வாழ்வடா..!” என்று கெஞ்சினான் அம்மா.

“அதற்கு நானா பொறுப்பு? இந்த வியாபாரத்திற்காகவா என்னைப்பெற்று வளர்த்து, படிக்கவைத்தீர்கள்?”

“உன் தங்கையின் ஆசையில் மண்ணைப் போடாதே! அண்ணன் தன்னை வாழ வைப்பானென்ற நம்பிக்கையை மோசம் செய்தாதே!” அம்மா காலைப் பிடித்துக்கெஞ்சாக்குறையாகக் கேட்டாள்.

“அப்படியானால் என் காதலிக்கு நான் நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்யலாமா? என் ஆசைக் கனவுகள் மண்ணாகப் போகலாமா?”

அம்மா கெஞ்சினாள்; பதறினாள் - முடிவு—?

வார்த்தைகள் தடித்தன, உறவு முறிந்தது.

சுந்தரம் நேற்றே கொழும்புக்கு ரயிலேறிவிட்டான்!

கடைசி நப்பாசையும் அற்றுப்போய்விட்டது; நேற்றிலிருந்து சரசு பிரமை பிடித்தவளாக, ... சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாச் சிந்தனைகளால் அவள் தலையே வெடித்து விடும் போல் வலியெடுத்தது. நெற்றிப் பொட்டுத் தெறித்துவிடும்போலிருந்தது! நெற்றிப் பொட்டைக் கட்டைவிரலால் அமத்திக்கொண்டாள்.

“இந்தா பொன்னம்மா! விடயத்தைக்கேட்டியே...?” நீட்டி முழக்கிக்கொண்டு வருவது யாராக இருக்கலாம்?

வேறு யார் செல்லாச்சிதான்...

“என்ன பாட்டி?”

“பிரேமாவெல்லே ஓடிட்டாளாம்!” அம்மா திகைக்கிறாள்! “பிரேமாவா ஓடிட்டாள்! நம்பமுடியல்லிலே?”

“என்னத்தை நம்புறது இந்தக் கலிகாலத்திலே? எதுதான் நடக்காது?”—பாட்டி.

சரசு சிரித்துக்கொண்டாள். பிரேமா சரசுவின் நெருங்கிய தோழி. ஆனால், அவள் மணமாகி இரண்டாண்டுகள் மட்டுமே கணவனுடன் வாழ்க்கை நடத்திப் பின் வாழ்விழந்தவளாகப் பூவிழந்தவளாக நரக வாழ்க்கை நடத்தியவள்! எனினும் வாழவேண்டும்; வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே, என்ற துடிப்பு மிக்கவள். எப்போதுமே அவள் துணிச்சறக் காரிதான். அவள்தான் ஓடிவிட்டாளாம்.

“ஆமாம் மாமி உலகம் ரொம்பக் கெட்டுப்போச்சு!” ஜானகி ஒத்துப் பாடுகிறாள்!

அவளுக்கென்ன கண்ணுக்கு நிறைந்த புருஷனையும், கருத்துக்கு நிறைந்த பிள்ளைக்கனியமுதையும் பெற்றிருக்கிறாள்! அவளுக்கு எல்லாம் நிறைவு. ஆனால்—

“பிரேமாவுக்கு...? எனக்கு...?”

“குறையைத் தவிர வேறென்ன மிச்சம் எங்களுக்கு?”

“வாழ்ந்து கெட்டதெல்லாம் வாழத் துடிக்குதுகள்! ஆனால் வாழவேண்டிய என் சரசு...?”—அம்மாவின் விழிகளிற் பணித்திரை படர்கிறது! கண்களைத் துடைத்துக் கொள்கிறாள்!

சரசுவின் நெஞ்சத்தில் விரக்தி நிழலாடுகின்றது...

“அப்பாவி, அம்மா நீ! சீவன் போகும் கிழங்கட்டைகள் கூட வாழ்த்துடிக்குதுகள்! ஏன் கழுத்தறுபட்ட

கோழி, ஆடு, மாடு கூடத்தான் தம் உயிர்ப்பற்றவை பறக்கும் ஒரு சில விராடிகள் வரையும் வாழ்த்துடிக்கின்றதை அறிவாயா நீ?”

பேச்சுத் திசை மாறுகிறது.

“கவலைப்படாதேங்கோ மாமி! சரசுவுக்கு என்று ஒரு வன் எங்காவது பிறந்துதானிருப்பான்!” — ஜானகி சொல்கிறாள்.

யாரோ வரும் காலடிச் சப்தம் கேட்கிறது. அப்பா தான் வருகிறார். ஜானகியும் செல்லாச்சிக்கிழவியும் விடைபெறுகின்றனர்!...

அப்பா தான் சால்வை, சட்டையைக்கழற்றிக் கதிரையின் கைப்பிடியிற் போட்டுவிட்டு, “உஷ்! என்ன வெயில்! காண்டாவனம்தான் கொழுத்துது!” என்கிறார்!

“கேட்டியளே கூத்தை...!” என்று ஆரம்பிக்கிறாள்.

“அது கிடக்கட்டும். சரசு எங்கே காணோமே, வெளியில்?” என்று கவலையுடன் விசாரிக்கிறார்.

“உள்ளதான் படுத்திருக்கிறாள்! கூப்பிடக் கூப்பிட...!”

“அவனையேன் தொந்தரவு படுத்துறாய்? போய்ச் சோத்தைப் போடு!”

தட்டு அலம்பும் சப்தமும், அதனைத் தொடர்ந்து, அப்பாவை அம்மா அழைக்கும் சப்தமும் கேட்கிறது. அப்பா போகிறார்...

தனிமை அவள் உள்ளத்தை மீண்டும் குழுகின்றது. இதுவரை தனிமையில் இருந்தாலும் அவள் செவிப்புலன்கள் வெளியே மேய்ந்துகொண்டிருந்தால் தனிமையின் தாக்குதல் அவளை அவ்வளவாகப் பாதிக்கவில்லை. இப்போது-காரிருளிற் கண்ணைக் கட்டிவிட்டாற்போல...

“ம் மா.....!”—அவள் அன்புடன் வளர்க்கும் லட்சுமி கத்துகிறது. பசிவேளை வந்துவிட்டது. வழக்கத்தில் இந்நேரம் சரசு பிண்ணுக்குக் கரைத்து வைத்துவிடுவாள். இன்றோ...?”

“பசி! பசி! எல்லாருக்கும் பசி! ஆனால் வேறுபட்ட பசி! உனக்குத் தீனியல்லாததால் ஏற்பட்ட பசி! எனக்கு ஏற்பட்ட பசி? யாரால் இந்தப் பசி தீரும்! உனக்குத் தீனி போட்டால் தீரும் பசி! எனக்கோ அன்பு செலுத்துவோர், ஆதரவுடன் அணைப்போர் இருந்தால் தீரும் பசி! இயற்கையின் தாக்குதலால் ஏற்பட்ட பசி... இது யாரால் தீரும்? இது யாரால் தீர்த்திருக்க முடியுமோ அவர் உனக்கு எட்டாப் பொருளாக — கற்பனை உருவாக விளங்குகிறார்!”

“ம்...மா!—லட்சுமி கத்துகிறது, நன்றாகக் கத்தட்டும்! யார் போகப்போகிறார்கள்!”

மீண்டும் தன்னைப்பற்றிய எண்ணத்தில், நினைவு சுழல்கிறது.....!

‘நான் என்ன உண்மையிலே பெண்தானே?’

.....நான் முழு மலர்ச்சி பெற்றுவிட்டேனா? ஒரு பெண்ணின் முழுமை தாய்மையைடைவதில்தான் நிறைவுறுகிறது என்பார்களே? அப்படியானால் நான் எப்போது தாய்மையைடைவது...?’

சிரிக்கிறாள்—தன் பேதமையை எண்ணி. ‘எருமை வாங்குமுன் நெய்க்கு விலை கூறியதுபோல்...! திருமணமே ஆகவில்லையாம்! அதற்குள் தாய்மையைப்பற்றிய எண்ணமே வந்துவிட்டதே!.....’

எனக்குத் திருமணமா? என்னை ஒருவன் இனிமணப்பாணை? இதுவரை என்னை வந்து கைப்பிடிக்காதவன்

இனிமேலா வரப்போகிறான்? நான் எப்போது முழுமையடைவது? நான் மலர்ச்சிபெற்றுவிட்டேனா?

நினைவு அலைகள் அவள் மூளையைப் பலமாகத் தாக்க ஆரம்பிக்கின்றன. கண்களிலே மின்னல் பறித்தாற்போல ...கண்கள் இருளடைகின்றன .. தலை சுழல்வதுபோல ..

“ஹஹஹா ... ஹஹ ..ஹா ...!” இதென்ன சரசுவுக்குச் சித்தம் சிதறிவிட்டதா? ... .. “இல்லை .... இல்லை ....நான் பூரண மலரல்ல!...நிச்சயமாக இல்லை . நான் மலர்ந்தும் மலராது நிற்கும் பாதிமலர் ..பாதிமலர் .. ஹஹஹா .. !” — பயங்கரமாகச் சிரிக்கிறாள்!

அப்பாவும், அம்மாவும் சப்தம் கேட்டு ஓடி வருகிறார்கள்! சரசு சிரிக்கிறாள்... “நான் பாதிமலர்...!ஹஹஹா...! நான் பாதிமலர்!” .. மீண்டும் பேய்ச்சிரிப்பு! இனி —

சரசு என்றும் சிரித்துக்கொண்டே இருப்பாள்!

இறுதி மூச்சு

“முத்து-சிவஞானம்”

வேலப்பன் கையிலிருந்த சில்லறையை எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டான். சரியாக ஒரு ரூபாய் நாற்பத்தைந்து சதம்.

முதுகு முறிய மூட்டைசுமந்து சம்பாதித்த பணம். பத்திரமாக வேட்டித்தலைப்பில் முடிந்து கொண்டான்.

வேலப்பனை எதிர்நோக்கிச் சேரியிற் கிடக்கும் ஆறு மணிதடையிர்களுக்கு இந்த ஒரு ரூபா நாற்பத்தைந்து சதம் தான் ஒரு வேளைக் கஞ்சியாவது ஊற்றவேண்டும்.

அதாவது கிடைத்தால், அந்தச் சேரி உயிர்கள் அதிர்ஷ்டசாலிகள். ஆனால், வழியில் அதை விழுங்கி விடுவதற்கென்றே கிடக்கிறது, ஒரு கள்ளுத் தவறனை.

அதற்கு யார் என்ன செய்வார்கள்?

வேலப்பன் நல்லவன் தான்.

குறையில்லாதவன் யார் இருக்கிறான்?

குடிப்பழக்கம் ஒன்றை அவன் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ கற்றுக்கொண்டு விட்டான்.

உடம்பை வருத்தி உழைக்காமல், அவன் சோம்பித்திரியவுமில்லை; தன் குடும்பத்தை வாழவைக்க வேண்டுமென்ற உணர்வு அவனுக்கு இல்லாமலும் இல்லை.

ஆனால், அவனையும் மீறிய அந்தக் குடிப்பழக்கம், அனைத்தையும் கெடுத்து விடுகிறது.

கரும்பில் ஏறும்பு மொய்ப்பது என்பார்களே. அது போல, வேலப்பனைப்போன்ற சேரிவாசிகள், மூட்டை

தூக்கிப் பிழைப்பவர்கள், கூலிகள்-கூலிகளுக்குத் தவறணையே மொய்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

வேலப்பனும் அவர்களுள் ஒருவனானான்.

அவனுடைய வேட்டி முடிச்ச அவிழ்ந்தது.

இரவு மணி பத்திருக்கும்.

கள்ளுத் தவறணையில் ஒரே கலகலப்பு.

இவ்வுலக நினைவற்றவர்களின் பிதற்றல் ஆரவாரம்.

வேலப்பன் வெளியே வந்தான்.

அவன் கையில் எஞ்சியிருப்பது முப்பத்தைந்து சதங்கள் மாத்திரந்தான்.

அவனுடைய குடிசையை நோக்கி அவன்கால்கள் தள்ளாடுகின்றன.

கொள்ளுவை மின்சார நிலையத்தை அடுத்துக் கிடக்கும் அந்தச் சேரிக் குடிசைகளுள் ஒன்று வேலப்பனுடையது. உக்கிப்போன ஜலைகள், உளுத்துப்போன கள்ளிப் பலகைத் துண்டுகள், கந்தற்சாக்குகள் எல்லாவற்றாலான ஒரு சிறு குடிசை அவனுடையது.

குடிசையா அது?

அதைவிடச் சாக்கடை மேல்.

குடலை வெளியே கொண்டு வரும் குமட்டல் நாற்றம்.

சேரிமக்களுக்கு அது பழகிப் போய்விட்டது.

அவர்களும் வாழ்கிறார்கள்.

எதுவுமற்ற வாழ்க்கை.

மீனாட்சி, வேலப்பனுக்கு மனைவி.

பாவம். அவள்தான் என்ன செய்வாள்?

பசிக் கொடுமையாற் சாகும் குழந்தைகளை நாள் முழுவதும் அவள் தானே தாக்காட்டுகிறாள்.

குடும்பத்தைப் பார்க்கவேண்டியவன் குடித்துத் தள்ளுகிறான்.

வீட்டிலோ சேர்ந்து அளிழையே கண்டறியாத சிறிசுகள்.

இருக்கிறதகளுக்கு ஒருவேளைக் கஞ்சி ஊற்ற வக் கில்லை. இந்த இலட்சணத்தில் வருடத்துக்கு ஒரு குழந்தை வேறு.....

வேலப்பனே சில வேளை தன் மனைவியின் தொல்லை களைப் பற்றிச் சிந்தித்திருக்கிறான்.

எல்லாம் குடிக்காத நேரத்தில் தான்.

குடிபோதை ஏறிவிட்டால் அவனுக்கு ஒன்றுமே தெரிவதில்லை.

அடி உதை!! குத்து!!!

இவற்றைத் தவிர வேறெதையும் அனுபவித்தறியாள் மீனாட்சி.

உலகில் துன்பத்தை அனுபவிக்கவென்றே பிறந்த கோடானுகோடி மனித உயிர்களுள் அவளுமொருத்தி.

‘துயரப்படுபவர்கள் பாக்கியவான்கள்; அவர்கள் ஆறுதலடைவார்கள்’ என்று ஏகநாதர் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆனால் மீனாட்சி இந்த உலகத்துக்கு வந்தது முதல் ஒரே துயரத்தைத்தான் கட்டியழுகிறாள்.

அவள் பிறந்ததும் சேரியில், வளர்ந்ததும் சேரியில், வாழ்க்கைப்பட்டதும் அதே சேரிக்குள் தான்.

அவள் வாழ்க்கையே அந்தச் சேரிதான்.

அந்தச் சேரியைத் தவிர்த்த வெனி உலகத்தைப்பற்றி அவளுக்கு அவ்வளவாகத் தெரியாது.

உலகத்து வாழ்க்கை வசதிகள் எல்லாம் அவளுக்கு வேண்டாம். உடலில் உயிர்த்துடிப்பை நிலைக்கச் செய்ய ஒரு வழி வேண்டாமா?

ஒரு நேரங்கிடந்து ஒரு நேரமாவது ஒருவாய் கஞ்சி வயிறு நனைக்க கிடைக்கவேண்டுமே?

கிடையாது.

தன் ஊனைத்தானே தின்று ஜீரணித்துக்கொண்டாள்.

இந்த நிலையில், அவளின் ஊனை வேறு உறிஞ்சி யெடுக்க வருடமொரு குழந்தை.....

அவளின் அடிவயிறு முதுகோடு ஒட்டிவிட்டது.

வயது முப்பதுக்கு மேலிராது.

வயதை மீறிய முதுமை!

கண்கள் குழிவிழுந்து, கன்னங்கள் சுருங்கி.....

பார்க்கச் சகிக்காது.

அவள் ஈன்றெடுத்த குழந்தைகளோ, அவளை விடக் கேவலம்.

அந்தக் குழந்தைகள் இந்தச் சேரியிற் பிறக்காமல், எங்காவது ஒரு பணக்காரவிட்டுநாயாகப் பிறந்திருந்தால் எவ்வளவோ நல்லது.

அக் குழந்தைகளின் அதிர்ஷ்டம் அவ்வளவுதான்.

சேரியிற் பிறந்து அழுந்துகின்றன.

மீனாட்சியின் உடலில் ஓடியாடி வேலை செய்ய உர
மில்லை.

சும்மா இருந்தால் முடியுமா?

கெஞ்சிக் கூத்தாடி, ஒரு வீட்டிற் கூலிவேலை தேடிக்
கொண்டாள்.

ஊதியமோ சொற்பம்.

அதைக்கொண்டுதான் குழந்தைகளின் உயிரை அவற்
றவற்றிற்குரிய எலும்புக் கூட்டோடு ஒட்டவைக்கும்
போராட்டத்தைச் சமாளித்து வந்தாள்.

ஏன்று நாட்களாக அதுவும் இல்லை.

உடம்பு ஒரு இயந்திரந்தானே?

மந்திரத்தால் ஒட்ட முடியுமா ஒரு இயந்திரத்தை?

அதற்கான சக்தியைக் கொடுத்தால் தானே அது
இயங்கும்.

தனது வயிற்றைக்கட்டி வாயைக்கட்டி, குழந்தைக
ளின் உயிரைக்காப்பாற்ற முயன்றாள்!

எத்தனை நாளைக்கென்றுதான் வயிற்றை வஞ்சிக்க
முடியும்?

மூன்று நாட்களாக மீனாட்சியால் எழுந்து நடக்கவே
முடியவில்லை.

குடிசைக்குள் சுருண்டு கிடப்பதைத்தவிர, அவளால்
வேறென்ன செய்யமுடியும்?

குழந்தைகள் குடிசை மூலையில் முடங்கித் துடித்தன.

பசியென்று சொல்லக்கூட அவற்றிற்குச் சக்தியில்லை.

வயிற்றுக்குள் வெறும் காற்றை அடைத்துக்கொண்டு யாரால்தான் கிடக்கமுடியும்?

மீனாட்சிக்கு ஒரே பசி மயக்கம்.

ஓடத்துடிக்கும் உயிரைப்பிடித்துக் கொண்டு குடிசை வாசலிற் காத்துக் கிடக்கிறாள், மீனாட்சி.

வேலப்பனின் வருகை நோக்கி.....

மண்ணைத் தீர்ந்த குப்பிவிளக்குத் தானாக அணைந்து வெகுநேரமாகி விட்டது.

சேரிமக்களின் வாழ்க்கைபோல, குடிசை முழுவதும் ஒரே இருள்!

இருந்தாற்போல் ஒரு வெளிச்சம் சேரிப்பகுதி முழுவதும் பரவுகிறது.

கார் ஒன்று வேலப்பனின் குடிசைக்குமுன்னால் வந்து நிற்கிறது.

யார் யாரோ எல்லாம் நாலாபுறக் குடிசைகளில் இருந்தும் ஓடி வருகிறார்கள்.

காரைச் சூழ்ந்து கொள்கிறார்கள்.

‘கச முச’ வென்று பேசிக் கொள்கிறார்கள்.

காரிலிருந்து ஒருமனிதன் கீழே இறக்கப் படுகிறான்.

பேச்சு மூச்சில்லை!

நிலத்தில் வளர்த்துகிறார்கள்.

அதென்ன சிவப்பாக?

இரத்தம்!

காரிலடிபட்டிருக்கிறான்—

வேலப்பன்!

தட்டுத்தடுமாறி எழுகிறான், மீனாட்சி.

நிற்க 'இயக்கமில்லை.

இது என்ன சந்தடி?

காரை அலுகுகிறான்.

பசி மயக்கம்.

ஒன்றும் புரியவில்லை.

கீழே குணிகிறான்.

இது என்ன இரத்தமாக?

வேலப்பன்—

விதைத்துக் கிடக்கிறான்.

“ஐயோ! என்றை ராசா!”

அலறி விழுகிறான்.

அவள் அழுதரல் கேட்கவில்லை!

அவள் மூச்சு நின்றுவிட்டது.....நிரந்தரமாக.

வாழ்க்கைத் துணை

க. நவசோதி

நீறந்திருந்த ஜன்னலின் வழியாகக் குளிர்காற்று வீசியது. அந்த அறைக்கு அது குளிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. கட்டிலிலே படுத்திருந்தாள், உமா. அவளைத்தவிர அந்த அறையில் வேறு எவருமே இல்லை.

கட்டிலிலே படுத்திருந்தாலும் அவள் நித்திரை கொள்ளவில்லை. அது நித்திரை கொள்ளும் நேரமல்ல. அந்த அறையிலே இருந்த குளிர்ச்சியை அவளின் உள்ளத்திலே காண முடியவில்லை.

அவளின் கண்கள் எதிரேயிருந்த மணிக்கூட்டையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. என்றுமேயில்லாத வகையில் அவளின் பார்வையிலே ஒரு புதுமை.

‘டிங்...டாங்...’

மணிக்கூட்டிலிருந்து புறப்பட்டது ஒலி. அது அவளின் இதயத்திலே ஆழமாகப் பதிந்தது.

எப்பொழுது வரும் வரும் என்று ஆசையோடு எதிர் பார்த்தாள், நாலு மணியை. அதற்கு இன்னும் முப்பது நிமிஷங்கள் இருந்தன.

எத்தனையோ பொருட்கள், அவளுக்கு முன் இருந்தன. அவற்றில் ஒன்றினையாவது அவள் பார்க்கவுமில்லை; அதைப்பற்றி நினைக்கவுமில்லை.

மணிக்கூட்டின் பெரியமுள்ளின் அசைவிலேயே அவளின் கண்கள் ஊன்றிவிட்டன.

உலகத்தில் மனிதராய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும் ஆசை இல்லாமலில்லை. அதற்கு உமா விதிவிலக்கானவளல்ல.

எல்லாரையும் போல உமாவுக்கும் ஒரு ஆசை.

அவளின் அந்த ஆசை, நிறைவேறிவிட வேண்டும். அதைத்தான் அவள் விரும்பினாள். இந்த உலகத்தில் பெண்ணாகப் பிறந்து வாழ்ந்த இருபதுவருட வாழ்க்கையில் அதைப்போல வேறு ஆசையை அவள் ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும் இல்லை. ஏற்படுத்திவிட முடியாது என்றும் எண்ணினாள். எவ்வளவு உயர்ந்த ஸ்தானத்தை அவள் தனது ஆசைக்கு அளித்து விட்டாள்.

அவளின் அதே ஆசையை உடையவர்கள், ஆயிரக் கணக்கானோர் இருந்தனர். அவர்கள் அவ்வாசையில் வெற்றிக் கொடியை ஏற்றிவிட்டதை அவள் அறியாமலில்லை. அவ்வெற்றிக் காட்சிகளை அவள் கண்ணாரக் கண்களிரக் கண்டுமிருக்கிறாள். இக் காட்சிகள் அவளின் ஆசைத்திரியைத் தூண்டி விட்டன.

அவளுக்கோ வயதுமாகி விட்டது.

“குமரப் பிள்ளையை எவ்வளவு காலத்துக்குக் கூடத் துக்குள்ளையே வைச்சிருக்கிறது?”—அவளுக்குக் கவியாணம் நடக்கவேண்டும். ஒருவனை அவள் கைப்பிடிக்க வேண்டும். அதைத்தான் ஊர்விரும்பியது. ஊர்வாயை முடமுடியுமா?

வேலையில்லாதவர்கள் முச்சந்திகளிலே, ‘லைட் போஸ்ட்டு’களின் கீழே, கூடியிருந்து கதையளப்பதற்கும் விஷயம் வேண்டுமல்லவா?

ஆனால் எல்லாவற்றிற்கும் அவள் முந்தி விட்டாள்.

அன்று—

ஊர்பேசவில்லை. உறவினர் கேட்கவில்லை — பெற்று வளர்த்து உரிமைபேசும் தாய்தந்தையரே அதைப்பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை.

ஆனால் அதைப்பற்றி அவள் சிந்தித்து விட்டாள்.

எல்லாரையுமே அவள் முந்தி விட்டதற்கு அவளைப் பொறுத்தவரையில் காரணம் இருக்கத்தானே வேண்டும்?

அது—

அவளின் அங்கத்திலே ஒருகுறை.

அந்தக்குறை அவளோடு ஒட்டிப் பிறந்து விட்டது.

“வினைப் பயனால், அவளை அப்படிச் கடவுள் படைச் சுட்டான்!”— அவளிலே இரக்கப்பட்டவர்கள் சமாதான முந் தேடிக்கொண்டார்கள்.

ஆனால் அந்தக்குறை அவளின் உள்ளத்திற்கு ஒரு நிறைவை ஏற்படுத்திவிடவில்லை. “இந்த நொண்டியை எவனாவது கலியாணஞ் செய்வானா?” திருப்பித் திருப்பி இதே கேள்வி அவளின் உள்ளத்தை உலுப்பியது. விடை தேடும் முயற்சியிலே அவள் இரவைப் பகலாகக் கழித்த நாட்களை நினைவிலே வைத்திருக்க முடியாது.

கலியாணஞ்செய்து வாழ்க்கை நடாத்துகின்ற எத்தனையோ சோடிப்புறக்களை உமா கண்டிருக்கிறாள். அவர்களில் எவருக்காவது தன்னைப்போலக் குறையிருப்பதாகக் காணமுடியவில்லை.

அவள் படிப்பிக்கும் ‘சென்ரல் காலேஜ்’ஜில் கூட அவள் ஒருத்திக்குத்தான் அந்தக்குறை. இதனால் அவளின் சக ஆசிரியர்களினதும், மாணவர்களினதும் அனுதாபத்தையும் பெற்றாள். அவளுக்காக இரங்கியவர்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் மட்டுமல்ல வெளி உலகத்திலும் இருந்தனர். ஆனால் அவளின் உள்ளத்திலே மட்டும் ஒரு நம்பிக்கை வேருன்றி வளர்ந்தது.

“என்னைப்போலக் குறையுள்ள பெண்கள் இல்லறச் சோலையிலே மணம் வீசும் மலர்களாய்த் திகழ முடியாது!

அந்தத் தேனமுதின் சுவையை அள்ளிப் பருகமுடியாது!"
இதை நினைத்து நினைத்து உள்ளம் உருகினாள்.

"அந்த நறுமணமளிக்கும் மலராக மாறமாட்டேனா?"

"அந்தத் தேனமுது எனக்குக் கிடைக்காதா?"—

ஏங்கினாள் அவள்.

"நான் மட்டுந்தானா இந்த உலகத்திலே ஒரேயொரு நொண்டி? ஏன், கிளாக்கர் ஏகாம்பரத்தின் மகள் மல்லிகா என்னவாம். அவளுக்கும் வயசாகிவிட்டது. இண்டைக்கும் அவள் நித்தியகன்னிதானே?" தன்னைப்போன்ற உலகத்தையே அவள் கண்டாள்.

"என் எதிர்கால வாழ்க்கையிலே நான் ஒளியைக் காணமுடியாதா? என் எண்ணமெல்லாம் மின்னலாகிப் போகவேண்டுமா?"

திருப்பித்திருப்பித் தன்னையே கேட்டுக்கொண்டாள்.

உள்ளத்திலே கொந்தளிப்பு—

அதற்கு அமைதியைத் தேட ஒரு முடிவை உலகந்தான் அவளுக்குக் கொடுத்தது.

'கன்னியாகவே வாழவேண்டும்'—

சூரியன் காலையிலே தோன்றி மாலையிலே மறைகிறான். அவளால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அந்த ஆசை அவளின் முடிவால் மறைக்கப்பட்டுவிட்டது.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை—

'கால்பேஸ்' மைதானம்.

இருள் மங்கை தனது நீண்ட கூந்தலை விரிக்கின்றாள்.

சூரியன். இன்னுங்கொஞ்ந் நேரத்திற் கடலினுள் முற்றாக மறையப்போகின்றான்.

ஆனால் அன்று தன்னைப் பொறுத்தவரையில் அந்த வேளை, சூரியனின் எழுச்சியாக அமையுமென்று சிறிதளவேனும் உமா எண்ணவில்லை.

தனது அக்கா மாலதீயுடன் மைதானத்திற் புற்றரை வழியாக நடந்து வந்தாள், உமா.

ஞாயிற்றுக்கிழமை கால்பேசில் கூடும் கூட்டத்திற்கு அளவேயில்லை. இல்லற இன்பத்தை அனுபவித்த 'பெரியவர்'கள்—இளஞ் சோடிகள்—பருவப் பெண்கள்—இளைஞர்கள்—பச்சிளம் பாலகர்கள்—இவர்களின் கூட்டம் மைதானத்தையே மறைத்துவிடும்.

அங்கு தமது அன்புக் கணவருடன் அழகுநடை போட்டுவரும் அஞ்சொல் மங்கையரைக் கடைக்கண்ணாற் கவனித்துவந்த உமாவின் பார்வை, திடீரென ஒரு பக்கந் திரும்பியது.

கலியாணஞ் செய்து இன்னும் அந்த மணக்கோலங்கலையாத கலையுடன் செல்லும் இருவர், கிளிமொழிபேசி இன்பமயமாய்ச் செல்லும் அந்தக் காட்சிதான், அவளின் பார்வையை இழுத்துக் கொண்டது.

கால் பேஸ் மைதானத்திலே இதைப்போல எத்தனையோ சோடிகளைப் பலமுறை கண்டு புனித்துப்போன அவளின் கண்களுக்கு இவர்களைக் குறிப்பாகக் கூர்ந்து கவனிப்பதற்கு அப்படி என்னதான் நடந்து விட்டது?

அந்தச் சோடியிலே அவளின் பார்வையைச் சுவர்ந்த அந்த மங்கைக்கும் உமாவுக்கும் ஒரு ஒற்றுமை.

அவளின் அன்றைய ஏக்கத்தைச் சிதறடித்துவிட்ட ஒற்றுமையைக் கண்டாள். எது நடக்காது என்று எண்ணி

னானோ அந்த எண்ணத்தை மண்ணோடு மண்ணாய்
மறைத்து விட்ட ஒற்றுமையைக் கண்டாள்.

உலகத்திலே இல்லை என்று எண்ணினாள் ஒன்றினை.
ஆனால் அது இருக்கிறது, என்பதை அவளின் கண்முன்
எடுத்துக் காட்டிவிட்டது, அந்தக் காட்சி. அன்று அவளின்
உள்ளத்திலே எழுந்த ஒரு உணர்ச்சிக்கு வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தினாள்.

இன்று, அவள் கண்ட ஒற்றுமை, அவளின் உள்ளத்தின்
அடித்தளத்தில் இவ்வளவு காலம் உறங்கிக் கிடந்த
அந்த உணர்ச்சிக்கு எழுச்சியை ஏற்படுத்தியது.

“என்னைப்போல அவளும் ஒரு நொண்டி. அவளின்
இல்லற இன்பத்திற்கு ஒரு துணைவன் கிடைத்து விட்டான்!”—

நொண்டிக்கு எவன் மாலை சூட்டுவான், என்ற எண்ணத்தைக் குழிதோண்டிப் புதைத்துவிட்டாள். “எனக்கும் ஒருதுணை கிடைக்காமலா போயிடும்!”— குரியன் உதித்து விட்டான் மீண்டும். தனது ஆசைக்கு உரத்தைப் போட்டுக்கொண்டாள். அந்த உரத்திலேதான் அவளின் ஆசைக்கனவின் வளர்ச்சி அமைந்தது.

அக்கா இருக்கும்பொழுது உடன்பிறந்த தங்கைக்குக் கலியாணம் நடப்பதை எவர்தான் விரும்புவார்கள். “ஒரு வரைக் கைப்பிடித்து வாழவேண்டும்!” என்று அவளின் அக்கா எண்ணமுதலேயே உமா எண்ணிவிட்டாள். அந்த எண்ணத்தை யாரிடமும் அவள் கூறிவிடவில்லை. அதனால் தன்னை அடையும் பழிச்சொல்லை ஏற்பதற்கு அவள் தன்னைத் தயார் செய்யக் கனவிலும் எண்ணவில்லை.

ஆனால் அக்காவுக்கு விரைவிலே கலியாணம் நடந்திட வேண்டும், என்று அவள் வேண்டிக்கொண்டது அவளுக்கு மட்டுந்தான் தெரியும்.

அவளின் நெடு நாட் பிரார்த்தனையும் விரைவில் நிறைவேறியது. மூத்த மகள் மாலதிக்கு ஒரு துணைவனைத் தேடிக்கொடுத்தார், அவளின் தந்தை முத்துலிங்கம். இல்லறச் சோலையிலே புதுமலராக மாறிவிட்டாள், மாலதி. நறுமலரிருந்து தேனைச் சுவைப்பதற்கு ஒரு வண்டு — சந்திரசேகர்.

அத்தான் சந்திரசேகரும், அக்கா மாலதியும் இன்ப மாய்க் காலங்கழிப்பதைக் கண்டாள், உமா. அவர்களின் அன்புப் பிணைப்பினால் உமாவின் ஆசை, தீச்சுடர் விட்டுப் பிரகாசித்தது. அதை அவளாற் கட்டுப்படுத்திவிட முடியாது. அந்த எண்ணத்தைக் கனவிலும் அவள் நினைக்கவில்லை.

அவளின் எண்ணம்போல் அக்காவுக்கும் கலியாணம் நடந்துவிட்டது. உமாவும் ஒருவனைக் கைப்பிடிக்கவேண்டும்; அதைத்தான் அவளும் விரும்பினாள். அவளின் ஆசை வெள்ளம் குமுறிப் பாயும் நிலைக்கு வந்துவிட்டது. ஆனால் அவளோ அதை எவரிடமாவது தெரிவிக்கமுடியாத நிலையில் தத்தளித்தாள்.

நாணம் — பெண்களின் இயற்கைக் குணத்தை யாரால் மாற்றமுடியும். அதற்குள் முத்துலிங்கமே பேச்சு வார்த்தையை ஆரம்பித்துவிட்டார். வரன் தேடும் படலத்தில் இறங்கினார். இதைக்கேள்விப்பட்ட உமா ஆனந்தத்தில் துள்ளினாள்.

‘என் ஆசைக் கனவு என்று நனவாகும்’ என்று ஏங்கிய அவள் ‘நனவாகும் நாள் கிட்டிவிட்டதே’ என்று மகிழ்ந்தாள்.

ஆசை வெள்ளத்தில் திக்குமுக்காடியவள் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மூழ்கினாள்.

யாழ்ப்பாணத்திலே தனதுமருமகனைத் தேடிய முத்துலிங்கத்தின் பொறுட்பை, கரவெட்டித் தரகர் தணிகாச

லம் வாங்கிக்கொண்டார். தேடிக்கொடுப்பதினால் தேடிக்கொண்டு, அதன்மூலம் தமது வாழ்க்கை ஓடத்தைச் செலுத்துபவர்கள் தான் தரகர்கள். இவர்களில் தணிகாசலமும் ஒருவர்.

“வெள்ளிக்கிழமை ஒரு முடிவோடு கொழும்புக்கு வாறன்! பின்னேரம் நாலுமணியளவிலே வீட்டிலே வந்து உங்களைச் சந்திக்கிறன்!” தரகரின் யாழ்ப்பாணக் காகிதம் முத்திலிங்கத்தாரிடங்கிடைத்தது. காகிதமுங்கையுமாக அந்தச் செய்தியை மகளிடம் தெரிவிப்பதற்காக அறையை நோக்கித் துள்ளிக்கொண்டே ஓடினார். இரண்டாவது மருமகனையுங் கூடிய விரைவிற்காணப்போகிறோமே என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு.

வெள்ளிக்கிழமை எப்போது வருமென்று ஆவலோடு எதிர்பார்த்த உமாவைத் தேடி அந்த நாளும் வந்துவிட்டது. நாலு மணியை எதிர்பார்த்து ஏங்கிக்கொண்டிருந்தாள், உமா. இன்னும் முப்பது நிமிடங்கள் இருந்தன. ஆனால் அவளுக்கு ஒரு சந்தேகம்.

“தரகரின் முடிவு நல்ல முடிவாய் இருக்குமா, இல்லாவிட்டால்...? சீச்சி, அப்படியிருக்காது. அதுவும் இண்டைக்கு வெள்ளிக்கிழமை” —அவளுக்கு வெள்ளிக்கிழமையிலே ஒரு நம்பிக்கை.

அப்பொழுது வீட்டில் அவளைத்தவிர முத்துலிங்கம் மட்டுமே இருந்தார். தரகரை எதிர் நோக்கிச் சுருட்டைப்புகைத்த வண்ணம் சாய்மனையிற் சாய்ந்திருந்தார், அவர்.

மாலதியோ தாயோடு கொட்டாஞ்சேனை மாரியம்மன் கோயிலுக்குப் போயிருந்தாள். அவர்களை நாலு மணிக்கு முன்பே வீட்டுக்குத் திரும்பிவிடும்படி பிடிவாதமாய்ச் சொல்லியனுப்பியிருந்தாள், உமா.

திருகோணமலைத் துறைமுகத்திலே 'ஸ்ரோர் கீப்பரா'யிருக்கும், அவளின் அத்தான் சந்திரசேகரரும், வீட்டிலில்லை இன்னும் இரண்டொரு மாதங்களில் தந்தை என்ற அந்தஸ்தை அடையப்போகும் சந்திரசேகர், உமாவுக்கு மாப்பிள்ளை நிச்சயமாகிவிட்டால் தனக்குக்கடுதாசி போடும்படி மாமனுக்கு எழுதியிருந்தான்.

மணிக்கூட்டையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த உமாவுக்குத் திடீரென அத்தானின் நினைவு ஏற்பட்டது.

“அத்தானைப்போலவே எனக்குக் கணவராய் வரப்போற அவர் இருக்கவேணும்! அத்தானையும் அக்காவையும் போலவே நானும் இன்பமாக...” எதிர்கால இல்லற இன்பத்தை மனக் கண்ணினுற் பார்த்தாள். வெளிக் கதவைத் தட்டுஞ் சத்தங் கேட்டது. தனது எண்ணத்திரையை விலக்கிவிட்டு மணிக்கூட்டைப் பார்த்தாள். இன்னும் பத்து நிமிடங்கள் இருந்தன.

“தரகர் இப்பவே வந்திடுவார். அம்மாவும் அக்காவும் இன்னும் வரவில்லையே? அதற்குள்ளாக...”

கதவு திறக்குஞ் சத்தங் கேட்டது. படுத்திருந்தவன், நொண்டிக்கொண்டே அறைக் கதவுக்கு நடந்துபோய்க் கதவின் நீக்கலுக்குள்ளாக எட்டிப் பார்த்தாள், ஆவலோடு. வீட்டு வாசலிலே— பேப்பர்க்காரன் நீட்டிய பின்னேரப்பேப்பரை வாங்கிக்கொண்டிருந்தார், முத்துவிங்கம். நீண்ட பெருமூச்சொன்றை விட்டுக்கொண்டே கட்டிலுக்குத் திரும்பி வந்தாள், உமா.

அவளுக்கு ஒரு திருப்தி.

பெரிய முள் பதினென்றில் வந்து விட்டது. நாலு மணிக்கு இன்னும் ஐந்துநிமிடங்கள் இருந்தன. மணிக்கூட்

டையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள், அவள். மீண்டுங் கதவைத் தட்டுஞ் சத்தம்; தரகர்தான் வந்திருக்கவேண்டும் என்று எண்ணி மீண்டும் கதவு நீக்கலுக்குள்ளாகப் பார்வையைச் செலுத்தினாள்.

சாய்மனையில் பேப்பர் பார்த்துக்கொண்டிருந்த முத்துலிங்கம் வாசலை நோக்கி நடந்தார். கதவு இன்னும் திறக்கப்படவில்லை.

“நேரமாச்சது கட்டாயமாக அவரத்தான் இருக்க வேணும்! இந்த நேரத்திலேதானா அவை கோயிலுக்குப் போறது. கோயிலும் மண்ணுங்கட்டியும்!” அவளுக்கு ஆத்திரம் பொங்கியது. அந்த ஆத்திரத்தில், அவளே புனித மென மதிக்கின்ற கோயிலைத்திட்டினாள். மணிக்கூட்டைப் பார்த்தாள்,

நாலு மணிக்கு நாலு நிமிஷம் இருந்தது.

வாசலைப் பார்த்தாள் உமா. அங்கே — ஒரு தந்திக் காரன்.

‘தந்தியா. ஒருவேளை தரகர் தன் முடிவைத் தந்தியில் அடிச்சிட்டாரோ? அல்லது...’ அவளின் மனதிலே பலவிதமான எண்ணங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் உதித்தன.

“ஐயோ மேனே! நீ விதவையாகிட்டியா? இதற்குத் தானா உனக்கு நான் கலியாணஞ்செய்து வைச்சேன் ... ! அம்மா மாலதி! உனக்குப் பிறக்கப்போகும் குழந்தைக்கு நீ என்னத்தைச் சொல்லப்போகிறாய்...?” என்று கூறிக் கொண்டே நடுங்குங் கைகளால் மாறி மாறித் தலையிலடித்துக்கொண்டு சாய்மனையில் ‘தொப்’பென்று விழுந்தார், முத்துலிங்கம். பேய்க் காற்று வீசியது. ‘படார்’ என்ற சத்தத்துடன் திறந்திருந்த கதவு மூடிக்கொண்டது.

நொண்டிக்கொண்டே அங்கு வந்த உமா பேயறைந்தவளாகி விட்டாள். சிலையாகி நின்ற அவளின் காலடியில், அவளின் அக்கா விதவையாகிவிட்டாள் என்ற செய்தியைத் தெரிவிக்கும் அந்தத் தந்தி இருந்தது.

அவளின் எண்ணத்திலே ஏற்பட்ட சிந்தனைச் சிக்கல் களை அவிழ்க்க முடியாத நிலையில் அவள் தத்தளித்தாள், திக்குமுக்காடினாள்.

“எனக்குக் கலியாணமானபின், நொண்டியாகிய என் வாழ்க்கையிலும், துணைவனாக ஒருவனைத் தேடிய பிறகு, அக்காவுக்கு நடந்ததைப் போல எனக்கும் நடந்திட்டால்...?”

“விதவையாகி விட்ட அக்காவையும், பிறக்கப்போகும் குழந்தையையும், எதிர்சாலத்தில் யார் காப்பாற்றப் போகிறார்கள்? அவர்களின் எதிர்கால வாழ்க்கை...?”

“எனக்குக் கிடைக்கும் சம்பளத்தைக்கொண்டு என் அக்காவின் வாழ்க்கைக்குத் துணைசெய்ய முடியாதா?”

“ஆனால், நான் கலியாணஞ் செய்தால் இந்தக் கடமையைச் சரிவர செய்யமுடியுமா?”

“அதற்காக நான் கலியாணஞ் செய்யாமல் இருக்க முடியுமா?”

“அந்த இன்பம் எனக்குக் கிடைக்காதா?”

“அக்காவுக்கு நடந்தது எனக்கும் நடந்தால்?”

“என் துணைக்காக என் அக்காவின் வாழ்க்கை பாழாக வேண்டுமா?”

“வேண்டாம்.. வேண்டாம்!”

உமாவின் வாழ்க்கைக்குத் துணைவனைத் தேடிய தரகர் தணிகாசலம், தன் முடிவைத் தெரிவிக்க வருவதற்குள்ளாகவே, தனது ஆசையை அர்ப்பணித்துவிட்டான்; தரகரின் வருகையை அர்த்தமற்றதாகி விட்டான்; ஆமாம், தன் அன்புச் சகோதரியின் வாழ்க்கைத்துணைக்காக அவள் தனது ஆசையை அர்ப்பணித்துவிட்டாள்.

“டிங்...டாங் .. டிங்...டாங் .....டிங்.. டாங்.....டிங்... டாங்...” மணிக்கூட்டிலிருந்து நாலுமணிக்கு அறிகுறியாய் புறப்பட்ட ஒலி அவளின் இதயத்தின் அடித்தளத்தில் உறைந்துவிட்டது. எதிரொலி கேட்கவில்லை.

அதைத் தடைசெய்துவிட்டது, அவளின் தியாகம். கதவை யாரோ தட்டினார்கள்.

ஆனால் அவளோ, வாசலைப் பார்க்கவில்லை.

அவளின் ஆசை மூடப்பட்டு விட்டதைப் போலக் சதவும் மூடப்பட்டேயிருந்தது.

ஒரு சில வார்த்தைகள்...

செ. யோகநாதன்: (மலர்கள்) யாழ்ப்பாணம், சென் லோன்ஸ் கல்லூரியின் பழைய மாணவரான இவர், பேரா தனைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்கம் நடாத்திய சிறு கதைப் போட்டியில் முதலிடத்தைப் பெற்றுத் தங்கப் பதக்கத்தையும், கவிதைப் போட்டியில் இரண்டாவது இடத்தைப் பெற்றுப் புத்தகப் பரிசிலையும் பெற்றவர்; துறுதுறுப்பான இவ்விளைஞரின் கவிதை, சிறுகதை என் பன வீரகேசரி, கலைச்செல்வி என்பனவற்றில் வெளிவந் துள்ளன. இவரது குறுநாவல் — “மலர்ந்தது நெடுநிலா...”

*

*

*

க. குணராஜா: (அவன் சமரத்தில் ..) ‘பரிகாரத்’தின் மூலம், தமிழ்ச் சங்கம் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாவது பரிசைப்பெற்ற இவர், யாழ்ப்பாணம், இந்துக்கல்லூரியின் பழைய மாணவர்; கல்கண்டு; கரும்பு; சுதந்திரன், கலை அமுதம், அமுதம் என்பன இவ ரது படைப்புக்களைத் தாங்கிய பத்திரிகைகள். இவரெழு திய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை — “பூமித்தாயின் மடியில் ...” அமுதத்தில் தொடராக வந்த கொண்டிருக்கிறது. இலக் கிய ஆர்வம் மிக்க இவரின் மறு பெயர் — தவேந்திர ராஜா; புனைப்பெயர் — ‘மனோன்’

*

*

*

“கோகிலா”: (சமரசம்) யாழ்ப்பாணம், வேம்படி பெண் கள் கல்லூரியின் பழைய மாணவியான இவரது முழுப்

பெயர், கோகிலா சிதம்பரப்பிள்ளை; 'சமரசம்' அச்சிலே
றும் இவரது முதற்கதை; எழுத்தார்வம் மிக்க இவர் 'சம
ரசம்' வாயிலாக இலக்கியத்துள் காலடி வைத்துள்ளார்.

*

*

*

வெ. கோபாலகிருஷ்ணன்: (இடிவிழ ..) மண் டை
தீவைச் சேர்ந்த இவர், யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி
யின் பழைய மாணவர்; துடிப்பான இவ்விளைஞர் ஏற்க
னவே சில சிறு கதைகளைப் படைத்துள்ளார் எனினும்,
'இடிவிழ ..' அவரது உயர்ந்த சிருஷ்டிகளில் ஒன்று.

*

*

*

அங்கையன்: (சுவடு) 'அங்கையன்' என்ற புனைப்
பெயரில் ஒளிந்துள்ள அ. கைலாசநாதன், மண்டைதீவைச்
சார்ந்தவர்; யாழ்ப்பாணம், இந்துக்கல்லூரி இவர் படித்த
பாடசாலை. 'கதம்பம்' முதலிய பத்திரிகைகளில் சிறுகதை
கள் எழுதியுள்ள இவர், கவிதை பாடக் கூடியவர்; ஒவியத்
திலும் ஓரளவு பரிச்சயமுண்டு.

*

*

*

“ வாணி ”: (இறைவன் எங்கே ?) மட்டக்களப்பைப்
பிறப்பிடமாகக் கொண்ட 'வாணி', ஆனைப்பந்தி இராம
கிருஷ்ண மிஷன் பாடசாலையிற் கல்வி பயின்றவர்; சுதந்தி
ரன் முதலிய பத்திரிகைகளிற் சிறுகதை, கவிதை என்பன
ஏற்கனவே எழுதியுள்ள இவரின் முழுப்பெயர்-யோகம்மா
கணபதிப்பிள்ளை.

செ. கதிர்காமநாதன் : (எட்டுமாதங்கள்) “கரவைக்கபிலன்” என்ற புனைப்பெயரிற் பலகவிதைகளை இயற்றியுள்ள இவர், விக்கினேஸ்வராக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர். ‘கலை யொளி’ ஆசிரியராகவிருந்த, இக் ‘கரவைக் கபிலர்’, கலைச் செல்வி, தமிழின்பம், தினகரன், வீரகேசரி என்பனவற்றில் சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்.

*

*

*

எம். ஏ. எம். டி. : (வாரிசு) மாத்தறையைச் சேர்ந்த இவர்கொழும்பு சகாராக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர்; தினகரன், சுதந்திரன் என்பன இவரது கட்டுரைகளைத் தாங்கியவை; இவரது முதற்கதையான ‘வாரிசு’ இவரைச் சிறுகதை உலகில் நுழையச் செய்கிறது; அச்சிலேறும் முதற்கதையிதுவே.

*

*

*

அ. சண்முகதாஸ் : (ஏமாற்றம்) திருகோணமலையைச் சேர்ந்த, இலக்கிய மேலாசிரியர் மிக்க இவர், கவிதைகள் இயற்றுவதில் மிகத் திறமை மிக்கவர்; ‘அழைப்பிதழ்’ இவரைச் சிறுகதை எழுதத் தூண்டியதோடு, தமிழ்ச்சங்கத்தின் சிறுகதைப்போட்டியில் முன்னுலகப் பரிசையும் தேடிக் கொடுத்தது; திருகோணமலைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்க முதலாண்டு மலரில் இவரது கவிதை இடம் பெற்றுள்ளது. பல்கலைக் கழகச்சஞ்சிகைகள் யாவற்றிலும் கவிதைகள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் எழுதியுள்ள இவரது மறுபெயர்—“தாசன்.”

“செம்பியன் செல்வன்”: (பாதிமலர்) யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர்களில் இவரும் ஒருவர்; இலக்கியப்பித்துக்கொண்ட இவர், தமிழின்பம், கதம்பம், கலைச் செல்வி, அமுதம் என்பனவற்றிற் சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் பல எழுதியுள்ளார்; ‘மின்னல் பூ’ இவரது உயர்ந்த சிருஷ்டி; உருவகக் கதைகள் படைப்பதில் வல்ல இவர் ஒரு விமர்சகர். ஆ. இராஜகோபால் என்பது இவர் இயற் பெயர்.

*

*

*

முத்து-சிவஞானம்: (இறுதி மூச்சு) வசாவினானைச் சேர்ந்த இவர் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரான்லிக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர்; அச்சிலேறும் முதற்கதை இதுவே; ‘தினகரன்’ முதலிய பத்திரிகைகளிற் கவிதைகள் பல எழுதியுள்ள இவர், இலக்கியப் பித்துக்கொண்டவர்; துடிப்புள்ள இளைஞர்.

*

*

*

க. நவசோதி: (வாழ்க்கைத்துணை) குழந்தை இலக்கியத்தை வளர்க்கவேண்டும் என்ற இலட்சியமுடைய இவரது சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் என்பன சுதந்திரன், வீரகேசரி, தினகரன், சஞ்சிகை, தமிழோசை, விவேகி, கலாநிதி, கலைமதி, வெண்ணிலா, சிறுவர் சுடர், மாணவமுரசு ஆகிய பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன; வெண்ணிலா, தமிழோசை, என்பன இவர் நடாத்திய பத்திரிகைகள்; இலங்கை வானொலியில் இவரது கட்டுரை, கவிதை, நாடகங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன; கொழும்பைச் சேர்ந்த இவரது புனைப்பெயர்—“ஆவிகன்.”

செல்லம்

கவந்தாய்வு பட்டங்கள் பிழைக்க ஏற்ற ஸ்தலமே

பொண்: 436.

யாழ்ப்பாணம்.

○ வெண்மையான —   ○ பிரகாசமான —
○ சுலபமான   —   ○ மலிவான - சலவைக்கு

-சுகந்தா சோப்-

ஒருமுறை வாங்கிப் பரிட்சித்துப்பாருங்கள்.

வடமாகாண சோல் ஏஜன்ட்:

க. ஜெயராசசிங்கம்,

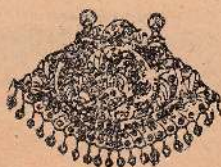
517. கே. கே. எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

Telephone:- No. 303
Residence:- No. 235

T. Grams:- HADJISONS
JAFFNA.

V. M. M. ABOOSALIH
HADJIAR & SONS
SOVEREIGN JEWEL HOUSE
IMPORTERS OF BRILLIANTS

FOR
SOVEREIGN
JEWELS
AND
BRILLIANTS

ORDERS
ARE
PROMPTLY
EXECUTED

57, Kannathiddy,

JAFFNA.

K. M. R.

PHOTO

MARK

போட்டோ

மார்க்

S
R
I
L
A
N
K
A

C
I
G
A
R
S

- ★ காரம், மணம், குணம், நிறைந்தது.
  - ★ அந்நியநாட்டுச் சிகரட்டுகளுக்குப் பதில் கே. எம். ஆர். சுருட்டுக்களே.
  - ★ போட்டோவைக் கவனித்து வாங்குக.
- உரியையாளர்:

கே. எம். இரத்தினம்,
151, கே. கே. எஸ். வீதி,
யழும்பாணம்.

ஸ்ரீ
ல
ங்
கா

சு
ரு
ட்டு
க்
ள்

தொலைபேசி: 348

தந்தி: அச்சகம்

எல்லாவிதமான

அச்ச வேலைகளுக்கும்

புத்தகங்களுக்கும்

ஆனந்தா

அச்சகம் - புத்தகசாலை

226, காங்கேசன் துறை வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

“படிமுறைக் கணிதம்”

(ஒரு நல்ல எண்கணித வரிசை நூல்)

“விவேகி”

ஒரு மாதாந்த வெளியீடு

தேவைக்கு :

ஆசீர்வாதம் அச்சகம்-புத்தகசாலை

32, கண்டி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி : 274

மில்க்வைற்
நீலசோப்

பிரகாசமாய்
சுவை
செய்கிறது

RECURRING DEPOSIT ACCOUNT

10 Monthly for 6½ Years made as Rs. 1000

10 Monthly for 20 Years made as Rs. 4000

10 Monthly for 30 Years made as Rs. 7000

50 Monthly for 2½ Years made as Rs. 20,000

All other details can be obtained personally
or by post.

Ceylon Reserve Ltd.

Incorporated, Opposite Bus Stand,
BANKERS, JAFFNA

MODERN HOUSE

Dealers in:

SUNDRIES,
GROCERIES,
STATIONERY,

Specialist for

LADIES Hair Wigs

Modern House

62, GRAND BAZAAR,
JAFFNA.

COCK BRAND MINERAL WATER

சேவல் மார்க்

குளிர்ப்பானம்

ஒருமுறை வாங்கி
அருந்திப்பாருங்கள்

தயாரிப்பாளர்:

S. M. & SONS

POINT-PEDRO.

யாழ்ப்பாண ஏஜன்ட்:

அ அரசநாயகம்
515, கே. கே. எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

சகலவிதமான பாடநூற்
பிரசுரத்திற்கும் முதல்
தரமான அச்சவேலை
ஸ்க்கும் சிறந்தஇடம்.

கலைவாணி புத்தக நிலையம்

10, மெயின் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி : 221

கிளைகள் :

136, திருகோணமலை வீதி, 290, காங்கேசன் துறைவீதி,

கண்டி

வண்ணார்பண்ணை,

தொலைபேசி : 7196

யாழ்ப்பாணம்.

அன்பு வெளியீடு

மூன்றாம் வகுப்பு மாணவர்கள் தமிழில்
பயிற்சியடைய ஒரு சிறந்த நூல்

- செந்தமிழ்ப் பயிற்சிமலை — 1-15
(எழுதியவர் : திருமதி. சௌந்தரம் சுந்தர்ப்பு)
- ஆசிரியர் லீவு விண்ணப்பங்கள் — 1-00
- ஆசிரியர் லீவு இடாப்பும் மாதாந்த
அறிக்கையும் — 1-00

(தலைமை ஆசிரியர்களுக் குதவியானது)

தகுந்த கழிவுண்டு.

விபரங்களுக்கு :

"அன்பு வெளியீடு"

'அன்பகம்'

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org - kavalanathan.org

கலைச் செல்வி

கலைச் செல்வி

கலைச் செல்வி

கலைச் செல்வி

கலைச் செல்வி

தலைசிறந்த

இலக்கிய

மாதப்பத்திரிகை

- சிறு கதைகள்
  - கவிதைகள்
  - நாடகங்கள்
  - தொடர்கதைகள்
  - சினிமாவிபரங்கள்
- யாவற்றிற்கும்

கலைச் செல்வி

கந்தரோடை, சன்னாகம்.

தனிப் பிரதி: 30 சத

ஆண்டுசந்தா: ரூ